ЕЛМА

НЕОБЯТНОТО ПРОДЪЛЖАВА ДА ГОВОРИ

ОСИЯНИЯ

(Е Д И Н Е Н И Я, Х О Л И З А Ц И И)

КНИГА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

СЪДЪРЖАНИЕ:

1161.2001.09.25 Да градим град....9904
1162.2001.09.28 Лимосферата на Бога....9916
1163.2001.11.12 Нищожеството на Божественото....9935
1164.2001.11.19 Вменяемост, невменяемост и носталгия....9951
1165.2001.12.17 Малка приказка за сродните сърца. Централната луна Сенеула. Райовете на Битието. Ценралното слънце Алфиола (Елмаùл)....9956
1166.2002.01.07 Омраза, безразличие и любов....9977
1167.2002.01.10 Носталгията на първородните....9993
1168.2002.01.14 Медената поляна....10002
1169.2002.01.29 Вярност и разтапяне – белег на всеществата....10014
1170.2002.02.04 Останалото е мълчание....10029
1171.2002.03.03 Истинската преданост....10059
1172.2002.03.14 Пак вертикалности....10069
1173.2002.03.17 Приказка за Сиян Теул....10072
1174.2002.03.22 Трите входа към безсмъртието....10080
1175.2002.03.29 Елоùм – на добър път!....10089
1176.2002.03.30 Пак е с нас....10098
1177.2002.04.05 Вечност, Рай и Царство Божие....10102
1178.2002.04.11 Най-лудото осияние....10110
1179.2002.04.16 Тетива и лък към Центъра....10123
1180.2002.05.02 Истинското Дърво на Живота....10137
1181.2002.05.10 Който вас приеме....10148
1182.2002.06.08 Най-дълбокият кладенец....10160
1183.2002.06.09 Сложи се Трапезата....10169
1184.2002.06.10 Орзùн – есенцията на подмладяването....10175
1185.2002.06.21 Кога се появява дъгата....10185

25.IX.137(2001)
с.Костенец
Рила планина

ДА ГРАДИМ ГРАД!

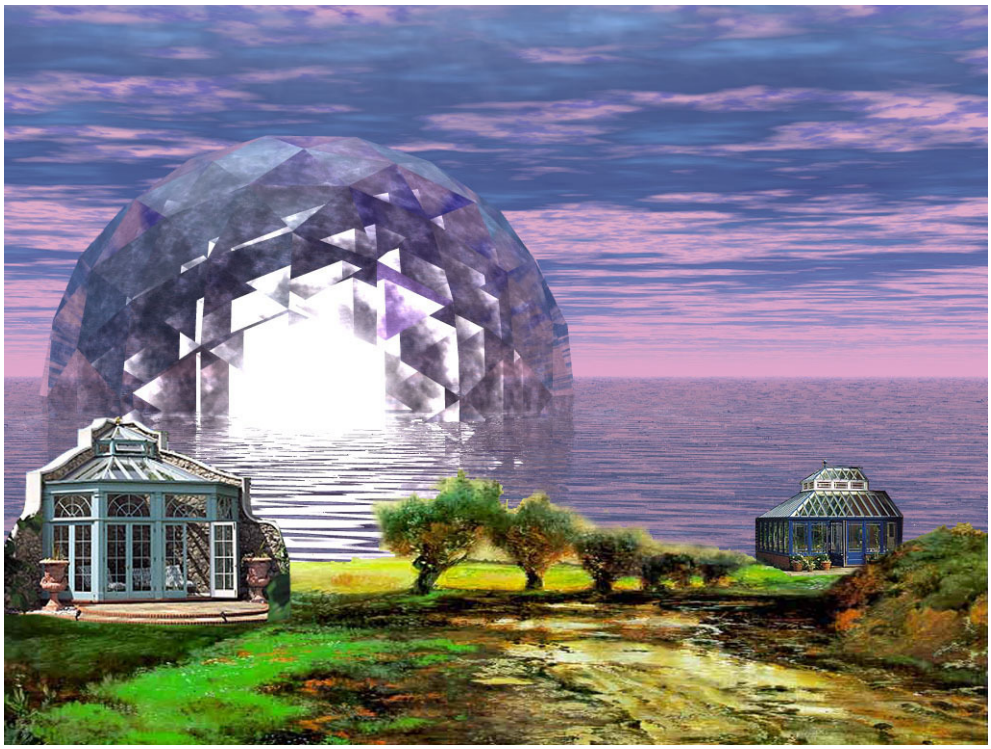

1,45 ч.

В тия крайно тежки и даже отчайващи дни и нощи, когато мнозина поемат част от товара на световната карма, попадаме на нови мисли от Учителя за значимостта на молитвата. Свикнали с дейността, творчеството, служенето, доброто, обичта, страданието и благодарността, като еквиваленти на молитвата, някои от нас въобще забравят да се молят и да постят. През годините, Високите Посветени, които ни наблюдават, констатират това и понякога ни подсещат: не бива да забравяме тези основни методи за връзка с Бога – те са уникални и не могат да бъдат заместени от нищо друго, когато няма инензивно разпознаване, гостуване, обмяна и любов.

Ето "стряскащите" примери и твърдения от беседата "Духът и плътта" (2.11.1914г.), които станаха причина за една ясна и гореща молитва:

При един светия се явил един белобрад старец, с молба светията да се помоли за него. Той почнал да се моли, но Бог му казал чрез един ангел, че молитвата му не е приета, понеже този старец бил Дяволът. Тогава светията обяснил

*на стареца, че единственият начин да му се простят греховете, е да почне да се изповядва искрено пред Бога и да моли за прошка, като прави това това всеки ден в продължение на една година. – "Как – извикал Дяволът, - не мога да го направя! Аз, който управлявам света и му заповядвам, не искам да се моля. **Ти** се моли!"*

"Не се ли молите, не спазвате ли закона, ще бъдете дявол."

"Онези духове, които живеят под закона на противоположностите, нямат разположение да се върнат в закона на подобието и затова тях Господ не може да пренесе от една област в друга."

*По причина на тази беседа и на последвалата молитва, късно снощи бе получен и зрим отговор. Отгоре се отвори светъл кръг, пълен с ангели. После там тръгнаха ръкописни думи и изречения, които изписваха, че не бива да се отчайваме, че нашето начинание е Божествено и затова всички светли сили са с нас и ще ни помагат. Ще ни помогнат да построим този **"светъл град"** в полите на Рила, за който мечтаем. По негов образец ще възникнат още много подобни селища по Земята.*

Защо Небето използва думата "град"? Нали едно духовно и екологическо селище - с малки къщички на големи разстояния - няма да има нищо общо с градовете, даже и със селата?

Дойде пространен отговор, но той не може да бъде предаден тук, защото представлява вътрешна методика на ученика и не се разрешава да бъде разкриван в детайли. То е цялото езотерично християнство, цялата интегралика и пентаграмика в действие, предадени в резюме; но даже и в този вид, това представлява величествена панорама.

Може да бъде конспектирано и оповестено популярно така:

*1. Първо душите се изпитват на вкус чрез това, дали разпознават и приемат Словото (изпит за наличие на **искра** Божия);*

*2. После се изпитват дали разпознават и приемат Вечно Течащото Слово (изпит за наличие на **ток** Божий);*

*3. После се изпитват дали имат ясновселенско тяло (изпит за наличие на **росинка** Божия): кого избират да е в обсега на етерната и астралната им аура през нощта и в определени часове на деня; в каква периодичност става това и по какви начини; с кого искат да заченат физически или етерни, астрални, ментални, причинни, будически, атмически, илухим-*

ни, алохимни или елохимни деца; огорчават ли се, когато избраният не ги търси, отсъства или обича и други същества;

*4. Изпитват се дали имат атмическо тяло (**пламък** Божий): работят ли неуморно за разпространение на Словото и приложение на Делото Божие - инкогнито и без никакви материални и духовни компенсации;*

*5. Изпитват се дали имат **кристалче** Божие: превръщат ли всичките си притежания и усилия без изключение за създаване на микродомове на Всемирното Братство на големи разстояния, върху обширни, свободни и девствени територии; колко пъти и за колко време са излизали от домовете си, за да ги предоставят на други; колко време са живели сгъстени с други за постигане на тази цел; колко пъти са умирали от глад и студ в името на високия идеал или убивани по същата причина; пътуват ли нощем и денем с Класа из Трите Вселени и стават ли все по-млади и прекрасни – пак по същата причина.*

*Изясни се още, че вътрешността на един земен рай е за деца, майки и техни помагачи и обожатели, които отговарят на определени антропологични изисквания и не се намират в юридически и традиционни родови отношения с тях. Те не се определят с научни тестове и изследвания, **а лично от Бога**. Това означава възстановяване на **теархията** на Земята. Само че в епохата на Водолея теарсите са неизвестни, макар и да присъстват между нас.*

Град е, защото градежът изисква съзнателни, последователни и планомерни жертви и усилия, съобразени с Плана на Бога.

Въпрос:

- В беседите Си Учителят казва, че на Земята добрите хора трябва да живеят смесени с грешните и лошите. Това е една велика стратегия на Небето. Няма ли опасност в Новите земни райове, за които ни се говори, децата ни и съвършените и невинни млади хора да станат твърде крехки и уязвими и да не могат да изградят имунитет срещу злото и болестите на света, както става с децата в кувьозите?

$10^{ч}21^{м}40^{с}$

- Законът за плътното пребиваване в райските обители на Земята важи само за бременните и кърмещите, както и за двойките, избрани от Бога да създадат нови деца, най-малко една година преди зачатието. Всички останали излизат периодично в света и живеят сред хората. Нещо повече: кандидатите за Новите Земни Райове се избират именно измежду хората, живеещи в света. Само в света човек може да докаже верността си към Високия Идеал,

чистотата си, космическия си вкус и избор и потребността си да жертва всичко за Бога – при големите изкушения и голямото разнообразие от хора, учения, ценности, страхове и съблазни. Посветените наблюдават всички хора във всички страни и селища и канят за периодично пребиваване в земните и небесни райове на първо място онези, които са успели да запазят най-добре ума, сърцето и тялото си именно в трудните условия на света. Първо, те вземат живо, интензивно участие в създаването на нови райове чрез отдаване на всичко, което имат, и чрез личен труд. Едва след това могат да почиват и блаженстват в тези обители – и то само от време на време. Целите си имоти и всички средства отдават само необвързаните, които нямат преки наследници, а останалите подаряват за Новото Човечество само частта, която им се пада ***лично****.*

Не бива да се забравя, че сгъстяването на хора, обвързани кръвно или кармично, в едно жилище или на една малка територия, например един жилищен блок или както са днес същите, е главната причина за болестите, остаряването и смъртта. Не по-малко опасен е и съвместният живот на хармонични двойки и семейства, които не се разделят периодично; както и животът на самотниците, които не канят гости в определени денонощия и не отсъстват от дома си в други, оставяйки гостите свободни. В наблюденията и упражненията, които правим с вас, виждате ясно колко мощни коридори към старостта и ада са всички тези територии.

Законът за сгъстяването обаче действа по обратен, благотворен начин, когато в едно жилище с поне две стаи живеят трима или повече съидейници по законите и импулсите на Тройния Ритъм. Тогава в един дом могат да живеят и повече от 12 души без задействане на закона за 13-ия, който обикновено става нужник. Където има обич и любов и винаги се подсигурява най-малката стая по жребий за един от общността, останалите могат да бъдат и един до друг на ребро или да спят прави, както става горе на заслона под Мусала, в името на една висока идея.

С течение на времето, все повече и повече души ще открият за себе си, че имат искра Божия и ще престанат да живеят с близките си или да ползват и отдават жилища под наем. Те бързо ще разберат, че отдаването на труд и имоти за Новото Човечество ще им донесе не само космически полети, младост и щастие, но и многократно увеличаване на материалните блага и жилищната им площ. Невероятно? – Първо, те се "абонират" за пряк достъп до чистите и пресни плодове на новите земни райове, а заедно с това и за периодично пребиваване в идеалните къщи там и за всички домове на новите си приятели из класическите селища и вилни зони, където винаги ще могат да останат сами, по жребий или с група прекрасни хора, и да ползват всички блага на домакина и гостите му.

По този начин, хората с монада постепенно ще се откажат от своя свещен страх и егоизъм, ще ликвидират с мазохизма, робовладелството и родовия феодализъм и ще почнат да оставят вратите си отключени за всеки човек от улицата. Не се бойте – има сензори за биотоковете на насилниците и крадците, които ще ги издават веднага. Пред тях вратите ще се затварят. Ще има една стаичка, обзаведена и денонощно отворена за всеки пътник с добри намерения; ще има за него безплатно постеля, сервизни помещения, храна и бельо за едно денонощие. Има предвидени начини никой да не се задържа на едно място повече, ако домакинът не иска. Ако гостът и домакинът желаят, могат да се срещнат; в противен случай всеки е свободен. В началния стадий на това движение всеки ще оставя паспорта си при портиера или домоуправителя. В стаята ще има и списък на дейностите, в които гостът би могъл да се включи доброволно, но няма да е задължително. Който се включи, само ще спечели – нови приятели, нови преживявания, нови хоризонти. Така Божественото "скитничество" ще отреже мюонния корен на хората към ада, който се получава от дълго живеене на едно и също място и с едни и същи физиономии (наоколо). Разбира се, всеки ще си има и собствен, несменяем

*дом и имение и даже близки, където ще прекарва в периодите, определени от Природата за пускане на **божествен** мюонен корен. За някои хора това присъствие може да стигне и до 2/3 или ¾ от времето им, но ако го удължат или прескочат, ще почнат да се обезобразяват.*

*Когато човечеството гласува закон такива домове и имения да бъдат освободени от данъци, войните ще престанат, престъпността ще изчезне и болестите и нещастията ще станат голяма рядкост. (Тук не се изключва и **програмираното** гостуване по адресите на сродните души или на хората с близки интереси, след като всички са попълнили тестове и те са обработени по системите на подобията и съвместимостите – б.п.).*

Просветителите и благодетелите на човечеството ще подарят специални селища на малцинствата и ще въздействат за възраждането на техните Божествени таланти и умения, ще ги насочват в духа на разума и доброто. Ще контролират чистотата и ще стимулират спазващите реда и тишината, ранното лягане и ставане. Възпитаването на децата в тези общности още от утробата на майката ще изкорени из основи пороците и недостатъците на тези малцинства и ще подари нови добрини и шедьоври на вселената.

Специални екологически и психохигиенни закони ще забранят завинаги мръсните и шумни превозни средства, производствените единици и увеселителните заведения от този род не само в рамките на селищата, но и въобще. Царе, президенти, премиери, министри и парламенти ще бъдат поддържани от народите само при това условие. Архитектурните власти няма да разрешават строителство на приближени домове, къщи с малко светлина и на повече от два етажа.

*Всички вие можете да добавите още стотици и хиляди идеи и подробности към модела на новите домове и земни райове. Но по-важен от тях е тестът за наличие на искра Божия, т.е. на космическа съвест. Този тест се провежда от Небето ежесекундно и има отношение към човешката воля и решимост. А това означава **незабавни практически дей-***

***ствия за сваляне на рая на Земята! Първо в условията, в които се намираме, даже и в деветия кръг на ада**. Описаните в началото действия, както и всичко, дадено от Словото от 2000 години насам, касаят всеки и са по силите на всеки. Имате пример, че човекът, създаден от Бога, независимо дали живее в дворец или в кашон, отдава половината на ближния си. Ако е в кашон, спи на дъжда и снега с краката навън. Но и това е нищо, ако в сърцето няма Разпознаване и безрезервна Любов. Обикновено хората (от стария свят) дават и се отдават там, откъдето **очакват** нещо.*

*Вече знаете, че от сега нататък индивидуалната задача на редовия ученик на Небето е в продължение на един живот да подсигури най-малко 3 декара и дом от 10 квадратни метра – не за себе си, а за друг. Учениците и гениите с искра Божия и с по-развити политически качества ще съдействат за национални и общопланетарни закони в **тази** насока. С течение на времето, тези лични имения ще се увеличат по площ, но домовете няма да станат много големи. Предстоящите събития за разпределяне на егоистите и алтруистите по съответните светове ще разредят значително населението на Земята - и тогава вие ще се търсите през километри.*

*Страната, която първа направи житото, плодовете и индивидуалните земни площи и микрожилища безплатни, ще получи специален приз от Космическите Йерархии и ще бъде допусната в Братството на Свободните Човечества – ще има достъп навсякъде. Относно отбраната на всеки дом, имение и земен рай също е предвидено специално обучение; но основният назидателен урок за спъващите новия процес е вече влезлият в сила Закон за Незабавния Кармичен Откат. Днес всяко посегателство срещу Божи Принцип или Божи човек на Земята, както и индиферентността, нежеланието за съдействие, се разразява в моментални кармически реакции. Вече не работи милостивият закон за разсрочването на дълговете през прераждания – **край** на прераждането! Всеки лош или студен човек ще се самоубие по най-*

*различни начини само за няколко години. И **бедствията** са самоубийство – те постигат предимно ония, които живеят за себе си и за близките си. Привидната физическа смърт на добрите хора във войни, кошмари, масови катастрофи и епидемии е само потвърждение на поговорката, че палачът е вратар на рая.*

Настават тежки дни за всички клиенти на стария свят и старите религии. Възможността за оцеляване на Земята в сегашния ѝ географски вид е сведена почти до нула. Сега всичко зависи от всеки човек поотделно – какво може да направи. Няма какво да внушаваме на другите що е монада и космическа съвест – изляха се ниагари от живи примери и Слово Божие, но хората с монада действат и без тях. А по-изостаналите искат още да се уреждат ... И да четат...

*Приветстваме и посрещаме малцината, които днес възлизат и ще възлязат на Новата Земя и в Новото Небе! Това са десетки хора по Земята, които си отиват заедно с хилядите, но в света не са уреждали **себе** си и не са се съпротивлявали, когато ги убиват.*

*Даваме кураж на всички останали, които ще останат в Старата Вселена, че ще наглеждаме пашкулчетата им в студения космос през следващите 12 милиарда години и ще им пеем песни за Любовта и Свободата. И **това** е начин за въздействие. Дванайсет милиарда години не е твърде много. Вътрешният ви слух ще лови тези тихи песни и вие ще закопнеете силно един ден да заживеете не само за себе си и за симпатиите си. Бог приготвя още по-нова вселена за вас, които ще се излюпите **тогава**. Макар и след толкова много векове и хилядолетия, вие ще бъдете едно ново поколение, което ще извърши чудеса и ще дава всичко - ще живее като "лудо" **за всички**, защото страшната скръб и мъка 12 милиарда години наред ще роди у вас това, което сега излезе запъртък в сърцето ви. За разлика от сегашните щастливци, които ще бъдат **малцина** в Новата Земя, тогава вие ще станете прекрасни с милиарди. Няма да се боите от голотата и ще тичате с широ-*

*ко отворени обятия - към всички, а не само към ония, при които **Бог** ви праща и които ви изпраща **Бог**. Просто, тогава няма да има защо **Бог** да ви праща – вие самите ще бъдете **богове**.*

*С нещо подобно, макар и в зачатък, вече са се заели душите, които наскоро възлязоха на Новата Земя и в Новото Небе. Ще видите как, на малки групи, все по-често ще възлизат, отделяйки се от обратния поток. Някои от вас го правят и сега, докато са още на Земята, но вие си мислите, че много спят. Сега цялата мисъл на Небето е насочена към онези, които искат да го направят и в будно състояние; и то не чрез сънища и страдание, а чрез **любов**. Ако се намерят трима души, планетата е спасена!*

12ч00м

*Случайно или не, думите на Елма за това, че ще строим град, идват по същото време, когато се обработва един от томовете с беседи – "Сила и живот" втора серия. Там Учителят много често говори за **градежа**. Но каква е основата на истинския градеж?*

*"... защото християнството е любов към ближния, то е наука за Любовта; и като научи тази наука, той може да **гради**. Но тази наука не седи в сладки думи, целувки и подаръци, защото аз се съмнявам, когато един човек почне да дава подаръци някому, че му мисли добро." (с.39)*

*Възниква пак основният въпрос: мястото ли прави човека или човекът мястото. Наистина, мястото има голямо значение: да живеем сред природата, на екологически чиста земя и сред просторни градини – нали за **това** копнеем? Но в същия том Учителят дава класическия пример за гарджетата: ще вземат ли със себе си и задничетата си? Оттук следва рефренната мисъл и формула, че само Божията Любов е Любов и че Христос е Човекът на проявената Божия Любов. Не е невъзможно да издействаме големи площи земя – в големците и собствениците с монада живее Бог и ако Бог реши, ще им се отворят сърцата. Но Бог казва, че и Неговото решение зависи от нас: **ние** трябва да решим. **На два метра или две хиляди хектара законът е един – създаване на любовно пространство, където да зацари законът за гостуването и Тройния Ритъм.** Духът има нужда да бъде сам или с*

всички; сърцето – да има сродно сърце; душата – да се грижи за другите. За по-напредналите ученици ритъмът може да бъде и четворен: една седмица или един сезон те са в Школата, по света и в Космоса – по обителите на сродните души. И никой няма право да ни отнема който и да е от тези периоди.

Нашето предимство е, че поне теоретически знаем как се става млад и безсмъртен: чрез незабавно отдаване на цялък и пълно самоотдаване за всички; чрез градеж заедно с други и в настоящия миг, не в бъдещия. Тогава мястото няма никакво значение.

"Няма лошо място. То е нещо относително. Е ли Бог с тебе, няма мъчнотия – навсякъде е добро. Не е ли, не разбираш ли законите Му, навсякъде е лошо.

Значи, първото основание, първата опорна точка сте вие; втората е Христос. Съединете се както се съединява мъжът с жената, както брат и сестра се съединяват, защото в ***съединението*** *е силата; в* ***съединението*** *има работа, градеж, мисли, чувства, стремежи, цивилизация."* *(с.53)*

Последният герб на България с този девиз, с тази разлика, че три лъва в него не отговарят на истинските ни символи.

Множество пъти и системно последователите на Учителя и вярващите днес в осиянията са искали и искат все нови и нови обяснения, нови откровения на Словото, но това не води до обединение на силите, средствата и притежанията им за създаване на един нов свят. Особено при българите, това е най-трудното нещо. Известен е случаят, когато Той един ден събрал група Свои последователи и им е казал, че има средства да се построят кръгли къщи на Изгрева. Даже не е искал пари или имоти от тях. Всички един по един си излезли, без да кажат нищо. Затова Той говори често за тази странна инертност на духовните хора, казва го и в следващата силна мисъл от споменатия том, пак във връзка с граденето:

*"Казвате: "Искам да служа та Бога", но не разбирате как да служите. Зная хора, които уж разбират окултните закони, но не могат да служат на Бога. Като ги знаят, те трябва да умеят и да ги **прилагат** – поне за своето собствено развитие. Някои искат да им кажа много работи – философски и окултни. **Може** да ви ги кажа, но аз искам да турим основа здрава и върху **нея** да градим, та всеки камък, който поставяме, да бъде хубаво издялан и намясто турнат – на ъгъла.*

Предстои ни велика задача – да оправим този свят. Аз виждам, че туй здание, върху което е изграден сега животът, се събаря, и че един ден Господ ще ни повика да градим ново."
(с.135, б."Словесното мляко" от 16.11.1914г.)

Още тогава и много пъти след това Учителят говори за домовете на Новото Човечество:

*"Аз бих даже казал, че и покривите ви трябва да бъдат стъклени, за да ви огрява отгоре слънцето. Ако вие имате **така** направени светли къщи, вашите форми ще се видоизменят и вие ще станете много красиви. Върху това, което ви проповядвам, мога да направя, па и вие може да направите опит - и в 4-5 години*

ще видите какви ще бъдат резултатите." (с. 109, б."Учителите" от 7.12.1914г.)

Когато се построява домът на Учителя и салонът на Изгрева, архитектите на Братството не изпълняват това Негово указание, както и много други. Въпреки всеобщия възторг и изключителните ефекти на Словото върху Неговите последователи и народа, неизпълнените съвети за архитектурата и площта на Изгрева и пренебрегването на ясните Му препоръки за социологията на братския живот водят до генерална промяна на плановете Му. Втората световна война и избиването на още милиони хора след това стават неизбежни. На Изгрева са се появили огради; едни от последователите Му живеят богато, други тънат в мизерия и биват забравени от съучениците си - дори и на "светата територия". Учителят решава да си отиде 40 години по-рано от първоначалните Си намерения.

Каквото става на Изгрева, това става и в света. Нека тези всеизвестни констатации не звучат черногледски и отчайващо, но да послужат за размисъл. Всяка минута може да осъмнем пред Трета световна война, а Учителят на няколко пъти през последните години ни бе дал ултиматум за възстановяване на Новия Изгрев. Всяка педя братска територия, всеки миг братски и сестрински взаимоотношения в духа на ***проявената*** *Божия Любов противостоят на* ***мегатонове*** *ядрен ад и* ***десетилетия*** *нещастия и войни!*

18,23

28-29.IX.137(2001)
София - Изгрев

ЛИМОСФЕРАТА НА БОГА

Този материал бе съзнателно забавен и имаше тенден-ция въобще да не види бял свят поради съвършената ни не-

възможност да приемем едни крайно смущаващи квалификации на Елма накрая. Те доведоха една приятелка до сълзи, а получателя на информацията – до сериозни съмнения кой е диктувал. Засиленият критичен курс на осиянията напоследък кара някои приятели да се отдръпват и да не проявяват активно желание да четат нови.

През последните два дни обаче (2-3 октомври) дойдоха категорични отговори на Елма в уверение на това, че не оттегля думите Си, че те са лично Негови и че важат не само за въпросната приятелка, но за всички (че лъжем и шикалкавим). Разгърна панорама на лъжите и самолъжите ни – персонално и за цялото човечество. Даваше се образът на всеки приятел и познат поотделно, и в този план се изтъкваха недостатъците му, като плод на отклонения от Истината. Нямаше нито едно изключение. Учителят се съгласи да сумира всичко това анонимно и смесено – за да не обиди някого - с някои приницпни, типологични лъжи на хората, които 99 на сто са подсъзнателни. Настоя да бъдат трактувани не като подсъзнателни, а като "несъзнавани", както твърди и съвременният неофройдизъм, защото, според Учителя, подсъзнанието е ***Божествено****. В този текст - в края на настоящия материал – всеки от нас ще може да разпознае своите лъжи пред Бога, но обикновено един тип лъжа е валиден за много хора.*

Но, преди това, нека тук да бъдат изложени размислите за справедлива пентагрална каса, които дойдоха на 28 септември, около полунощ:

28.09.137г. 23,14ч.

До този момент пентагралната каса (ПК) бе използвана на няколко пъти за важни неща по предназначение, но се допускат и основни грешки. Да се надяваме, че не е от корист, а от незнание.

Късно тази вечер се изясниха важни подробности за поддържането на една максимално справедлива ПК. В бъдеще, с общи усилия и чрез допитване до Елма, тя може да става все по-съвършена и да стане модел за човечеството, независимо дали ще разпределя пари или блага в натура.

Ето какво не направихме и къде сгрешихме:

1. Не отделяме 9% за по-висшата ПК144 (на 144 души). По-нататък в настоящия текст се изяснява, че запланованият дял от 10% за тази цел трява да се намали на 9%, за да може, заедно с 1-ия % за инакомислещи, да стане десятък;
2. Не отделяме 1% за инакомислещи общества. Сега се доизяснява, че и там стотъкът не се дава в касата на самото общество, но се наблюдават най-чистите хора в него и сумите

им се дават тайно. Под "най-чисти" се подразбират най-безкористните, най-способните и най-толерантните – които не казват, че истината е само при тях и които имат положително отношение към истината и доброто в останалите вери и общности. Обикновено и тези хора са аутсайдери сред своите си и не заемат ръководни длъжности, не търсят самоизява;
3. Допускаме възможността един и същи човек да получи от дял V (ВСК - Взаимоспомагателната каса) пари повторно, без да са се изредили всички останали. Всеки участник е длъжен да вземе сумата, която му се пада по жребий периодично, а той е свободен да помогне някому или не;
4. Със съзнание за важността на добрата техника, всички участници в Първата ПК12 дадоха съгласието си с наличните пари (1730 лв) да купим компютър. Някои от нас обаче се усъмниха дали това е правилно и затова блокирахме тази инициатива, тъй като по този начин се нарушава основният принцип парите да се разпределят по пера. Казано ни е, че Небето ще помага, само ако свято спазваме този принцип. Наистина, досега са ни диктувани изключения, когато суми от по-маловажните дялове, считани отзад-напред, в решаващи моменти могат да се използват за фундаменталните: например - за Майките или за Словото. Дори фондът за Майките може да се използва за Словото, понеже без Слово не може да има истински Майки. Такива случаи обаче биха били голямо изключение и трябва да се базират на консенсус.
5. От касата са взимани пари назаем, с оглед в най-скоро време да бъдат върнати. И при най-бързо и честно възстановяване на сумите, такива случаи от сега нататък трябва да бъдат изключени, защото свещено правило на ученика е да не дава и да не взема пари назаем, даже и да умира. Ученикът дава само от собствените си средства, тайно, и без мисъл да му се върне нещо.
6. Не сме решили проблема какво да се прави, когато някой внесе крупна сума и по този начин на следващия човек по жребий би се паднала много по-голям дял от ВСК, отколкото на предишните и следващите участници. За да е справедливо, 1/3 дял от ВСК (втората третина) се дели на 12, колкото са участниците; но първата третина, предназначена за 1 човек, също би трябвало да има някакъв лимит, за да има справедливост – както е в светските ВСК. Третата третина се дава, пак по жребий, на по-големи периоди – примерно на тримесечие, полугодие или всяка година, - но и там би трябвало да има регулиращ механизъм. А може и ВСК да се раздели на 5 дяла и ежемесечно да се дават по жребий суми на 1, 3-ма, 6-има; четвъртият дял - на 12-те участника; а петият да е годишен, разделен на 12. Всеки може да даде своя идея за по-рационално и справедливо разпределение.

Трябва да се преразгледа практиката ни да вписваме кой какви суми дава, понеже един от стълбовете на безкористието е това да остава неизвестно.

Най-голямата опасност се крие в тенденцията само двама души досега да предлагат за какво да се използват парите и да проявяват самоинициативи, макар и с идеални съображения – например, копиране на текстове и изображения за раздаване на повече хора. Отговорността е толкова по-голяма, колкото е по-силно доверието на останалите. Но даже и при пълно доверие и неосъждане, това не говори за справедлива ПК. По този начин досега действат всички общества, а ние трябва да дадем идеален модел.

Има теократични, жречески, лидерски методи, при които един човек дава най-верните насоки и в много случаи мнозинството му има пълно доверие. При безпогрешен и гениален водач това е най-доброто, и по този начин с народните средства могат да се извършат велики дела.

При Пентагралната каса обаче ние трябва да се разграничим рязко от теократичния принцип и да спазим оптимално демократичния. ПК категорично принадлежи на втория, затова там идеите за структурата, както и самото ползване на всичките ѝ дялове, а не само на ВСК, трябва да бъде приоритет на всички. Съгласието на всички само един човек или "върхушката" да ползва дяловете субективно е добро като изпит за вяра и преданост, но не допринася за плуралистичния принцип. Така че теократизмът, със сигурност, не важи за Пентагралните каси.

По тази причина, не е уместна и постановката да се дава волна сума на някой от участниците от даден дял, макар и за целите на този дял, даже и когато парите са изразходвани по предназначение и перфектно. Това е така, понеже в същото време всеки от 12-те души би могъл да желае и да може същото – къде отива иначе справедливостта? Ето защо, по модела на ВСК, във всеки идеен дял също трябва да има три поддяла, действщи по същия принцип: първият се дава периодично по жребий, вторият се дели на 12 и се раздава на всички, а третият се събира за дългосрочни цели, определени с консенсус. За разлика от ВСК, тук всеки ползва падащите му се суми или еквивалентите в натура ***стриктно по предназначение****. Разликата от досегашната ни практика е в това, че по този начин* ***всеки*** *ще може да прояви лична инициатива и действията му няма да бъдат контролирани. За правилността им всеки отговаря лично пред Небето. Който няма ясна идея за най-добрия начин за реализация по пера, може да се консултира с по-опитните; може и да се обединяват суми и усилия; може и пряко някой да отдаде своя дял на друг, в когото има пълно доверие – но първоначално всеки трябва да си получи дяла. И никой няма право да изисква средства от дяла*

на друг, да го убеждава. Такова обединяване или прехвърляне става само по лична инициатива на всеки поотделно, и то само когато в момента няма идея или възможност да реализира дела си индивидуално, творчески.

В резюме, всеки трябва да има лична инициатива за работа със Словото, лична картотека и грижа за Бременните, Кърмещите и Майките, личен план за културни мероприятия и за развитие на Школата.

И все пак в човешката душа има жажда не само за равноправие, но и жажда за пълно доверие, обожание. В най-високите си форми, те и двете са Божествени. Затова който желае може да практикува и принципа на теокрацията, припомняйки си добрия класически десятък. Напоследък ние влагаме изцяло десятъците си за ПК; но ако у някой се появи желанието да отдаде принос по стария начин – персонално и тайно, - може да възприеме смесен метод: периодично да сменя обектите - веднъж на ПК, веднъж на някого индивидуално. Може и да разделя приноса си на две за тази цел.

Някои си отварят и лична ПК, където разпределят и чрез която реализират сумите, падащи им се от ПК12. Понякога личната ПК е по-добра от голямата, особено когато в последната нещата не вървят. Досега някои си поддържат собствена ВСК само чрез лични отчисления и неведнъж са ни изненадвали приятно – водят ни на кино, на кафе, сладкарница и пр. Такава лична ВСК може да се разрастне в нова ВСК12, когато има кандидати. Имаше и ПК само на трима души, чрез която някои хора от чужбина можаха да дойдат в България, ползвайки жребия.

Желателно е по същите принципи да има възвращаемост и от по-големите каси към по-малките – напр. от ПК144 към всяка от дъщерните ѝ ПК12.

С течение на времето, ПК трябва да се превърнат в локални – по квартали, комплекси, селища, области и пр., за да има по-рационално взаимодействие.

Нормално е касиерът да изпраща месечни отчети на всички участници. Касиерът се сменя периодично, дори и когато няма пропуски – добре е всеки да има касиерска практика, за да може да я преподава и на други. ***Но отчетите – само ако се реши да има отчети. По-доброто е пълното доверие.***

Време е някои да помислят и за пентаграално разпределяне и на продуктите, които произвеждат, и за подобно разпределяне на движимите и недвижимите си имущества. Разбира се, това е стадий само за ученици от най-вътрешните кръгове, на които се поверяват тайни сили и знания. Оглашените, които все още имат лични авоари, вещи и документи за собственост, не са били допускани никога в специалните класове на Школата, нито в групите за Подмладяване и Полети.

*Да не забравяме и препоръките на **Учителя** за личния бюджет на ученика извън десятъка (половинъка, плаващия принос, трите четвърти, цялъка. Известно е, че десятък отдават оглашените и семейните от Общия клас; половинък – учениците от Специалния клас, живеещи сами; 75% - адептите от евродоровия клас, 100% - светиите и Учителите). Остатъкът над този принос (естествено, без цялъка) се дели на броя на децата на човека до 28-годишна възраст + самия той - и, съответно, се раздава. Половината от личния дял неизменно се отдава на човека, с когото живеем или с когото сме в момента.*

***На някои духовни хора, свикнали с великите неща в Словото, тези теми за парите, имотите и материалните неща може да им изглеждат користни или скучни, но и Учителят до 1945 година е правил редовно такива упражнения с учениците си и благодарение на тях са били отпечатвани беседите, помагало се е на бедни и пр.** Когато говорим за Божествено Слово и Дело, никога не бива да забравяме девиза на сградата на българското Народно събрание "Съединението прави силата" и да знаем нейния извор – **Любовта прави обединението**. Няма ли обединение на хора, обединение на духовни, природни и материални ресурси, няма ни любов, ни братство. Светските хора правят това комерсиално или принудително, духовните би трябвало да го правят от съзнание и любов.*

Хората без сърце и душа не отдават нищо – те живеят само за себе си. Повечето от тях са без монада, някои са със замъждяла монада. Тези от тях, които са много бедни, се самооправдават с факта, че едва свързват двата края или въобще не ги свързват. Те обаче забравят, че стотък все пак могат да дадат и че всеки акт на отдаване за Цялото, даже и когато човек може да остане гладен и на улицата, включва шанс и закрила от страна на Небето. Но който го прави заради шанса и закрилата, също е пресметвач и търгува с Бога, затова този шанс за него се отлага.

*Хората с астрално сърце са способни да раздават и да се самоотдават само на "близки", понеже нямат друг манталитет; и на "симпатии" – на онзи, който им дава нещо, от когото очакват нещо. Затова там при всички случаи се дава явно - това е симптом на **користта**.*

Хората с будическо сърце (или "духовна душа") се самораздават и отдават на любими, гении, ангели и богове заради качествата и делата им, но не очакват от тях нищо лично. Затова те правят това тайно, анонимно.

Хората с атмическо или с тотвселенско сърце отдават всичко от себе си, но не се обединяват с други, не могат да надскочат еволюцията си. Ако се движат с други, то е само когато другите ги следват.

Хората с Божествено сърце (или "Божествена душа", ясновселенско тяло) се отдават до последната си фибра и дъх на сродната си душа, определена им от Бога – или на Учителя си, Който е едно с Бога.

Хората с Божествен дух (холивселенско тяло) се отдават и на веригата сродни души, и на несродните, и дори на лошите хора и враговете си. Те са способни да останат материално на нулата. Едва при тях има цялък, понеже са истински християни и не мислят за утрешния ден, готови са да умрат за Бога. Техният дял на Небето или още приживе е цялото Небе и Цялата Нова Земя, затова възкръсват и стават безсмъртни. Но те не правят това, за да ***спечелят*** *този дял – раждат, защото не могат да не раждат.*

При всички случаи не бива да се забравя, че даването и самоотдаването не касае само външните ни притежания, но и всички наши обвивки, които са ни дадени от Природата и Бога, както и на самото ни сърце, на душата ни, на безсмъртната ни искра, ако потрябва. Това е заложено в Христовото Учение.

Възниква основателният въпрос как да се отдават средства, след като в мизерното общество, в което живеем, парите не стигат за основните битови нужди и смъртността се покачва рязко, намалява се раждаемостта. Но разбрахме, че човек може да отдели поне една стотна от всеки свой приход.

Една подробност: комуто се падне 1/3 от даден дял, не взима и часта 1/12. Неговата дванайсетина отива за нов член на касата или за нова ПК12.

Всички тези указания са временни, докато не се обсъдят и допълнят от останалите участници и не бъдат сондирани на всеки етап лично от Елма.

Определя се датата 17 октомври тази година, във вечерния меркуриев час, за сбирка на участниците и реално разпределяне на наличната сума. *Ако някои не могат да дойдат, сумите им ще бъдат запазени и предадени по-късно. Ако има причини това да не може да стане на тази дата, ще го направим в първата сряда след новолунието през ноември.*

На тази сбирка може да решим и да се ликвидира касата, ако чувстваме че нямаме желание и сили да я поддържаме. Можем да обсъдим два варианта на ликвидация: по гореизложените принципи или чрез връщане на парите на всеки, понеже се знае кой колко е дал.

19.09.137г., 2,20ч.

Ето думи на Елма по тези въпроси. Имено тук дойдоха и твърде суровите думи на Учителя, които предизвикаха сълзи

и съмнения:

19.09.137г. 2,30ч.

- Изграждането и перфектното действие на Пентагралните каси, изпълнението на повика за гостувания по наличните жилища според Тройния Ритъм и за екскурзии с хора, определени ви от Бога, както и всяко действие за изграждане на земни райове, ***ще изиграят значителна роля за противодействие срещу третата световна война и намаляване броя на жертвите.***

Всичко, абсолютно всичко, зависи от духовните хора, които се обединяват природно и материално. Тогава те стават ***Божествени****, монадата им се размухлясва - и настава раят на Земята. Инак той ще остане само горе, на Небето, но тогава ще има и ад.*

И не забравяйте за детските менителници на Божествени блага, на базата на единната детска валута – зърната, семките и костилките. Те не се обменят за пари, а само помежду си и за блага от менителниците. Така всяко дете ще може да има всичко, само че не наведнъж. По-важното е да се научи да дава без да очаква, но за това Небето използва други форми. Най-скъпите детски "пари" са покълналите и прораснали "монети" - с десеторна цена над съответното зърно, семка или костилка.

Наблегнете върху детските несъстезателни и неагресивни игри. Които ги предпочитат, ще станат заселници на Новите Земни Райове.

Все още не е късно – имате нищожен шанс.

2,30ч.

- Отказваме се от купуване на компютъра и вече не се надяваме на обединението на духовни хора на природно и материално ниво. Остава класическият метод, валиден от хиляди години насам – ***личното*** *натоварване.*

- Законът за завръщане в най-добрата база, когато няма друга на такова ниво, се включва ***периодически****.*

Нарочно премазваме някои ученици и ги отчайваме до краен предел, за да разберат, че нямат право

да участват в провлечени и йезуитски мероприятия по модела на Ананий и Сапфира.

*Отново дори най-преданите нарушават закона за първенството на Божественото, за **второто** място на самия себе си и за **третото** място на ближни. (Това важи само за учениците от Специалния клас, защото в Общия на второ място е **ближният**. Общият клас е все още на нивото на Епохата на Рибите, където човек трябва да развие християнски качества – б.п.).*

*Ще се изсипвате, ако носите кофи с разтвор и тежки греди за хора, които лъжат, шикалкавят и не летят право към целта. Това не е никакво служене на ближния, защото ближен сега ни е онзи, който първо се отдава на **Божиите** планове и хора, а **после** урежда живота си.*

- Теоретически, съществува грамадно количество хора, които могат да продадат движими и поземлени имоти и жилищата си и да влязат в по-малки жилища - и по този начин да се започне обзавеждането на малките домове от по 10 квадратни метра, всеки върху 3 декара земя сред природата. Това може да стане с минимални суми и само за две-три седмици. Чрез временно сгъстяване в наличните къщи и апартаменти, въпросът също се решава. Или вече е късно за това – летвата е 510 декара?

*- Летвата е умът и любовта. Умният първо работи с **хора**, а не с пари. Има хора с искра от Бога, които са силни и богати, но ангелите в тях още спят, дълбоко обгазени. Има и закони, според които не само земята, но и къщите могат да бъдат осигурени безплатно, та дори и техниката и обзавеждането. Хиляди духовни и светски инвеститори с монада търсят проекти за хуманитарни и природосъобразни селища, без да искат печалби и компенсации, без да искат да се намесват.*

Но и това няма да стане – те няма да се пробудят и да ви обърнат внимание, ако определените от Бога не се търсят, а търсят други.

Слването на душите** слива **територии. Смесването на души с човекоподобни разделя тери-

тории, а сблъскването на мнения и безразличието избиват милиони.

Тук ще бъде цитирано писмото на една душа, крайно огорчена и удивена от преките думи на Елма за лъжите и шикалкавенията. След като Той дава цяло осияние за някого, че е "най-добрият ученик", как е възможно много скоро след това да твърди съвсем други неща и да казва, че те важат за всички? Всеки е в правото си да иска конкретни обяснения от Баща си, след като мисли, че е постъпил предано:

"Невероятни, невъзможни ми се струват думите, които ме определят, че съм от хората, които лъжат, шикалкавят и не летят право към целта! Тези думи кънтят в главата ми и не мога да проумея – нима това е възможно? Наистина, има неща, които не осъзнаваме, и в такива случаи с общи думи не се помага на човека, а трябва да му се каже: "Ето, това излъга"; "При еди кой си случай шикалкавеше"; "Целта ти е там, а ти вървиш на еди къде си" – за да може да се осъзнае и да тръгне по верния път. Досега съм мислела, че моята цел е известна на Небето, моите планове – също. Дома, който се опитвам да устроя, е предвиден за дом на Словото, Делото и Живота. Затова, с възможните средства и с Твоята неоценима помощ, за която съм Ти безкрайно благодарна, се опитвам да го направя чист, светъл и красив – да постигна, да достигна, където мога, високия идеал. Ще се направи библиотека, а и други "-теки", ще се работи по Словото, ще се разпространява... Нима това означава, че уреждам живота си? Ако Божиите планове са други, ако аз не разбирам някои неща и правя не това, което трябва, то моля да ми се каже точно, конкретно, къде греша, за да мога да правя това, което Бог е решил за мен."

В голямото си смущение от този неразвързваем възел, които ни изправи на нокти, ние премислихме всички възможни коварни ходове на подсъзнанието, които могат да бъдат квалифицирани като лъжи и шикалкавения и като "провлечени, йезуитски мероприятия" – и не открихме такива. Запитахме Елма Негови ли са тези думи, но Той ги потвърди. Тогава решихме на своя глава да "замразим" целия този текст и да чакаме момента, когато може да ни се обясни или да ни просветне нещо.

Този момент не закъсня. Както бе казано в началото, веднага потекоха ярки филми от живота на всички приятели и познати и на много непознати, илюстриращи в каква степен сме верни и истинни и с каква стръв едно тъмно съзнание в нас не желае да приемем истината за себе си и ни кара да се оправдаваме с всички средства пред съвестта си и пред Бога.

Невъзможно е да се опишат тези филми! И друг път е имало такива прожекции без коментар, но този път те бяха хиляди, последователно и едновременно, и се изсипаха като

ураган. Нека невярващите приемат това като изблик на фантазията. Нека приятелите, които видят тъмната страна от себе си, да не потръпват – достатъчно е, че не се споменават имената им. Това бе един от най-силните уроци за назидание, едно от класическите слизания в ада, каквито се извършват само на определено много високо ниво при посвещенията или се дават даром, с гаранцията, че има Водач и че той няма да позволи да полудеем. Да видим самите себе си и хора, които обичаме и познаваме, как изглеждаме откъм сенчестата си страна... Това не се дава твърде често и, по принцип, е непопулярен метод на Школата, употребяван само в краен случай. ***Имаме*** *такива прецеденти и осияния (например, как се смъква с шоков удар черупката на гордостта и самомнението, за да се оголи същността – за се види има ли или няма монада у някого).*

Няма начин преживяното да бъде изразено с преки думи на Елма, затова то ще бъде дадено описателно. Много стегнато и крайно внимателно, за да не се засегне някой – макар и нещата да са анонимни. В тези филми се получи и точен отговор на запитванията на приятелката с писмото, цитирано по-горе, но той ще бъде смесен с другите, пък и важи за почти всички хора.

Визуално се даде една бездънна и широка като Амазонка цепнатина в Земята, на която не се виждаше краят. Някъде доста надълбоко, тя бе пълна с вряща лава, сменяща се с милиарди змии и дяволи или с ледени блокове, които се блъскаха с грамаден тътен и вдигаха леден прах до звездите. Двата бряга представляваха човешкото съзнание и човешкото несъзнание, тоест истината и лъжата в нас. По всичко личеше, че преминаването на тази адска бездна или прехвърлянето на мост бе абсолютно невъзможно.

Несъзнанието, несъзнаваното, манипулирано от нашия страх, невежество, егоизъм и себелюбие, никога и при никакви случаи не желае да приеме истината за себе си. От космична гледна точка, ние всички сме шизофреници, и едва веднъж на 1000 или 2000 години се случва адепт или Учител да затвори тази пропаст. Несъзнаваното се занимава с денонощно фабрикуване на самооправдания – дрехи на лъжата, - които да ни изкарат прави и чисти в очите на отсрещния бряг и в собствените ни очи. Форма на лъжата е дори желанието Бог да ни каже конкретно къде грешим и какво да правим, понеже искаме да избегнем риска на собствената преценка и инициатива. Послушанието е само половината от Истината; другата половина не ни е изгодна, понеже правим там своите егоистични маневри. Но Посветените знаят, че има само един път за

разкриване на тези маневри: делата на човека. В крайна сметка, именно те ни легитимират пред Небесните Зрители, те са предметът на Кармата, според който Тя справедливо ни съди да продължаваме изпитанията си на Земята и в ада, докато свикнем да не лъжем.

Много сурово излиза, нали?

В този ураган от акашови филми имаше приятели и приятелки, които мастурбираха или правеха разни интимни неща с хора от същия пол или с хора без монада, а даже и с механични атрибути, вместо да отдадат ласки на хора, които са им определени от Бога. Това и всички останали неща, за които ще стане дума по-долу, Съдбата определя като Практически Лъжи пред Бога.

Имаше хора, на които е казано да не живеят при семейството си, за да започне взаимно израстване на мюонни корени и хостонни клони, но те не искаха да послушат Бога. Други пък трябваше да останат при близките си при всички обстоятелства, но те бягаха от там, правеха нови бракове и интимни връзки и търсеха удоволствието, удобството и личното щастие като бесни, затваряйки се за сродни души и братски живот.

Имаше хора, които говореха лъжи и измислици зад гърба на някого; а даже и красивите неща, които бяха преживяли с тях, те боядисваха обилно с жлъч и черно, за да си отмъстят, понеже са били напуснати.

Имаше хора, на които лично Бог е казал да учат или работят едно, а те си избираха друго, поради което тръгваха назад в еволюцията си и влизаха в съвсем други човешки потоци.

Имаше такива, които даваха дар от сърце за Цялото, но когато ги притиснеше животът, отиваха и си го искаха обратно.

Други се женеха или омъжваха по сметка и се виждаше ясно как често над тях витаят мисли съпругът им поскоро да умре от някоя болест или катастрофа.

Имаше окултисти и религиозни, които спяха с децата си от противоположния пол от невръстна до доста напреднала възраст, и само Бог знаеше какво става там.

Бе дадено да се види как много съпруги и снахи слагат отрова в яденето на съпруга или свекървата си или ги убиват бавно със змийски реплики; как се крият служебни документи или се разваля продукция, за да се подрони престижа на колегата; как видни ръководители на духовни общности, писатели и издатели разпространяват небивалици за моралното поведение на свои съидейници; как някой се хвали по телефона на познати от различни столици, че е спечелил баса, само един час след като пръв е успял да превземе някоя "непревзимаема крепост".

Видя се аурата на жестокостта и гордостта у изтъкнати окултисти и религиозни, които знаят всички молитви и се молят с часове, но се разминават със съидейници като с чума и години наред не искат да говорят с тях; стана ясно кой живее в духовните хора със зли усти и лоши погледи.

Имаше предани на Словото, които с течение на времето развиха такава грубост, че ангелите почнаха да ги избягват. Имаше хора, които не можеха да млъкнат или да не вдигат шум нито за миг, поради което съдбата отлагаше подмладяването и срещата им със сродните души за неопределено бъдеще. Имаше самостоятелни ученици, изплатили кармата към близките си - и въпреки това не отдаваха нищо или отдаваха само десятък, а не половинък или цялък и продължаваха да вземат и дават пари назаем. Имаше хора, които имаха имоти за "блаженото бъдеще", а други, чиито семейства се гърчат от глад, им помагаха безкористно и приятелската им жертва бе приемана като "християнски дълг".

Някои предани ученици още не искаха да скъсат с пазаренето, с тънките сметчици нещо да им излезе поевтино или с хокането, но и тези неща на Небето се считат за лъжи пред Господа. Лъжа е и наличието на документ за собственост на свое име, ако в същото време човек претендира да е верен на Господа. Даването пари назаем и даже тайното даряване на пари и други блага на близки, приятели и познати, когато има много по-важни неща, е пак жива лъжа към Бога и Божественото, макар и да произлиза от милосърдие. Когато лично Бог ни е казал, че ученикът не взима и не дава заеми, а ние продължаваме, Съдбата взема мерки тези заеми да не бъдат върнати или връщането им да се точи с месеци и години. Не е християнско и да заплашваме длъжниците си със съд или с "мутри", както става в много случаи. Квадратна лъжа е притежаването на имоти, когато Словото, Майките и Делото загиват на улицата. Това е базален Христов принцип; и всеки, който не раздели на божествени късове и не подари за Бога незабавно всичко, което има, оставайки на нулата, генерира лъжа пред Небето. За тия "божествени късове" Христовият Дух говори още отпреди 2000 години и ни подсеща през всички векове и сега; дори и идеалистите комунисти, социалисти, анархисти и земеделци са проповядвали равно разпределение на земите и благата. Това, че сме приели човешки мотиви и самооправдания или не сме били външно информирани за тези райове, е дело на несъзнанието, обладано от дявола и наречено сега от Учителя "шикалкавене и лъжа". Не е ли лъжа пред душата и Бога да се изкривиш от тежка работа, за да спе-

челиш жилище и отгледаш децата си в мръсен град, а не сред природата? Не е ли лъжа да кажеш, че не можеш да платиш на майсторите в момента, въпреки че не е имало точна уговорка? Личната правда е нищо, щом се огорчават хора!

Във филма-ураган имаше и такива, които бяха почнали да премислят имотите и парите на ближните си и да им внушават да дават "за Словото" и "за Делото", а им беше напълно известно, че подсещането за такива неща се счита на Небето за углавно престъпление. Има "избрани" и самоизбрали се, които изискват и охотно приемат легитимирани десятъци и повече от десятък, но после не ги ползват по предназначение. Съществуват и такива, които имат по няколко имота и бойко канят съученици по духовни мероприятия и в планините, но никога не покаиха вкъщи, дори и за една нощ, съученика си от Школата, който ще прекара нощта в някоя развалина или в копа сено. Учителят е правил опити и с такива: кани някоя последователка с нечисто съзнание в стаята си и нарочно заключва вратата – "последователката" се притеснява...

Във филма имаше ученици, на които постоянно се казва да не пишат, а те пишат по 18 ча̀са в денонощието.

Бяха представени и онези, които изпитват неоправдана с нищо злоба и ненавист към хора, които не са им направили нищо – само по слухове. Даде се да се види какви деца ще им се родят или защо вече са им се родили такива. Имаше авторитетни учени и парапсихолози, които разпространяваха за съучениците си от Космоса клевети, че били извратени и агенти на властта - и затова трябваше да пострадат с очите, а по-късно и да полудеят.

Имаше милиони кръвни братя и сестри и "предани" приятели в чужбина, които не изпратиха цял живот нито цент на близки, умиращи от болести, студ и глад. Имаше хора, които откраднаха оригиналите на Словото и записите и записките за Делото и почнаха да ги редактират и издават както дяволът чете евангелието, елиминирайки и опозорявайки хората, избрани от Небето за тази цел, и не давайки достъп до оригиналите, за да не се видят редакциите им.

Вижда се ясно колко много морални и духовни жени абортират плодовете на любовта поради страх от общественото мнение и близките си; колко много деца се зачеват в алкохолно състояние или в още по-токсично – с мисълта, че някой принадлежи само на едного. Други оплюха най-прекрасните и святи ученици на Единствения и не остана нито един "избран" и "праведен", освен обви-

нителят. Братя и братства се оплетоха в имотни спорове и стигнаха до съдебни дела.

Циклони от осъждания по идейни и лични въпроси повдигнаха отново сметта на планетата, която готви нови нещастия за човечеството. Не е възможно да се опише как изглеждат астрално много хора, които живеят с котки и кучета и ги учат да ги лижат на разни места или да им правят друго; селяни и собственици, които употребяват машини и на които лае куче в двора, уж за да им пази имота, а всъщност за да няма тишина и така да се притъпява гласът на космичната съвест; производители и търговци без монада, които разпространяват мотоциклети и музикални уредби с много децибели - и деца и пияници без искра Божия, които ги ползват садистично и денонощно; сатани в човешки кожи, убиващи децата ни с наркотици, филми за чудовища и убийства, адска музика, порно и компютърни игри - или андроиди на власт, разрешаващи това да се шири; кметове, които допускат шум и боклуци; държавници, живеещи богато и спокойно, докато други умират от глад, самоубиват се или ядат от кофите със смет; "духовни" хора, "живеещи" в жилищни блокове... Повечето "духовни" първо уреждат материалното си положение – и то собственото, - за да могат спокойно да се занимават с духовни работи на старини. Това най-разпространено заблуждение прави най-много бръчки между веждите и тумори по кожата и вътре в човека, троши най-много кости и праща най-много хора в гроба.

Хора, които са се търсели 40 прераждания, сега се срещат на Земята, но биват индиферентни към срод-ните си души, а имат пиетет към студени хора, парвнюта, плебеи, алкохолици, компютри и ракийка. Хора, спечелили конкурс измежду между стотици хиляди напреднали адепти да се родят в страната на Словото, която е в златния си век, пропиляват едно цяло прераждане да служат на чужда кауза. Ръководители на духовни и светски общества получават крупни суми от страната и чужбина за идейни цели, но тези средства се превъртат по банките, потъват в неизвестност, не се дава отчет и не се превръщат в Чисто Слово Божие и в Божествени Късове Рай за всички. Издатели са се докоснали до Словото, но скоро се отмятат и почват да издават произведения, които не светят. Придобили стотици декари не канят там хора на Бога, понеже искат да поддържат старозаветни правила и канони и сами да разиграват тщеславието и амбициите си. Безкрайно умни и талантливи хора не могат да излязат от вртележката на думичката "аз". Почти всички обвързани хора не могат да дадат денонощен достъп в сърцето и жилището си за Бога и пратениците Му, поне-

же се съобразяват с близките или комшиите си. Първи ученици на Небето изпадат в обвинения и викане на полиция, болни от манията, че са окрадени. Появяват се самозвани "Учители", напълно убедени, че са единственото физическо въплъщение на Христос и Учителя или последни помазаници на Словото.

Това са все отрицателни неща, но ако някой поиска директен отговор от Небето и е готов да издържи на филмите, които ще му бъдат пуснати, това може да стане и приживе, а не само когато човек си замине. И във всички случаи ще види, че е осъден кармично първо за лъжи, а после за всичко друго. Небето вижда и двата бряга едновременно и за него е безразлично дали една лъжа е съзнателна или не. Но ние, на Земята, имаме един верен лакмус за несъзнателните лъжи: тях хората ги превръщат в начин на живот. Даже и когато хитро прехвърлят печалбите си на близки и познати или ги използват прикрито, това се отразява на здравето, фигурата и лицето им.

Видя се на милиони конвейри как се чупят крака, ръце и глави и как кармата сее инфаркти, инсулти и рак, когато някой живее на по-голяма територия от тази на най-бедните и не може да се самораздава до атом на определените му от Бога. Бе дадено да се наблюдава как се ограбват домове и офиси на хора, които печелят нечестно и не отделят нищо за бедните, за близките и за идеални цели; бяха представени множество доказателства за това, че всъщност на този свят честна печалба, имот и богатство няма. Изобретателите, инженерите и работниците унищожават природата, спортистите – фините си нерви и капиляри и будическото си тяло. Създателите и разпространителите на плебейска информация и култура и техните потребители унищожават физически, астрални и умствени тела и хипнотизират душата; вносните, платените и неплатени духовни лектори и лечителите-самодейци, дори и когато имат временни успехи, се бъркат в кармата и националните чакри на човека и разстройват плановете на Природата. От окото на Съдбата не избяг-ва нито един мотив, нито едно последствие. Мисълта за уреждане, сигурност, лично щастие, престиж и печалба, както и чувството за дълг първо към бизките покриват с плътен, гноен похлупак, цялата планета и затова тя не може да не реагира. В такива случаи епидемиите, ката-строфите, природните бедствия и войните са необходи-мото кръвопускане, което спасява живота на много души и ги принуждава да почнат да мислят за други неща.

Невъзможно е да се продължи с изреждането на мно-

жеството филми, които бяха изсипани - те са много страшни. И поначало Небето избягва този метод и разчита преди всичко на милостта на Бога, която опрощава 99 на сто от греховете ни. С тях се нагърбват Силните, които умеят да ги претопяват с личен подвиг и страдание. Когато няма любов, когато има лъжи и шикалкавене, Посветените си знаят работата: дигат си кръста и го носят сами. Възкресение чрез Блаженство – това е една далечна бъдеща епоха, когано Разпознаването и Откликът ще бъдат незабавни, а милостта към любимия, изразяваща се и в отсътствие – тотална.

Може ли сега Най Добрият ни Приятел да каже нещо по-различно, за да излезем от тъжното на тази тема?

6.10.137г.

*- Тайната е в **това**: Посветеният да действа **незабавно**. Непосветеният, но с **Бога** в сърцето си, също действа **незабавно**.*

*Малцина знаят колко фатално е за Дявола човек на Словото да стъпи на **негова** територия. При всяко стъпване на такъв човек в Русия се сменяха режими! И сега българи стъпиха в един град на Дявола – и незаконните сгради и служители бяха изпратени в небитието. Военни, търговци и купувачи не са приятни Богу! Ама ще кажете – имало и **невинни** хора в бедствията. Първо, невинни хора няма; и, второ, тия, които са по-малко виновни, сега почваме да ги изпращаме масово в по-добри светове.*

Казано е: камък върху камък няма да остане от всички дяволски построения!

Човек е създаден да ходи гол по гори и поляни и да се храни направо от дърветата!

*Човек е създаден да пие вода от **извори**!*

Човек е създаден да създава непрекъснато, но без оръдия на труда и адски измишльотини. И който му пречи да бъде създател на деца и вселени, непременно ще бъде пометен от историята. Сега всички

се стремят да прекъснат създателството и да ви кажат, че то е грешно, когато не е подчинено на пъкъла, който сте създали.

*Човекът е създаден да обича когото иска и колкото същества иска. Създаден е да увеличава безкрайно сферата на съществата с искра Божия, с които да твори деца и вселени. Всеки, който има **друг** морал и **друга** потребност, е роден от **друг** баща и трябва да си отиде. Решили сме да очистим вашата зона от такива само за няколко години. Ако някой си мисли, че е останал жив, но е със същия морал, да знае, че е останал на **Старата** Земя, която я очакват неприятности.*

Няма какво да говорим повече – събитията в личния и общопланения живот и видът на всички, които продължават да лъжат и шикалкавят, ще представят достатъчно доказателства за това, кой колко е близко до Истината.

*Родени сте да летите не само във въздуха, но и из всичките вселени! Родени сте да се самораздавате до **лим*** на всяко същество с еднѝна, което срещате! Любовното съединение на лимовете, отдадени незабавно и без замисляне, създава **лимосферата** на Божествената Вселена. Тази лимосфера е **първото** обекло на Бога, Неговото **първо** въплъщение.*

** Лим – най-малката вълна, частица и същност, в която е облечена монадата. (дадено на 6.X.137г. в 10,17ч., Бургас)*

*С лимовете си ние сме едновременно навсякъде, но само когато е протекла **тотална** реакция. Яснѝнната реакция е между **два** лима, верижната – със **сродните** души, а тоталната – с **всички**. Ето защо **двулимите** обитават ясновселената, **многолимите** – янтровселената, а **тотлимите** – тотвселената, вселената на Бога-Отца.*

***Холимите** осъздават **холивселената** и я обитават, защото са едновременно двулими, многолими*

*и тотлими. По същество те са елохими, но облечени в **първо** елохимно тяло. Това тяло е **Човекът** – **последното** творение на Бога. Най-последното е Жената, която е въплъщение на **зелохим**. Мъжът – елохимът - още не може да направи от вселената **рай**; това може само зелохимът. Сега се раждат зелохими, които не могат да бъдат предатели и затова почват да раждат деца от **елохими**. Всеки зелохим първо трябва да има поне три деца: от двулим, многолим и тотлим. Тогава те се събират в **едно** тяло – тяло на **елохим**. Ако един елохим почувства, че иска да служи, а не да твори, той се превръща в **зелохим** и стига до най-висшата форма на Бога – **женската**. Затова Благият Дух има **женски** образ.*

Мъжът, даже и адският дух, се превръща мигновено в елохим, когато отдаде цялък в настоящия момент и без замисляне.

*Жената, даже и от ценъра на ада, се превръща мигновено в зелохим и става едно с Бога, когато обикне елохим и му се отдаде незабавно и без замисляне. Но трансформацията не може да стане, ако тя няма поне три деца. Значи, зелохимата трябва да има дете от **сродната** си душа, дете или много деца от **веригата** сродни души и дете от човек, изпратен ѝ **лично** от Бога, когото може и да не чувства като "сроден".*

***Жената** е тази, която ще реализира плана на Бога за Земните Райове – за Царството Божие на Земята! Под "Земя" се разбира целият универсум, който досега беше неустроен и пуст.*

Всичко, което излиза извън плана за Рая, сега ще бъде ликвидирано.

Онези, които останат с илюзията, че животът продължава, трябва да знаят, че са останали далече назад в Битието, върху старата си планета. Не след дълго, и тази им илюзия ще изчезне.

11,00ч.

12.XI.137(2001)
Пловдив

НИЩОЖЕСТВОТО НА БОЖЕСТВЕНОТО

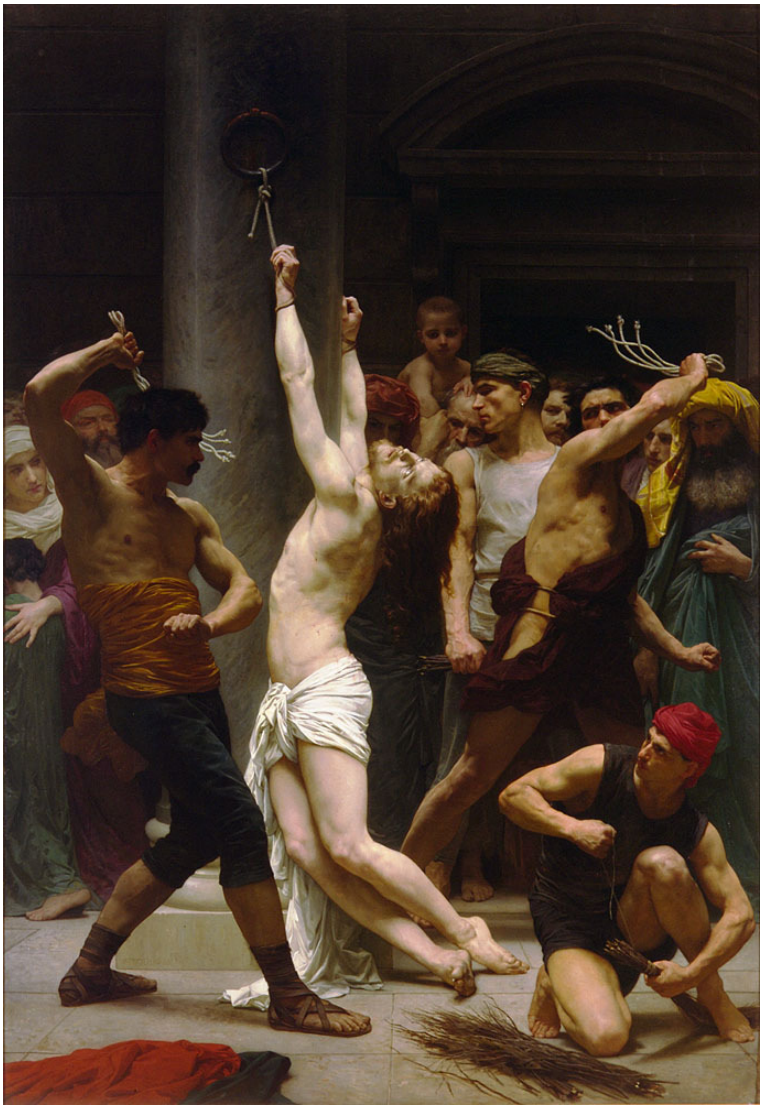

Рано тази сутрин към 2,30ч. се яви настоятелно желание за продължаване на работата по ДЕС (Диалектическата Енциклопедия на Словото по тези, антитези и синтези). През нощта, още насън, нахлу усещане за голяма свобода и щастие поради отпадане на тревогите за база, техника и пентагрална каса. Небето ликвидира тези три проблема с един замах и затова дава простор за пълно избистряне на сърцето и душата, перспективи за успокояване и на приятелите, които взеха

участие в проблемни парични и имотни инициативи, макар и с идеални цели.

Както винаги в особено безизходни ситуации, Учителят и сега идва на помощ с най-конкретни анализи и съвети. Спасението дойде от една фундаментална беседа – "Ще ви направи свободни" (т."Двата природни метода", Сонита-5`98, 21 окт. 1923г.):

"Само разумният човек може да бъде свободен. Туй трябва да го имате предвид. Живата природа е решила да даде тази свобода само на разумните хора, а другите, неразумните, ги е ограничила - в бутилки ги е турила. Хиляди, милиони същества има, които са затворени и чакат своето освобождение. Защо? – Защото в тях има желание да вървят във всички посоки, а свободата подразбира движение в една посока." (с.45)

"Разумният човек не се нервира, разумният човек не се сърди. […] Разумният човек има едно особено разположение на душата си. […] Той е дълготърпелив, той е благоутробен като Бога, прощава всичко. Той изглажда всичките мъчнотии, които съществуват. Разумният човек не уповава никому, освен на себе си и на Бога; или, може да кажем, че той уповава само на своя разум." (с.23)

*И така, проблемът за единството на съзнанието и абсолютната целенасоченост на усилията и средствата ни само в една посока се решава **индивидуално**. Това е въпрос на дълъг опит, много страдания и лишения и беззаветна преданост на Бога. Никой няма право да внушава на другите коя е "единствената посока", да се опитва да обединява усилията им към нея. Всеки, който се е поддал на чужда представа за посока, дори и да е напълно вярна за едного, започва да изпитва усещане за несвобода, стяга му се душата. Затова Небето разпуска моментално всякакви инициативи и колективи, където по тази причина работата е почнала да буксува.*

Съществата имат нужда да се развяват, да текат по всички посоки, докато носовете им са още нехристови. Вне-

запните ни импулси да ходим насам-натам, да се занимаваме с какво ли не и да осигуряваме себе си и близките си са наше свещено право. Дори и когато се развяваме, периодът "йова-говедо" е неприкосновен за всеки човек от външния кръг на Пентаграма и свободата му да се размотава е лично подписана от Бога. Ако някой прави опити да изгражда Христов, Орфически нос, това е съвършено личен път и никой няма право да впряга другите или да им внушава да работят за Бога на пълни обороти – само в една посока. Имайки предвид познанията ни по френология и физиогномика, би било истинско издевателство да изискваме от хората да се откажат от развяването и размотаването, докато още не е приключил ***хостонният*** *им цикъл. Хостонните хора и ангели имат грамадна нужда от размотаване, защото някой ги е намотавал векове наред погрешно. Били сме роби на какви ли не внушения и модели; всеки "близък", лидер и робовладелец са си правили намотки и плетива от сърцето и ума ни по свой модел и за своя изгода. Затова неистовата жажда за размотаване е напълно Божествена, лечебна и освежителна. Известно е, че дори ужасната съвременна естрада, разватът и наркоманията са вид размотаване на грешните намотки около монадата, програмирани преди това от черни идеологии. Не бива да съдим и приятелите, които се размотават по много по-благородни места, и да се чудим защо не работят през всичкото си свободно време за Словото и Делото.*

Тоталното посвещаване на Божественото като нова, правилна намотка; изгарящата жажда да си верен на Бога и на Ятото във всичките секунди на свободното си време - и то ***само в една посока*** *- важи само за духовете от Вътрешния Кръг на Пентаграма, за ученици, приключили с разливането в много посоки и влезли в Христовия, Орфическия път. Изправянето на Камперовия ъгъл и на гръбнака, стесняването върха на носа изисква многовековни, танталови усилия* ***само в една посока****, а не размотаване. Това е вече* ***намотаване****, а намотаването, според Христовата процедура, изисква абсолютна концентрация в 9/10 от свободното ни време; за размотаване и почивки остава само 1/10. При глава, гледана в профил, това е ъгълът с връх в точката под носа и със страни, минаващи през отверстието на ухото и челото между веждите. Колкото е по-остър този ъгъл, толкова човек е по-близо до животните и затова проявява предимно любов към себе си и към рода си, към локалното си общество; колкото по-близо е до 90°, толкова по-напреднал е в еволюцията си и по-развити са висшите му, морални центрове: жаждата и способността му да живее за другите и за Цялото. Но вторият вид хора обичат толкова повече същества и живеят на първо място за тях, колкото по-високо е темето им от дупката на ухото.*

*Единствено ученик с висок идеал и гореща любов към Бога и Ятото стига един ден до благодатния обратен път – пътя на **мюонния** подвиг. Мюонният подвиг е път на самоотречение; съзнание, че не само нашите външни притежания, но и времето, умът и тялото ни не са наши и че всички те са инструменти на **Бога**. Това е работа за Словото и Делото и преобладаващ живот с Ятото с безгранична обич и всеотдайност в 9/10 **от свободното ни време**. Учителят иска от нас само свободното ни време. Който си има други занимания и вкусове, той просто е от друга еволюция – самотен пътник или птица от друго ято.*

Сега Небето разпуска Пентагралната ни каса и отлага този опит за в бъдеще. В няколко случая тя свърши чудесна работа, но в няколко пункта сгрешихме, макар и не от корист. Ето един от уроците на тази тема, които дойдоха тази сутрин:

"И колко красив щеше да бъде светът, ако правехте своите добрини и никой не ги знаеше! Сега понякога ние оповестяваме своите добрини, за да поощряваме другите. Да кажем, аз съм богат човек – дам 100 хиляди лева и запиша името си. Дòйде един сиромах, той не може да даде повече от 5 лева – не смее да даде и тях, честолюбие има… […] А туй, което е внесъл богатият [който при това е оповестил дарението си - б.п.], става причина да се изгуби толкова, колкото всичките сиромаси заедно биха внесли. И когато богатите дават, а сиромасите нищо не дават, светът не върви напред.

*И тъй, светът се поддържа не от богатите, а от сиромасите. […] Светът се поддържа не от капитали и пари, а с труд. Всички казват: "Дайте пари!" – Не, **трудът** е, който поддържа света! Трудът, който влагаме – ония работни ръце, ония работни маси! Това не са "маси", нито "екземпляри", нито "елементи", а това са ония работещи души, които влагат своята воля, **които ден и нощ работят**. Аз наричам това "Свещения Труд, който*

*поддържа света". И ние се нуждаем не от пари, а от труд! Има ли този свещен труд, парите ще дойдат. […] В съвременния културен живот хората имат една лъжлива идея: правят сметки да се уравни бюджетът. Не, **трудът** е, който оправя света! Когато всички почнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй, по-добре уреден, отколкото днешния.*

"Горко на света на съблазните!"

Аз казвам: имайте този урок – извадете съблазънта! Мъже и жени, братя и сестри, господари и слуги, учители и ученици – всички трябва да влязат в този път без съблазни! И навсякъде трябва да се проявява онази свещена Любов, онзи свещен труд; взаимно почитание, взаимно уважение, взаимна любов – за да се изпълни волята Божия на Земята.

Само по такъв начин ще дойде Царството Божие на Земята!" (пак там, с.42-43, б. "Съблазните" от 23.09.1923г.,)

*Каква огромна свобода! Какво огромно освобождение! За кой път Учителят казва, че трябва да приложим Учението **първо индивидуално**. А някои от нас, обладани от илюзорни представи за истинско приятелство и братство и за колективен живот, за безкрайна преданост към Бога или поне към любимия, от дълго време изпадаме в безтегловност и стигаме дори до отчаяние. Очакмаве **друг** да продаде или замени имотите си за по-малки, за да имало средства за Словото и Делото; **друг** да направи незабавно кабелна или сателитна връзка, **друг** да почне размяната на квартирите и доброволното самосгъстяване в едни, за да се освободят други… Мислим, че **друг** трябва да ликвидира с даването и вземането пари назаем. Едни от нас се изцеждат от денонощно седене пред листове и компютри, други се изгърбват от работа и мисъл за утрешния ден. Напълно забравяме за словометрията и нейните формули и методи – за това, че ръкописите са милиарди пъти по-мощни от монитора и разпечатките; звукозаписите – милиарди пъти по-силни от ръкописите; живото четене на Слово Божие – милиарди пъти по-могъщо от всякакви аудиозаписи; преразказването на Слово със свои думи в непри-*

нудена обстановка сред природата – милиарди пъти по-въздействащо от изнурително слушане на беседи и осияния в салони и къщи; а незабавното протичане на Слово, Дело и Живот по вътрешен импулс на която и да е Птица от Ятото, без смущение пред избрани "тръби" и "богопомазани", но и съобразявайки се с тях - гаранция за присъствието на Бога на Земята.

Ето защо Небето сега отменя не само Пентагралната ни каса, но и опитите за братски комуни и организирана работа по Делото. Немислимо е да имаме резултати, докато във всеки дом няма по едно Божествено огнище – една неприкосновена стаичка за Бога. Поне 10 квадратни метра самостоятелна къщичка с градина край всеки град или село, осигурена от 12 души за база на Новото, където да не тегнат отношенията с роднини, хазяи и наследници. Напоследък разбрахме, че и територия, отдадена без наем, не е под пълната закрила на Небето поради слабостта на собственика да променя чувствата и решенията си. Още нещо: свещена, индивидуална територия значи ***напълно неприкосновена****, а не друг да ни ляга на леглото, когато отсъстваме, та дори и да е ангел или светия, който дава цялък. Само Бог или ние лично сме онези, които имаме право да казваме кой да влиза в свещената ни стаичка, когато сме там или отсъстваме. Но често "благодетелят", който ни я е подсигурил, не изпитва никакви притеснения, когато има ключ за нея.*

Небето ни поздравява за досегашните усилия, но счита, че още не сме предани. Поддържа строгата си оценка, че липсата на незабавно реагиране и ненаследствени територии за Делото е наистина шикалкавене и лъжа пред Бога. Затова днес ни връща към базалния метод на Божественото – ***индивидуална*** *работа за Бога. Това е един безкраен и прекрасен път – път на щастие! Да си подсигурим сами база – това е елементарен изпит за ученика – първата буква от Буквара. Да бъдем за няколко дни или часа там, където Божественото у някого се отваря напълно без увъртания и отлагания – има ли нещо по-хубаво от това? У хората това се* ***случва*** *понякога – дори за ½ час през целия им живот. С този капитал те ще отидат в другия свят. Ако ние ходим само по такива места, където Любовта и Предаността се отварят безусловно и незабавно поне за няколко минути, тогава ще живеем постоянно в рая. Гонейки своята собствена работа, без да зависим от някого и общувайки предимно с хора, които не се разливат в много посоки, пътят ни ще бъде осеян наистина с продуктивност, радост и щастие. В такива мигове Бог раздава пълно опрощение на дълговете и дори материални блага и подмладяване за ония, които са се отворили за Бога. Способният работник няма пречки да подсигури сам минимална територия за Новото, но досега надеждата на Небето е била това да е*

съзнателнен идеал и инициатива на други, за да имаме понятие за обич, за истинско приятелство и братство. Отделни хора дават от сърце и това е Божествено, но Небето копнее да се прави нещо от повече хора в хармония. След като това не става, То предпочита да се върнем към най-сигурния метод: индивидуалната преданост.

Неизвестно е кое в тия записки дотук е директно Слово Божие и кое лично писание - и трябва да остане неизвестно. Но сега ще се помолим и за "сигурно", "директно" Слово от Бога по класическия метод – възлизане и слизане на Същества.

5,28ч.

- Абсолютното е праволинейно, относителното – криволинейно. Божественото е съчетание от едното и другото. Без абсолютност няма Истина, без относителност няма Любов.

Странно, но факт: криволинейността в нашите пътища служи на ближния и на еволюцията; праволинейността служи на Духа, на синволюцията. Имаме свободата да вървим и по единия, и по другия път. И ***двата*** *са прекрасни. Криволинейният е по-заобиколен и радостен, праволинейният – по-стръмен и пряк.*

Чудесно е, когато съществата се балтавят и предпочитат ниви, имоти, църкви, близки и сродни души, вместо Правия Път. Тогава те почват да въздишат и да копнеят за Бога, защото виждат, че нещо им липсва.

Чудесно е и когато катерачите не признават друго, освен вертикалността и подвига: при всички случаи един ден ще им омръзне и ще видят, че нещо им липсва.

Това, което липсва и на едните, и на другите, е ***Бог****, т.е.* ***балансът*** *между кривото и правото. Та нали затова* ***светлината*** *е дрехата на Бога? Да бъдеш едновременно вълна и частица, значи да си смисъл – дрехата на Бога. Когато останеш без смисъл, изпадаш в мрак или в божествена Тъмнина. Но това са отвлечени въпроси, които не са лесни за разумяване.*

Думите "смисъл" и "разумяване" са противоположни, както са противоположни светлината и тъмнината. Смисълът иска да присъства мисълта [с-мисъл], а раз-умяването – да се съблечеш от ума и да

*се облечеш в Мъдростта. Мъдрост и модрост са едно и също нещо – атрибути на Учителя, на Бога в **Множеството**. Припомнете си какво влагат поетите в думата "модър".*

*Та когато говорим за абсолютната преданост, за "цялък", за пълно самоотдаване на Бога, ние не изискваме от вас прямота, вертикалност. Това е само **половината** от Бога. Завихрянето е **другата** Му половина, която иска забавяне, "разтакаване". За славянина е лесно да разбере тази свята дума: когато всички ти казват "така!", душата ти почва да се "раз-такава"... Значи, разтакаването е божествен процес на неподчинение. Хиляди псевдоучители са ви казвали: "Ще правите **само** така!" – и душите ви са им казвали напук: "Е па нема да правиме "така" – ще се раз-такаваме!..."*

*Ето защо разтакаването е **свещен** процес: то е абсолютно точно, **математическо** отражение на робството, което сме търпели по причина на чужди воли и модели. Даже и сляпо следване на Слово Божие, дошло чрез друг, може да се превърне в робство. Затова Бог по се радва на грешника, който се разтакава, отколкото на твърдия и праволинеен "праведник". Даже и без да се покайва, грешникът е по-мил Богу от злобния и студен "праведник", който не може да милва душите.*

*Същината на Христа е служенето на **грешните** – с праведните се занимават Духът и дяволът. Който не иска да изкриви пътя си – от гордост или от страх, егоизъм – удря плесница на Бога от дясната страна. Който не иска да се върне в правия път и се размотава от своенравие, своеволие, съблазни или леност, удря Бога по лявата Му страна. Така, ежедневно, милиони "християни" все още удрят плесници на Баща си на кръста и мислят, че са добри и праведни.*

*Само че вие не гледайте в чуждия двор – кой удря Бога и кой не Го удря... Всеки да гледа **себе** си – **той** да е изправен. Легнал или изправен, прав или крив, нека всеки се опитва да балансира "такаването" с "разтакаването" по такъв начин, който му носи*

най-добро здраве и разположение на духа.

Оглашеният се разтакава 90% от свободното си време; ученикът – само 10. Светският се разтакава 100% - не се интересува от Слово и Дело Божие; но по-добре да се разтакава, отколкото да се "за-такава" като религиозния. Религиозният казва "така трябва" толкова често, че се замотава още повече и затова в следващите прераждания ще се размотава наволя… В това отношение светският е по-напреднал: той се размотава ***сега****. Да се размотаваш е важна работа, когато са те намотали дяволи. Най-големите дяволи-намотвачи са се загнездили в политиката и религията и са съчинили думичката "трябва". Те са ви ограбили хляба, ограбили са ви любовта и свободата – и после ви казват какво "трябва" да правите, за да си ги възвърнете...*

Има и една рядка категория Божи хора, които също се размотават 100%. Те са си свършили работата, за която са се родили, сгъстили са 100 прераждания труд и преданост в едно и затова до края на живота си имат право да се размотават. Като Божествената Лилит, те са безгрешни и могат да правят каквото си искат. Когато им се занимава със Слово и Дело, те пак са по-добри от всички, но се пазят от това, защото Словото и Делото са трамбовка на векове. Само ***Животът*** *не е трамбоване: той е безкрайно и безотговорно размотаване и пълна свобода. Това важи не само за безсмъртните, които раздават живот, но и за почиващите от трамбовки.*

Сега някои копнеят да им говоря пак за чакри, за Школа, за небесни пътешествия... С това се занимават ***зелените*** *Учители и Учителят в* ***зеления*** *стадий на Словото. То е за примамка – да се привлекат лакомите и тщеславните. Лакомите искат чудеса, постижения, духовни преживявания, а не любов и добро. Това го може и онзи, който играе Лошия Герой. Той ги владее всичките тия мурафети. Ненадминат е и в мантрите, и в медитациите, и в самадхитата. Чакрите му се въртят до една с всичка сила, проповядва и се подвизава, та пушек се вдига, изцелява и пътува с учениците си по световете без грешка;*

даже умее да възкресява. Самочувствието му е на върха си, пълни аудиториите и с пари, и без пари. Само едно му липсва – понятие за олтари, престоли и двери. Чакрите и кундалини ги движи, но за индивидуални, национални олтари и престоли в човека и за двери няма и понятие, нито знае какво е вихрун, асуин, орландиум. Качества има с хиляди, но добродетели – нито една. Говори с медени уста за добродетелите, но не ги проявява. Не може и не иска да раздава любов на ***всички*** *– за него има само клиенти или избрани. С удоволствие провежда курсове и изпитва, раздава дипломи и звания. Не може и не иска да раздаде имането си, но от чуждото се ползва с удоволствие. Затова Христос му е казал нещо за игленото ухо...*

Една тайна: и ***той*** *обитава Божествения свят, но* ***отляво*** *на Бога. Христос е* ***отдясно*** *на Бога, но неговият изпит е дали е останала и една душа, която не е спасена. Изпитът на Брат Му е обратен: оставил ли е някой свой последовател неизпитан. Оставил ли е някого ненаказан. Всъщност, сам той никого не наказва, но поддържа закона съществата да се самонаказват, когато обичат нещо или някого повече от всички; когато отлагат Работата и Живота за Бога за* ***утрешния*** *ден.*

Сега някои казват, че Словото в България е станало много "общо", че е "изпостяло"... Е, има и Слово с мръвки – в ***зеленото*** *Слово е така. Когато мине изпитът за самомнението и лакомията, за гордостта и тщеславието, минаваме на постна супица. Притчите за звездите, монадите, вселените и вълшебните растения; всички сведения и опити, свързани с необикновените сфери на Битието, с постиженията, чудотворството, историята, полетите и лечителството и с какви ли не точки, меридиани, центрове, тела, йерархии, възкресения и безсмъртия са напълно верни, но само за* ***зелените*** *стадии на Словото. Когато Бог види кой се хваща на тия въдички и по каква причина, Той* ***сваля*** *тая дреха и я изтърсва. Ако остане някой, който се интересува само от Доброто и Любовта и от братския живот - от пълното*

и незабавно самоотдаване, - той влиза в постния, зрелия стадий на Словото.

*И в **беседите** виждате това – колко много беседи съм ги направил само чиста водица, с 2-3 капки зехтин!... Материалистите, тщеславните, въдичарите не могат да ги четат и заспиват – скучно им е. Даже и най-напреднали ученици се питат: "Защо тука Учителят така каканиже?..." В зрелия стадий на Словото това е основна тактика: за какво ще останеш в Школата – заради мръвките или за Учителя, за съучениците си? Това е много важен, основен момент! Месоядците не издържат на изтръсването и отпадат – отиват в други църкви и школи, където има мръвки. Там предлагат организирано, бързо развитие на чакрите и "гарантирано" спечелване на духовни и окултни нашивки, особено ако си платиш.*

Месоядците обичат да командват. Затова трябва да овладеят една ясна оперативна система, в която да станат тартори. Като минат през някоя окултна казарма, където се правят еднакви упражнения от всички и се държат изпити, току виж някой станал и дипломиран маг - за няколко сезона... Нямат нищо против да се върнат в развитието си с 3-4000 години, медитирайки върху отдавна закърнелите си чакри от онова време. Впечатляват се от наистина действащите фигури и азбуки на народите от миналите раси и от техните процедури. Всичко това правят, само и само да не сърбат постна манджа – без вкус на величие и подчинение. Зелените учители са на мястото си: те привличат като мухи много духовни месоядци, гладни за подражание и въздействие. Първо ще подражаваш, но после ти се дава периметър сам да командваш...

*В зеления стадий на Словото и школите на неговите имитанти все още се събират парù и се плаща за технически средства, та да пътуват "избраните". Зрелият посланик на Господа пътува без чужди парù или го вози **Любовта**. Трите Мерки го пренасят мигновено във всяка точка на времето и пространството (Става дума за съотношенията между оби-*

колките на китката, врата и кръста, както ги е дал Учителят – б.п.).

В зрелите мигове на Словото, молитвите и духовните практики са кратки и никога не са напълно еднакви за всички. Обикновено те се превръщат изцяло в живот и работа. Там сам Учителят – Единственият, Великият, Всемирният, Мировият – съзнателно се превръща в нищожество, за да избие патериците от душите с монада и да ги накара ***сами*** *да ходят, а не вечно да вярват на "избрани" и да се допитват - да не поемат собствена отговорност.*

В зеления стадий на Словото дори Учителят е длъжен да се представи в целия си ръст и да изтъкне единствеността на Бога, на Учителя и най-добрите ученици. Това е абсолютно необходимо, за да се пресеят готовите за Първо и Второ Посвещение. Там наистина влизат малцина и само избрани. Но в зрелия стадий на Словото вратите са отворени за всички. Там строгостта и авторитарността изчезват и започва да се лее благост. Учителят се смалява до нищожество, всеки ученик става учител, без да доминира никой. И всички тия Божии ученици и Учители стават слепи за недостатъците на другите. Даже и планината, и тайните входове към Небето и Школата тогава минават на второ място, защото любовните отношения в долината ни правят едно с Бога и ние копнеем да сме невелики, неизбрани, нищожни. Да не заставаме пред другите като по-различни.

Но зеленият стадий на Словото и Делото е задължителен като влизането на Радамес; като посрещането на Исуса с финикови вейки, като "Възвание към народа Ми". Там Бог се легитимира гръмко, с цялото Си величие и строгост. Той е единствен и безгрешен и говори с останалите на "вие". Дойде ли зрелият стадий (а двата се сменят периодично), Учителят и Духът се скриват и Словото и Делото могат да изскочат като заек отвсякъде… В зеления стадий вее грамадност, шемет, величие от Учителя и Неговите посланици, а в най-зрелия личността изчезва напълно и даже играе ролята на лишей, на "последен парцал". Само тогава Този, Който крепи световете и

е дошъл лично на Земята, е в състояние да каже:

*"Аз разбирам великото изкуство как да се подмладите, как да възстановите вашите сили и да знаете как да живеете. Ще ви покажа, приятели, туй малко изкуство – да знаете как да живеете. Аз съм един пътник. Посетих вашата страна, няма какво да ви оставя – затова ви оставям един спомен. Но да не мислите, че съм някакво величие? Затуй са дошли великите хора, сега е останала само чорбата… **Учените** са дошли, **пророците** са дошли, **апостолите** са дошли, **Христос** е дошъл - за сегашния свят е останала само опашката. Аз се държа за **опашката**… Казват ми: "Какво правиш там?" – Е, махам наоколо…"* (пак там, стр.224, б."Той ги изпита" от 16.12.1923)

*В постния, зрелия стадий на Словото остават само практикантите. Тия от вас, които са практиканти, знаят от опит, че не сме прекъсвали полетите нито за миг. Нито за миг не престават чудесата, изцеленията, възнесенията. Когато Учителят престане да говори за това или говори твърде рядко, практиката е много интензивна. Изтръскани са мръвкарите и алкохолиците, останали са само стойностните ученици. Те не се разливат по много места, не тичат по всеки самозван или зелен учител. Те са сити и от супицата, от нашата "**ангелска** супа". Знаете ли какво значи само вода и варени картошки? Какво е символът на магданозеца и зехтинчето вътре; на лимончето, на черния пиперец, на лука (който го обича)?…*

*Та зелените учители и псевдоучители забъркват окултни манджи, които нямат нищо общо с ангелската супа. Но тия манджи са много важни за Небето, понеже привличат духовни **месоядци**. Те търсят мръвки – бързи чудеса, постижения, признания и изяви. Нямат зрение за Учителя, когато е нищожен;*

не копнеят да бъдат едно семейство с учениците Му. Така разпределението на душите става нагледно: окултният панаир е задължителен.

*Мнозина казват: "Аз съм свършен човек, аз съм нещастен, защото няма кой да ме обича." – Ами като няма кой, **ти** обичай, раздавай се като слънцето на всички! Тогава сам Бог ще дойде в тебе и ти ще станеш привлекателен, няма вечно да се окайваш. Ще привлечеш даже ония, които не са ти обръщали внимание.*

13.XI.137(2001)г.

Във връзка с всичко това и в духа на ДЕС не бива да забравяме, че винаги има редки тези, антитези и синтези от Учителя, които са крайно различни от преобладаващите мисли на съответните теми в Словото Му. Без тях картината, приближаваща се към по-съвършеното разбиране на Божественото Учение, няма да е така обемна. Някои от тези фундаментални мисли важат за определена еволюционна степен, за дадена категория хора, за някой конкретен човек в аудиторията, към който се обръща Учителят. Чрез него Той говори на всички души по света, които имат същия проблем. А често ние отиваме само в едната крайност – не допускаме, че може да има и теза или антитеза. Например, абсолютно отричаме материалната компенсация. Четейки даден автор и наблюдавайки дадена школа, незабавно затваряме книгата след изречението, че за познанието трябва да се плаща. Но ако това е отблагодаряване?

Ето една рядка теза на Учителя в това отношение:

*"Учителят преподава, работи, дава нещо на ученика, а ученикът дава нещо материално. Някой казва: "Даром се дава". – Где има даром? Не, между тях има **любов**: Учителят към ученика и ученикът към Учителя. Единият има любов да предаде знанието си, а ученикът има любов да се отблагодари за това, което Учителят му е дал."* *(пак там, стр.72, б."Изпитвайте писанията" от 28.10.1923г.)*

"Любовта се заражда само тогава, когато ти дойдеш в съприкосновение с Бога. Нищо по-

вече! При първия момент на съприкосновение с Бога, Любовта ще блесне в душата ти като един свършен факт. […] Докато не е дошла Любовта, ти разсъждаваш "философски" […] – ще отлагаш да изпълниш всичко онова, което тя изисква, […] и ще казваш: "Е, не му е дошло времето…" И всички съвременни хора са все "умни" хора и казват: "Няма да дадем имота си – най-после ще мислим и за себе си!"… Чудна е тази философия…[…]

Какво ще бъде състоянието ти, когато влезеш в съприкосновение с Бога? – Щом влезеш в съприкосновение с Бога, ще бъдеш готов да раздадеш всичко, ще бъдеш готов да заемеш каквото и да е положение в света. […]

Когато дойде Божествената Любов в съприкосновение с тебе, ти ще бъдеш един велик извор и цялата местност ще се благослови от туй съприкосновение с тебе. […] Хиляди и милиони промени ще станат в нашето състояние, но от всичката тази Любов ще диша живот навсякъде! […]

Има Господ – значи има Любов. Има Любов – тази Любов ще даде живот. [Казваш]: "Аз съм мъртъв, хилав, отчаян, песимист, това-онова…" – Но като дойде Любовта, аз мога да помогна на хиляди хора." *(пак там, с.111-112, б."Който има уши" от 11.11.1923г.)*

"И сега слънцето трябва хиляди и милиони години да грее, много дъждове да валят, за да измият греховете на хората и да научат закона за служене на Бога. Те са служили на себе си, служили са на ближните си, но не са работили за Бога." *(т."Петимата Братя", стр.219)*

Относно самораздаването като извор има стотици прекрасни мисли в беседите и лекциите на Учителя и в множеството част-

ни разговори с Него, но това не касае само раздаване на външни, ръкотворни неща. Дори най-малко това означава – на първо място човек се самораздава като дух, като душа, ум и сърце. Когато цитират Словото в своите субективни подборки, всички съставители и до днес спират дотук. За любовта, свързана с тялото, те подбират само и изключително антитези. Това придава зловещ, заплашителен характер на критиките, поученията, статиите и книгите, които искат да минат за представяне на Учението. Замирисва мрачно на пъкъл и се вижда ясно, че с отрязване на късове от Цялото, даже и Слово Божие може да заприлича на инквизиция. В бъдещата пълна енциклопедия но Словото по тези, антитези и синтези, тази опасност ще бъде изцяло елиминирана, но в досегашните и предстоящите мисли от Беинса Дуно, включвани към холизациите при спонтанно отваряне, сами се падат предимно такива, които почти никой не е помествал в известните цитатници и компилации. Като възпроизвеждаш дума по дума подобна мисъл на някой от авторите им, те искат да видят с очите си томчето и страницата - и като им я покажеш, първо не вярват на очите си, а после правят всичко възможно да я изтълкуват на нивото на своя манталитет. Ето една такава мисъл от "Двата природни метода" в този дух, точно обратна на преобладаващите определения за любовта като избягваща физическия допир, макар и далече не тъй абсурдна и фрапантна, както например отпечатаната още в класическите томове задача от Учителя, окултният ученик от Младежкия клас да изкъпе сестра си от класа в банята…

*"Любовта се предава чрез **контакт**, чрез допир. Тя се предава от живот в живот. Онзи, който те люби, не говори: той те пипне и ти чувстваш, че в тази душа има **любов**. Ти знаеш, че в това пипане има нещо свещено – един **свещен** трепет се разлива в душата ти. Проговори ли ти, **нищо** не остава в тази ръка – всичката тази красота изчезва […]. Аз съм го **хванал**, а той ме пита, казва: "Кажи ми една дума… Обичаш ли ме?"… […] – А онзи свещен трепет, който мога да предам на душата ти, като те пипна, нима това не е доказателство?"* *(т."Двата природни метода", Сонита-5`98 с.95-96 от 4 ноември 1923)*

Първо прочитане на глас на това осияние пред трима души – на 16.XI.2001г. в Пловдив. След 16ч. дойде следната мисъл:

*- В света има две положения: приложение и... "прилъжение"… Който не обича приложението, се занимава с прилъжение – живее при **лъжата**.*

19.XI.137(2001)
Пловдив

ВМЕНЯЕМОСТ, НЕВМЕНЯЕМОСТ И НОСТАЛГИЯ

(Живоструйно Лично Осияние за Беноюл)

6,17ч.

- Може ли да се даде Живоструйно Лично Осияние за един приятел от П.?

6,19ч.

- Небето лелее копнеж да се явят нови човеци като него от неговата невинна раса. ***Беноюл*** *представлява щастието на Бога да се проявява като неутолима жажда за Слово, Нежност и Пламенност, потопени в чистота и безкористие. Бликна като ромонадна полиада в 46-ото измерение на Пралайа преди 485 милиарда години, по средното летоброене на Инлàния. Той е планински поток от сълзи – най-бис-*

трите сълзи на Мировата Душа от носталгия по пълнотата. Съществата, сити с частичности, не познават тази дива носталгия и плач от обич, която се храни с Истина. Неговото сърце е ридание по Абсолютния, кънтящ вик през вечността за отклик, бурна вълнà от преданост, океан от памет за Учителя!

О вие, несретни хора и ангели по световете! В желанието си за проява и лично щастие почти всички забравяте, че къпането в изворите на Словото прави душата брилянтна, че каменистите пътеки и пътища към Него са обсипани с изумления. Ако можехте, като Беноюл, да оставите всичко и да потънете в жаждата си за Слово до недрата на Пралайа, нямаше да плачете от друго, освен от невинност и щастие.

Разпознаването на Неуловимия във всичките Му проблясвания и хлътвания е подвиг, равносилен на Преданост. Неуловимият проблясва като далечна звезда измежду мириадите в полунощния час, когато от вселената вее студ, а от сърцата наоколо – разпиляване. Бог се проявява по безброй много начини в безброй същества и творения, но да Го уловиш, когато е в немилост и хлътналост – това е най-дивната и трогателна песен на Предаността. Когато избухва като Слънце или Универсум, Огнеликият се приема от всички и диша с пламък във всички. Когато озари пустините като нова звезда, веднага тръгват кервани след Него, защото са неистово жадни за Новото. Но самотният търсач отпада от всички кервани, защото усеща дъха на подземните води. Предаността има степени, и най-високата е да попиваш Бога със сетивата на невинността си. Невинността попива Бога с 13 хиляди сетива, разположени в дълбочините на пустинята. Когато пясъците те засипват и вече отдавна си издъхнал от жажда и зной, сетивата на Невинността са като корени, жужащи в глъбините на пустинята. Плитките и тщеславните търсят оазиси, където тегнат зрели плодове и пеят извори. Пралайа търси Милосърдния, когато е потънал. Пралайя е любов, намираща Първия и в най-нищо-

жните гънки на потъналостта. Нейните сетива са размножени из най-дивите дебри на Неопределеността, където Първият се прави на Последен. Той се дърпа дори и от Нея, Която Го люби до невменяемост.

*Да любиш до **невменяемост** – това е най-висшата и бистра степен на Носталгията. Беноюл люби точно така Бога: готов е да живее в невменяемост от любов до края на вечността, само и само да не се откъсне от майчината гръд на Оная, Която не може без Памет. Именно Паметта я кара да потъва с всичките си корени и коренчета все по-дълбоко и дълбоко в Неизвестния, Който е разтърсен от спомена ѝ и бяга на всички страни от определеността, но… не много бързо… И **Той** изпитва наслада – най-изгарящата и най-тръпна наслада да бягаш от обвързаност, позволявайки да проникват в тебе отвънка.*

*Точно 3 милиарда години преди идването на Спасителя, Беноюл се разля в 17 измерения под онова, в което се бе родил. Превърна се в бистри струи от сълзи, оплитащи Трите Вселени като 18-мерен флуиден кристал. Багрите и уханията му опиха всички пралаиди с росинка Божия в душите, копнеещи за Съвършения до невменяемост. Всички останали същества са умни – занимават се с вменяване на вини. Когато подлудееш от любов, ти преставаш да съдиш Бога и другите в сърцето си и забравяш за утрешния ден. Нагонът за утрешния ден диктува нисък критерий. Желанието за случайност и сигурност ослепява вменяемите с всичка сила и ги кара да търсят случайни любими и учители. Случайните любими и учители предлагат **стока**: **представи** за сигурност. Даже и когато предлагат лудории, случайните любими и учители са въдичари, клекнали на брега на измамата. Бог ги е сложил там, за види кои още обичат червейчета. Всяко червейче влачи кукичка, кукичката – корда, кордата – въдица, въдицата – въдичар. Въдичарите въдят теории и стоки: искат да си купувате **сигурност**. И когато се мятате на сухо, те изпитват наслада, имаща аналог само в огнение-*

то! Налитащите на червеи изпитват нещо като огнение, когато се хвърлят към въдица; развъждащите илюзии се гърчат от наслада в илюзорно огнение, когато ви гледат как се мятате. Като се срещнат две такива "огнения", хищникът и плячката се мъчат да изпитат онова, което изпитват Невинните. И всичката тая беготня по панаири и пазари е от все същата потребност от екстаз, от насищане. По улиците хвърчат оглозгани кости, в гробищата червеите си отмъщават и на рибите, и на въдичарите...

*Беноюл - Риданието по **Истинския** – Го следва по петите в 148 живота, откакто е на Икло. **Илухим** да падне на пода – той го чува! Когато някой илухим падне върху кристалната повърхност на Земята, той издава най-слабия звън в Трите Вселени – звън, равен на нотка от Тихия Глас на Бога. Външно илухимите са деликатни, но когато се вторачат, разкърват и **елмазена** почва! Когато елмазът е почва, той пропуска корените на илухимите, защото те не могат да живеят без Образ. Образът на **Единствения – ето** почвата на илухима. Когато си избере образ на въдичар, и най-нежният и чист илухим пада на земята и се наранява. Въдичарите въдят **образи** – умеят да се представят и за Бога, и за Учителя. Разпознаването на Единствения сред Неговите изображения – това е най-тъжният, най-радостният епизод от вълшебните приказки в залите с огледалата. Дълбоко деформираните сърца харесват образите Му в най-кривите огледала и си внушават, че това е сам Той, дори и когато не прилича на Иисуса. Сред огледалата щъкат лектори, идоли и проповедници, святкащи със силни фенери. Някои палят стряскащи светкавици – както избухва магнезий. Всичко това се отразява в огледалата и **ослепява** търсещите – кара ги да вземат отблясъка за оригинал. Вменяемите търсят образ, различен от образа на Бога през вековете, и затова си избират любими и учители, които предлагат **методи**. Сам Бог предлага методи в Своето Учение, но те са само за примамка. Работят безотказно и чисто, но не вкарват в Божествения свят. Техниките, халките и пикелите водят само до върха,*

*не по-горе. И над най-високия атмичен върх зее Бездна – необятът на **Божественото**. Там се попада само с невменяемост - като се хвърлиш в **Пропастта**. Когато станеш невменяем от Любов и тази Любов е насочена към Единствения, Истинския Образ, ти почваш да се разтваряш в холоса като Беноюл, изпадащ в огнение към Бога най-силно чрез Словото Му. Разбираш, че техниките са си **техники** – "техни" работи… "Нàшиките" са невменяемости и преданости на **Нашите**, които откриват Учителя под девет пустини в десета и които се мятат без въздух не от въдичари и липса на духовни техники, а когато загубят за миг образа на Ятото или Словото. Вменяемият чака случаен въдичар, за да му подари сигурност, лудории или дребно щастие през утрешния ден; Нашите не могат без невменяемост и порив именно тук и сега - в настоящия момент, когато Бог се самовъзпроизвежда изцяло в най-съвършения акт на холоса – Поканата. Поканим ли, поканят ли ни, излезем ли **навреме** от Гостуване, забравят ли всички за утрешния ден, Бог се самосътворява в пълнота и смъртта си отива щастлива. Изпълнила е противната си роля - и си отива завинаги.*

НОЛ, НОАЛÀМ, НОАЛУМ…

Търпението и лудостта са двете камери в сърцето на Бога.

8,17ч.

Ето какво се падна от беседите на Учителя специално за М., при отваряне на първия попаднал том:

"Не мислете, че вярващите хора са само в религиозните общества. Те са пръснати навсякъде по света и слушат моите проповеди. Те имат радио, с което си служат. Бог е навсякъде. Следователно, Той е прекрасна виделина, топлина и сила, с които храни цялото човечество. Човек се храни със светлина, топлина и сила. Човек се храни с изобилието на Любовта, Мъдростта и Истината. Тази хра-

на носи свободата, знанието и живота. Стремете се към нея, за да бъдете всякога здрави, любещи и красиви!" *(т."Вечното благо", Сон`97:103-104, б."Новото в живота" от 22.08.1943г.)*

17-19 декември 137(2001)
Пловдив

МАЛКА ПРИКАЗКА ЗА СРОДНИТЕ СЪРЦА. ЦЕНТРАЛНАТА ЛУНА СЕНЕУЛА. РАЙОВЕТЕ НА БИТИЕТО. ЦЕНТРАЛНОТО СЛЪНЦЕ.

Фотография на съидейници от Волгоград

12,22ч.

В края на 137(2001) година в гр.Бургас се явиха нови предани приятели, за които Словото и Делото са всичко. Тук ще бъдат отбелязани последните случаи на контакт с Учителя, Който никога не закъснява да приветства пламенността и самоопределението, да даде нужните наставления.

Ситуацията и при нас е същата, както навсякъде в България и на много места по света. Духовната жажда е огромна, хората се нуждаят от учители, проповедници, окултни инс-

труктори. Автори на мъдри книги и водачи на школи имат много почитатели, които пълнят залите и следват различни системи. Изпълнява се пророчеството на Учителя за усилването на духовния глад, за слизането на плеяда напреднали същества на Земята, които ще наситят този глад и ще поведат готовите към Новото.

Заедно с това обаче стои и въпросът за самоопределението. Истинското самоопределение не е фанатично и тесногръдо. За съжаление, повечето църкви и школи и техните лидери претендират за единственост на тяхната истина, отричайки всички останали. Избор и централизация са необходими, но ако те не насочват към Учителя в последните Му изяви, обикновено отбиват търсещите от магистралата или въобще не ги допускат до нея. Самоуповаността, самомнението, правят силно впечатление на неукрепналите души и те се привличат от "учители", които още не са били ученици; или ако са били, самочувствието и талантите им неизбежно ги изкарват от Школата преждевременно и те стават популярни. Почват да търсят известност, но лицето и аурата им излъчват несъвършенство, тщеславие, гордост. Умници, талантливи, вундеркинди се проявяват отрано и това е чудесно, но то е в сферата на ***духовния*** *свят. Божественото работи по съвсем друг начин. Представителите на Божественото почти никога не смесват професия с призвание и обикновено не са способни за това. За разлика от тях, дори и най-качествени духовни автори и проповедници ни най-малко не се срамуват да определят цени и та̀кси и да приемат заплатата си още на Земята. Ако името им зашуми и продуктът им стане бестселър, считат това за успех. Но онзи, който е измислил тези понятия, все още не е напуснал Земята – наричат го "Князът на този свят". Той се грижи денонощно да процъфтва и преуспява всичко, което не е Слово Божие; което не е истинска космична култура. Целта му е оригиналното Слово Божие и вечно течащиите Му чучури да имат големи затруднения, да бъдат като бебенцето, изхвърлено зиме на улицата. Всички останали изкарват от познанието и Словото социални и материални дивиденти. За истинското Слово и Дело във всяка епоха остават да се грижат само двама-трима души, неизвестни никому или разкриващи се на тесен кръг приятели. Само Учителят и Неговите имитанти развиват широка дейност - разбира се, с различни мотиви. Небето допуска имитантите, за да се научим да различаваме.*

Затова именно истински вътрешен живот и по̀лети из най-вътрешните вселени досега не са били приоритет на повече от няколко души в един век. Радващото е това, че сега шансът е открит за всички и че вече мнозина имат реални, а не измислени преживявания.

Ето какво ни се падна от първата отворена книга:

"Човекът ще бъде жител не само на Земята, но и на Венера, на Марс, на Юпитер. Когато мине през всички планети и придобие нещо ценно от тях, той ще отиде на Сириус, където ще прекара дълго време. Оттам той ще отиде на друго слънце, около което се въртят всички слънца на вселената." *(т."Възможности за щастие", Хел`93:142-143, съборна б."Възелът" от 10.09.1941)*

Ятата на Учителя летят по всички вселени, из всички времена и пространства, по всички светове. "Летене" е условна дума – то е движение в пространството само триизмерно. Друга степен е ***озоваването*** *– изплуваш мигновено в даден свят. Още по-високо е не да се преместиш, макар и мигновено, но да видиш около около себе си други светове, защото всичко е в нас, около нас. То е въпрос на настройка, на будност на съзнанието. Някои ученици от вътрешните класове на Учителя още до 1945 година разказват за полетите си с Него до Централното Слънце, наречено от Него "Алфиола". По-късно узнахме, че то има и друго име – Елмаил. Разбрахме, че всяко нещо и всяко същество, включително в микросвета и в голямата вселена, има безброй имена и че те се употребяват при различни случаи, в зависимост от гледната точка и търсените нива. Освен с имена, озоваването става и чрез общуване с хора по най-различни начини. Така че, ако говорим за Земята, Венера, Марс или Алфиола, и там всеки ще намери нееднакви неща, ще ги види и преживее съвършено различно от всеки друг. Има и попадане в еднакви координати и светове с еднакъв вид за всички, но това зависи от уговорката и сродността.*

При обич и хармония, Бог е винаги с нас, тоест ***ние*** *сме с Него и в Него. Това важи с особена сила за душите, които работят за Словото. Въпреки че има и единение в Делото и Живота, такива случаи са много по-редки. Засега на първо място е по-достъпна работата ни за Словото Божие, която е необятна. Има много видове обработки и начини на работа с Него, а освен това То постоянно извира. Феноменът е известен: на един Учител или една тръба на Словото обикновено не може да насмогне цял народ, цяло човечество. То е уникално и като количество. И досега има неиздадени беседи от Учителя – след повече от половин век. Ето защо поемането на други ангажименти в живота е белег за ученик още вън от Школата – неофит, оглашен. Той има свободата да се разпилява по медитации, лекции, курсове и добрини на дребно, които*

*са крайно необходими за организиране на телата му до причинното. Без това не може. Дойдем ли обаче до причинното си тяло, ние сме вече отвъд случайностите и разпознаваме своя **Учител**. Намираме своите си от Ятото. И с тях се ходи понякога "насам-натам", но за помагане на души, а не за "търсене на истината". Авторитетите и калфите на Духа вече не ни впечатляват, защото виждаме лицата и аурите им. Те са интересни, но ние ги слагаме под линия – първо под лупа, а сетне и за търсене на общ език. Трябва да сме им благодарни: всички ние първо сме засукали словесно мляко чрез такива – те са своеобразни апостоли. На по-висок етап обаче, лични познанства и с тях са пак необходими, когато има време, защото те си позволяват да въздействат на много души и трябва да бъдат предупредени и навреме респектирани – ако могат да ни разберат. Те манипулират тела и чакри, каквито вече отдавна не съществуват; или възстановяват стари, като връщат даже много напреднали духове в еволюцията им. Бог не се безпокои и за това: който се връща, значи е останал недопечен - панаирът на суетата и принципът на свободата и разнообразието са основни методи за развитие. Нищо не може да бъде оценено без личен опит. Разпиляването и болката са най-добрият начин за изграждане на Космически Вкус. Когато вече го имаш, ти се привличаш от истинските хора и ценности, и то мигновено – без замисляне. Срещаш Баща си и Майка си, Любимите си. Ридаеш от щастие – сълзите ти не могат да спрат. Кой ще остане навън при такова положение?*

Сигурно точно заради това ни се падна и втората мисъл:

"Казвам: не се занимавайте с неща, които не ви влизат в работата." *(т."Новата Мисъл", Хел`93:155, л."Здрава мисъл" от 16.11.1932)*

Колко прекрасно е да работим с вдъхновение и радост за Учителя! Тогава Той постоянно ни се обажда. Тия дни, например, с приятели оформяхме един ценен текст от Весела Несторова ("Третият Завет"). Там тя е цитирала мисли от тома "Ценната дума". Един ден, докато работехме, един от нас получи импулс пак да извади и отвори напосоки някой том с беседи, за да видим какво ни се казва. Томът бе взет от библиотеката, без да се гледа заглавието – това е основен принцип. В този момент обаче се яви срочна задача и книгата бе оставена на видно място, за да бъде отворена по-късно; после работата ни увлече и забравихме за нея. Когато заговорихме пак за мислите от "Ценната дума", включени в материала на Весела, изведнъж видяхме, че томът до нас, изкаран от библиотекага, е именно "Ценната дума"! Въпреки радостта и из-

ненадата ни, пак не го отворихме… Дали не остава за десерт?… Може би на онзи етап това бе знак от Някой, че ни се радва и ни помага. Така става дори при отваряне на речници, когато превеждаме Слово: речникът се отваря точно на търсената дума. В случая, може би, Учителят приветства труда ни по фундаментално редактиране и архивиране на отпечатаните беседи и качването им на дискове.

Друго радостно събитие, за което имаше ясни предупреждения, бе гостуването на една нова приятелка (преди беше само позната), която с голяма любов се връща към Родината си. Тя сподели: когато си отишла вкъщи с дебелите папки с осияния, които ѝ бяха дадени, попитала махалото кое да прочете първо. Въпреки че вече бе чела осияния, този път "махалото" ѝ посочило точно "По-горен от ученик". По-подходяща холизация за самоопределението на ученика към корабите, които не потъват, едва ли може да се посочи.

*С тази приятелка цяла вечер разпределяхме мед по буркани от една стара тенекия, предназначена за изхвърляне (всъщност, **тя** стори това). Спасихме 4 големи и два средни буркана – медът е запазен идеално и е от много високо качество. Пак ли е символ, спонтанно действо и прогноза? – Със сигурност! Много си говорихме на тази тема. Съобразихме, че, между другото, се занимаваме с мед по време на IV годишна, VI месечна и II(XI) дневна вибрация. Спонтанността, Медът, Кошерът, Истинското Семейство, Ятото, тия числа, са все един и същ символ. А закъснението на влака по-сетне за Пловдив бе точно 6 часа и 20 минути…*

Каква бе изненадата ни, когато прочетохме в третия том, отворен още преди няколко дни и останал непрочетен, следното:

*"Бъдете благодарни: **нови** рамки ви слагаме – да има какво да работите! Като извади колкото мед иска, той (пчеларят) затваря кошерите и оставя пчелите отново да събират мед. Той постъпва с тях по евангелски – споделя благото, което те имат, разделя го между себе си и тях. Като разглежда спокойно, пчеларят си казва: "**Пчелите** правят меда, но вземат нектара и праха от цветята – всичко не и тяхно. На същото основание и аз имам право да вземам мед от пчелите".*

Всеки човек представлява кошер с хиляди пчели в него, които работят за неговото бла-

*госъстояние. Един ден Бог – Господарят му – ще дойде при него да види какъв мед е изработил и да вземе част за себе си. […] Вие трябва да очаквате Господаря си с любов и доброволно да му отстъпите меда си. Той **знае** колко да вземе за себе си и колко да остави за вас."*
(т. "Опорни точки в живота", Хел`93:181, б."Опознаване" от 30 август 1942)

И така, опознаването на някои сродни души сега почна с работа за Учителя и… с буркани мед. И други приятели работят за Него и ползват сигурния начин за контакт чрез отваряне на беседи – отговорът обикновено е съвсем конкретен. Споделят за удивителни случаи. Говорейки си за това през "медената" вечер, ние още повече се радвахме и се удивлявахме на този феномен, а единият от нас ненадейно погледна към лявата страница на отворения том и изведнъж видя:

"Да отвориш една книга, това значи Словото в нея да оживее; редовете, думите и буквите да се размърдат, да излезе нещо от четенето." (с.180)

18.12.137(2001)
2ч36м през нощта, Пловдив

На път към гарата - още в Бургас - имаше три ясни предупреждения за предстоящо усложнение. И наистина, поради снежните фъртуни линията се оказа затрупана още до Айтос и влакът стоя с часове. Персоналът разчиствал с лопати! И на други места чакахме много и накрая пристигнахме в Града на Седемте Хълма с повече от 6 часа закъснение – "рекорден" пробег за 10 ча́са и ½!… Гаровият часовник показваше 2 часà през нощта.

*Всички числа имат значение, когато общуваме с нашия Приятел, но това число още не бе осъзнато от нас, докато вървяхме с верния посрещач към дома му през дълбокия сняг и снежинковата прелест. Той слушаше с интерес историята за меда и бурканите отпреди 3 дни и на свой ред разказа, че точно сега и те тук са имали неочаквана работа с мед: под леглото, предназначено за очаквания гост, открили цял кашон, пълен с буркани и забравен от тях (ей, богати хора!…) Разбрахме: Кошерът **пак** се събира!*

В този момент, когато преписвам с уточнения и допълнения този текст, искам да спомена за още един случай: току-

*що трети човек от най-близките приятели, след като зачете материала, разказа, че и те вкъщи са имали съвсем наскоро случай с неочакван мед: донесли им **шест** буркана! Сега остава да се наведа и да преброя бурканите под моето легло… Речено-сторено… Здрасти: точно 15 (да не говорим за рождената дата на спящия над тях сега…). Едно време учителката ни казваше, че 1+5=6... А защо в тази къща са 7 големи и 8 малки буркана с мед, това ще покаже бъдещето… Остава да поразпитаме и други хора, дали и тях не ги е изненадал тия дни някой неочакван мед, та да открием **още** души от Ятото. След няколко дни още една приятелка разказа, че и тя, точно по това време, е получила неочакван буркан с мед… Скоро след това и други близки приятели на Словото разказаха за същото – в този период са се сдобили с 2 буркана мед, който въобще не е бил очакван и планиран.*

Когато бе прекрачен прагът на вълшебната стаичка, електронният часовник на шкафчето показа 2ч.22м. Може да погледнете кога е започнат текстът, който четете в момента. Двойки, половинки, медени работи – много се събраха…

И още нещо – извънредно важно. Когато отваряхме книгите на Учителя преди наколко дни, цитирани тук, от едната изпадна съвършено забравена снимка на голяма група руснаци от Волгоград. Тя е с посвещение от 20.08.1999г. и явно с години е чакала точно този миг, за да изпадне сега. В датата пак двойка, а и нула - подобен символ. Групата е от 20 души! По-долу става ясно от какво значение са и нулите за Волгоград и за съдбата на човечеството до 2009 година. Ясен знак да се влезе във връзка с приятелите и бъдещите приятели от Царицин. Главен символ на двойката и нулата е Царицата. При всички случаи се отваря голяма врата към Вселената от Волгоград. Независимо, че името на Царицин произлиза от "златен пясък", кабалистично и семантично то има връзка и с "царица". А златният пясък има отношение към безбройните златни мисли от Словото Божие. Може би това е главната добродетел и задача на Волгоглград.

След неуспешно търсене на трафарети, за да бъде записан отговорът на Учителя по правилата на словометрията под нужния ъгъл, не можеше повече да се чака и първият текст дойде в традиционен вид. Текстът после се написа красописно под нужните ъгли и с цветове, но поради търсенето на шаблона от 36°, преди първия запис стана едно забавяне, което доведе - съвършено естествено и без никакво изчакване и натъкмяване до 11,11ч.:

11,11ч.

- … Може да започваме… Сега нали разбрахте защо ви скрих трафаретите и в Бургас, и в Пловдив?

Трябваше да изчакаме координатите: 11ч11м11с. Сноощи влязохме в координати 22ч22м22с, въпреки че бяхте в стаята няколко секунди по-рано.

*Когато Бог работи в **универсума**, точността е **първото** правило. Сега и в двата случая (а имаше и други през тези дни – б.п.) влязохме в съответните светове не само в точната секунда, но и в частта от секундата, отговаряща на 11 и 22. Казано по-точно, спазихме общо седем 11-орки и 7 x 22 от по-долни порядъци. (Елма тук има предвид шестичния порядък, каквито са часовете, минутите и секундите, а не десетичния. Обикновено в астрономията частта от секундата се отбелязва като десетична. В случая обаче Учителят работи съвършено съзнателно имено с принципа на шестицата, понеже ни е обяснил, че тази система е илухимна. И от сегашното осияние става ясно, че се очакват **илухимни** събития – срещи на сродни души. Но, в негативен план, числото 666 наистина е най-опасно, защото дава на сродните или ближните от трите свята пълен приоритет, а любовта към Бога (към всички) и към собствената душа липсва. Именно то е символът на Първото Голямо Грехопадение. Илухимната втораченост в близките, предпочетените и подобните тук се оказва синоним на дявола, но се проповядва и до днес от основни религии, даже от християнските. Сродната душа, любимият, ближният, близкият, сънародникът, съидейникът са пряк път към Бога, само когато не пречи да обичаме собствената си душа и всички същества на **първо** място и да се обменяме с тях с необходимата периодичност и сила - б.п.)*

Ние си имаме универсално време, но спазвайки човешкото за дадена зона, пускаме благословението за целия свят именно чрез тази зона.

*И линията на влака ви затрупах, за да стигнем до **този** набор от числа. Ако бе пристигнал по разписание или с по-малко закъснение, със сигурност щяхме да изпуснем входа към Централното Слънце. Аз съм там и навсякъде по всяко време, но когато работим заедно с отделното същество или група, изпитвам с тях радостта от Първото Влизане. Тъй като всеки път тази радост е нова, Бог се радва на Битието и чрез създанията Си.*

*Защо бе нужен медът; защо трябваше да изчакаме двойките и единиците? – Медът се събра със **шестиците**, които констатирахте. Освен това, годината е 2001. (Елма много добре знае в коя година и на*

*кой ден се е родил преди 2000 години на Земята, но използва егрегорните календари на народите, защото числата в тях работят. Дори и крайно сгрешено да е едно летоброене, то работи реално, щом като милиони хора вярват в него. Всяко написано или произнесено число извиква божеството, което стои зад него – б.п.) Който на Земята успя да влезе в Централното Слънце през ясновселената **сега** – добре; останалите имат шанс през 2011, 2101 и всички останали години, свършващи на 1, но при съвсем други условия. До края на годината сега имате още малко шанс. Такова съчетание повече никога няма да се повтори, както и всичко останало.*

*Волгоград отговаря на **тази** година, защото почва с числото на Венера (буквата "В"), има две букви "о" и накрая сричка с "а". **Затова** сложих тази снимка в тома когато трябваше, за да изпадне точно сега. Забележете датата, когато е надписана: 20 август 1999г. Тя **също** оживява връзката със свещения град. От него през този век се започна офанзивата на Бялото Братство. Обърнете внимание: там има 2001 души, готови за полет към Алфиола!*

*(Въпреки че обикновено свещеният текст не бива да се разкъсва, тук бе разрешено да се вмятат обяснения и бележки, които спомагат за разбирането на смисъла. Не само за това, но и понеже в случая Словото е много силно и трябва да се разрежда, за да можем да издържим. Ето една справка за произхода на името "Волга": **"У античных авторов первых веков нашей эры (Клавдий Птолемей и Аммиан Марцеллин) Волга называлась "Ра", а в средние века известна под названием "Итиль". По одной из версий, современное название Волга приобрела по древнему марийскому названию реки Волгыдо («светлая»), а марийцы считаются первыми поселенцами на Волге. По другой версии, название восходит к финно-угорскому слову valkea, имеющее значение «светлый, белый» или произошло от названия Булга, связанного с проживавшими на её берегах волжскими булгарами. Существует также гипотеза, по которой река получила свое название от древнеславянского Volga - «влага». Таким образом, возможный смысл названия Волги — «Вода»"** – От Ра до Централното Слънце има само една крачка; от водата до илухимите и Централната Луна Сенеула – само една... – б.п.)*

Порядъкът 621 е илухимен порядък. Двете нули пък са двете елипси на богомилството. Волга е свързана с илухимния свят. Той е вече изкупен и поема управлението на Земята за 1000 години. Сега във всяка Олга с искра Божия ще влезе по един илухим. Ще влезе и във всички останали, които търсят и намират

сродната си душа. 1000 години на Централната Луна и в Централното Слънце ще се попада само чрез сродната душа! Сега имате най-добрите условия, но тези най-добри условия ще продължат до 2009 година (поради двете нули). През това време Волгоград е водещ, но се възбуждат и всички останали места и имена, съдържащи "с" или "в", два пъти звука и буквата "о"; и "а" накрая (или в последната сричка) (Звукът и буквата "а" важи само до края на 2001 година и през всички години с 1 накрая - б.п.) Това отваря безкрайни възможности на всички жени, чието име завършва на тази буква. Те ще проявят качествата на сродната душа. Имената на "я" се възбуждат само при числото 31 (Всичко това е в сила не само за дати, но и за всички числа от житейските ни ситуации – номера на адреси, рождени дати, документи, телефони, коли и пр. Трябва да се имат предвид и нумерологическите варианти - б.п.)

Въпросът е, че в момента първият вход е през Сродното Сърце (меда, шестицата, Венера). Това не се диктува от земно време и числа, а от мига на узряването на някое сърце. Узрялото сърце пада самò - както всеки узрял плод. Изключенията са много редки: например, шипката, мушмулата. Узрялото сърце е сладко и сочно; в много случаи – меко. Узрялото сърце не се страхува да падне и не може да не падне. Който се държи ***още*** *за клоните, е* ***зелен*** *– не трябва да излиза от утробата. За него страхове, съображения, привързаности, симпатии, религия, морал са в пълна сила; отсъствия от къщи заради сродна душа и сродни сърца – немислими. И* ***така*** *трябва да бъде – не бива да брулите зелените сърца! Те* ***още*** *пазят дрешката си и сучат, семето им не е узряло. Те все още следват пътя на кармата и привързаността към числото 13. То е* ***Христово*** *число, но само когато интелектуалците и религиозните, моралистите, приемат импулса на* ***Бога*** *– импулса в* ***собственото*** *си сърце. В противен случай, адската тройка надделява и 13-ицата става дяволска: тълкования, морал, системи, догми и канон засенчват безнадеждно гласа на сърцето и зова му за Свобода и Любов. Ето защо, такива коментатори сега ще останат в 13-ата Сфера, няма да влязат в Новата Вселена.*

Числото 31(или буквата и звукът "я") е още по-опасно от 13. Тринайсеторката в адски аспект е авторитетът, който убеждава другите да не слушат сърцето си, а да следват умни системи, техники, правила и наряди; но 31 са всички ония, които вярват на такъв авторитет и го следват - всички знаете, че без месоядци няма и касапи. 13-иците създават духовни и светски системи, коментиращи Словото и Импулса както дяволът чете Евангелието; а 31 е символ и израз на човешките стада, които ги слушат и им се подчиняват. Божествените представители на числото 13 са ония, които с духа и таланта си довеждат стадото до рая и после се оттеглят да доведат други, оставят сърцата ни да скачат свободно. Ако някой не ви води до изворите на Живото Слово Божие, но постоянно го засенчва с представите си за своя собствен ръст или ръста на някой авторитет, който не разпознава Словото, той ви води към ***пропастта****. Ако някой ви учи да коментирате Бога, т.е. импулса в сърцето си, и ви кара да го замествате с различни духовни техники – правете си изводите. И* ***аз*** *съм давал и давам много техники, но те са само лодки към Любовта и допълнение към Импулса на сърцето – упражнение в* ***свободното*** *време.*

Сега и над Волгоград у надвиснала опасността от 13-ките и стадата, които ги следват, и тази опасност не ще закъснее да се опита отново да ви превземе с пристъп, ако до Рождество Христово не се намерят поне три души и сърца, които да повярват в себе си. Крайният срок е до Нова година. Дотогава трима от свещения ви град имат шанс да дойдат на Централното Слънце. И това ще бъдат сестри, възлюбени. (На въпроса към Елма защо дава това осияние в последния момент и ще успее ли то да стигне до душите с искра Божия в Царицин до Коледа, Той отговори, че писмените послания нямат особено значение. То вече е отишло където трябва и работи. Готовите души и сърца вече са реагирали; и други ще реагират правилно и точно навреме. Преписи, писма и записи имат значение почти изключително за изграждане на собствените ни висши тела – те са изпитание за любовта и предаността ни. Краснописът развива ясновселенското ни тяло, разпространението на Истината и подви-

заването – супервселенското; творчеството, живият говор и реч, дори и когато преразказваме или тълкуваме – тотвселенското; а животът - холивселенското - б.п.)

*Трябва да се има предвид, че Волгоград е под покровителството на звездата Алгол. Затова споменатият шанс важи и за всички математици, и за майките. Определено е от Волгоград да излезе първата победоносна вълна на Неоматриархата. (Това твърдение на Елма за Волгоград дойде точно в **11,22ч.** българско време на 18.12.2001г. в гр.Пловдив - б.п.). Това е епохата на Свободното Майчинство и Любовта към всички, за която помолих Магдалина да ви разкаже още в Евангелието си и ви предадох точно думите ѝ. (Елма, "Евангелие от Мария Магдалина", 1975г. – България. Издадено на руски език под заглавие "Евангелие от Магдалины" в Минск на стр. 9-19 от сборника "Обращение Иерархии к 2000-летию от Рождества Христова" през 1998г. от издателство "Астро-Эзотерическая Школа", Одесса. Съставител на сборника е Виталий Андреевич Поляков. Там не е съобщено, че този текст е съвременен, а не древен или средновековен и че е превод от български език – издателят може да не знае, защото руският превод на ЕММ бе направен веднага след 1975 година и се разпространяваше апокрифно из цяла Русия. Най-ценното на това издание са съхранените първа и трета глава от Евангелието, които в България изчезнаха при многобройните обиски. По тази причина, Елма по-късно издиктува нови първа и трета глава, които се отличават коренно от първоначалните, но са уникални и равностойни на тях, понеже са текст, даден от самия Него - б.п.)*

Зрялото сърце копнее да падне и да се размножи, изпълнявайки най-първата заповед на Бога. Като духне вятърът на шанса, то пада и се наранява. С вятър или без вятър, то непременно пада в най-щастливия миг на живота си и получава рана, от която да започне гниенето. Най-голямата мечта на зрялото сърце е да изгние, за да може да роди.

*Понякога идват и плодоядни животни. Това е друг шанс за падналите сърца. Трети шанс е да попаднат в ръката и устата на **човек**. Когато срещата е от **Бога** и човекът – **Человек**, той не къса плод, даже и най-зрелия. Щом не пада сам, плодът още не е зрял – нещо го държи. Ако сте лакоми, невежи и насилници, ще късате недоузрели сърца от клоните на живота и тях ще ги боли. Ще ви натякват цял живот*

за това. Ще манипулират чувството ви за дълг.

Природата си служи и с илюзии. Не е разрешено да късаш сърце от някое дърво на илюзиите. Щом илюзията му е по-силна от вида на минаващия Пътник, нека си стои там. В противен случай ще ядете киселици. И да не е киселица, щом има още привързаности и страхове, то не е узряло, още пие илюзии. Без значение какви – материални, интимни или духовни. *("Узряло" – с този корен е и думата "съзирам". В случая трябва да сме узрели, за да съзрем Небесния Шанс – хората и нещата, които* ***Бог*** *ни праща - б.п.)*

Много зелени сърца се възбуждат от мисълта да бъдат откъснати. Затова харесват хора и неща, които ги бият и брулят, замерят ги с камъни. Сега Свята Русия плаче, защото множество светици и ангели днес се стремят да бъдат откъснати от някой чужденец, от някой "обезпечен". И наистина, почти всички попадат на "обезпечени" - хора без черен дроб или с дроб, обречен на гибел. *(На руски черен дроб е "пѐчень". Ако проучите руските сайтове за запознанства, ще видите че повечето млади рускини, дори и с лица на ангели, са отбелязали, че търсят за брак или приключения "западен мъж", "обезпечен". Измежду хилядите, проучени от нас, за да търсим лица на хора от Новата раса, само една рускиня бе написала: "Може и да е в Сибир, може и да си попийва, но да се обичаме"... - б.п.)* *Попадат на същите, от които бягат: и сънародниците им са "обезпечени"… от пиене. Тогава каква е разликата? И в двата случая това говори за нисък идеал – за прибързаността на зеленото сърце. То не знае, че Бог му е определил истински Принц и че за този Принц трябва да се узрее. Само тогава ще може да го съзре, разпознае и приласкае. Това са трите добродетели на хората с душа, наследени от Майка им – Мировата Душа. Нейната държава е ясновселената, а столицата ѝ – Централната Месечина. Тя има росинка, а не искра Божия. Образувана е от кристална сълза по Истинския Любим. Горчи от мъдрост и очакване, но тегне колкото всичките вселени! Когато едно сърце е дочакало да узрее и да падне самò, горчивината изчезва и Принцът пристига. Нито миг по-рано.*

*А тези, които прибързват да бъдат обрани от "обезпечени" хора, скоро стигат до с нищо неутешимата **печал** и търсят начини да я удавят. Обрани по всички правила, те се връщат разбити по родните си краища или се примиряват да останат в обсега на аури, миришещи лошо от мисълта за успехи и придобивки. Ангели, светци и светици, горели по кладите за Любовта и Истината, се връщат в еволюцията си със стотици години!*

*Души, добили Христово и славянско посвещение и идващи със съответни висши тела и чакри, напоследък изпадат в още по-тежка участ от самопродаването: тръгват след езически, старозаветни и новозаветни пророци – след "учители", които още не са били ученици. Те не се връщат със стотици години назад като ловците на съпрузи и приключения, но с хилядолетия. В този смисъл е по-добре да заминеш при някой западен богаташ или сутеньор, отколкото да си замине душата ти. Да те направи дяволът акционер или дистрибутор е нищо пред опасността да се поддадеш да ти бъркат в чакрите разни манипулатори, които наричат баща си "брат" и невинно си представят, че славянските олтари, двери и престоли са на местата на чакрите на индийците отпреди 6000 години, а душата ни има структурата на юдейската отпреди 3000 години. Колко смешно е да идеш да се посвещаваш в европейски замък, и като поискаш да излезеш да посрещнеш слънцето, портиерат да не иска да ти отключи, казвайки: "Ние тука сме понапреднали - не посрещаме слънцето"... Колко голяма е мъката да искаш да посрещнеш друго слънце – вечер или в ранни зори, когато всички ангели и богове пеят и небето се отваря, - а някой до теб да иска да си тръгне, за да гони **външни** планини и изгреви!…*

Ясно е: всеки копнее да мине под едно дърво, и плодът, определен за него, сам да падне в ръката му. Ти ще почувстваш, ще го поемеш, ще направиш реверанс, за да не усети удар. Това е тайната на истинския Танц! Зрелият дух поема зрялото сърце с нисък поклон, за да потуши ускорението. Едни обичат да късат и брулят сърца или спокойно ги гледат как

*падат, други обичат да ги ядат **първите**. Прелюдията и валсът са им напълно непознати; грациозната стъпка назад без принуда – нещо непонятно.*

*Четох ви тази дълга лекция за незрелите и зрелите сърца не за назидание, а понеже при сродната душа се попада само чрез сродно **сърце**. Затова именно Бог ни казва: "Сине Мой, дай ми сърцето си!" Да дадеш сърцето си, значи да дадеш всичко. От душата имаш право да отдадеш само половината. Като говоря за двете ризи, аз имам предвид акт на **душата**. Но в примера за меда, на който ви отворих, ви казвам, че трябва да очаквате Господаря си с любов и **доброволно** да му отстъпите меда си; че Той знае колко да вземе за Себе си и колко да остави за вас.*

*"**Меда** си"...Това значи **всичкия**! Ето какво значи зряло сърце! То е спонтанно и зрящо. Зрялата душа дава половинък, макар и да изглежда по-голяма от сърцето. Вие си мислите, че Луната е по-голяма от Венера, но даже и астрономически не е така. И **така** трябва да бъде: половината от душата си ще запазиш за себе си, за да има люлка **духът**. Духът ни се нуждае от вместилище, от Божествено масло и светилница. Ако вие нямате светилници или сте ги подарили, ще бъдете от **неразумните** девици и няма да влезете на Сватбата. Не случайно сме избрали образа на неразумните девици – онези, които не дават всичко.*

*Но сърцето е олтар на **Бога** - то се отдава изцяло. Кажете ми: някога почива ли, спи ли? Когато узрее, не се интересува дали ще го поемат или ще падне и ще се нарани. То иска самò да изгние, за да даде живот. Гниенето, прераждането, досега бе само шанс да се възпроизвеждате много пъти, докато стигнете до Разпознаването. Най-после един ден сърцето узрява на истинско Дърво – не на дърво на илюзиите. Тогава то ще падне самò в ръцете на онзи, който е определен за него. Като отдадете всичко, като не пазите нищо за утрешния ден и нямате нищо на свое име, Бог ще спре духането на северняка*

в душата ви, ще стопли къщата ви и ще я напълни с младост и здраве.

И така, това бе само предговорът. Сега очаквате да ви кажа къде и как се попада в световете на Двойката, Нулата, Единицата. Искате да ви опиша как се влиза в Централната Луна и Централното Слънце, защо се минава през рая по пътя към тях… Очаквате прекрасни думи и нови, грандиозни описания. Но и това ще ви го спестя, защото… нали знаете? Вече не се занимавам с описания, за да ги четат и слушат ония, които вечно се връщат "вкъщи". Щом се държат още за клоните, щом не падат веднага, когато минаваме, те са още зелени и чудесно си живеят и с други хора и неща.

А сега – аумѐн!

А у мен – че да дойде и у теб…(В случая "А" означава "Ха", "Хайде" – б.п.) Когато у мен узрее Вкусът, Нюхът и Божественото Разпознаване, ще избера и дочакам именно теб, а не някой друг. Тогава нещата ще са най-вкусни.

Сега се дава миг на пълнота, когато можем да пътуваме из райовете на Битието и да попаднем на Централната Луна, а после и на Централното Слънце – именно чрез сродните сърца. Те не са едно и две. Останалите идват, но нещо все ги кара да си отиват.

*Способен ли е някой да си отиде, когато изгрява **Вечерницата** – не съжалявайте. Не посрещнете ли с някой **Зорницата** – съжалявайте още по-малко. Не сте попаднал на сродна душа.*

13,16ч.

По вътрешен импулс, реших да добавя тук едно любимо стихотворение от Рабиндранат Тагор – в руски превод, защото още няма български.

Последната изненада на Провидението бе тази, че касетата с нашия импровизиран рецитал в гр.Лйе́пая, Латвия, на 18 май 1992г., от която исках да препиша това стихотворение, се оказа превъртяна точно до началото на рецитала! Кой я е слушал и защо е оставил лентата невърната?

За съжаление, оказва се че точно това стихотворение – за неразцъфналото цвете, което не може да бъде разтворено, докато не му е дошъл часът и не е дошъл Принцът – не

*сме го чели на този рецитал. Аз го бях **определил**, но го няма – вероятно това е един от случаите, когато някой е погледнал на другата страница и е прочел друго стихотворение. Всъщност, ето го:*

Никто из вас не заставит
Нерасцветший цветок раскрыться.
Сколько б ни говорили,
Сколько б ни прилагали усилий,
Ни били по гибкому стеблю -
Вам своего не добиться.
Никто из вас не заставит
Нерасцветший цветок раскрыться.

Можно глаз не сводить с него,
Он лишь поникнет головкой мертво.
Можно все лепестки оборвать,
Можно раздавить колесницей, -
Идите, галдите со всех сторон,
Если лицо и откроет он,
Он будет бесцветен, безжизнен будет,
Безуханный и тусклолицый...

Никто, никто не заставит
Нерасцветший цветок раскрыться.
Но тот, кому суждено судьбой,
Заставит раскрыться цветок любой,
Лишь бросит он сквозь ресницы
Пристальных глаз лучи -
И светлое заклинанье глаз
Сердца цветка коснется тотчас.
Лишь тот, кому суждено судьбой,
Заставит цветок распуститься.

Он только посмотрит, только вздохнёт -
И цветок бессилье стряхнёт,
Крылья листьев раскинув,
К небесам устремится
И радостно обретет свой цвет,
Волненьем любви согрет.
Словно страстно зовя кого-то,
Сладостным запахом заструится...
Тот, кому суждено судьбой,
Заставит цветок распуститься.

Тук ще включа и друго вълнуващо стихотворение от Тагор – първото, прочетено на този рецитал. И без това, именно на него бе оставена непревъртяна опратно касетата. Мо-

же би точно то е било определено от Провидението… или от случайността?

***Тебя** ищу я на Земле всегда,*
Пока не доживу свои года
И новой жизнью снова жить начну,
И взором новым я на мир взгляну,
И обрету иную новизну,
И вновь с Тобой соединюсь тогда.
***Тебя** ищу я на Земле всегда!*

О бесконечен, бесконечен Ты!
Всегда иные у Тебя черты…
Не знаю в одеянии каком
Ты мне предстанешь на пути моём;
Дашь руку, улыбнешься, как в былом,
И новых чувств родится череда…
***Тебя** ищу я на Земле всегда!*

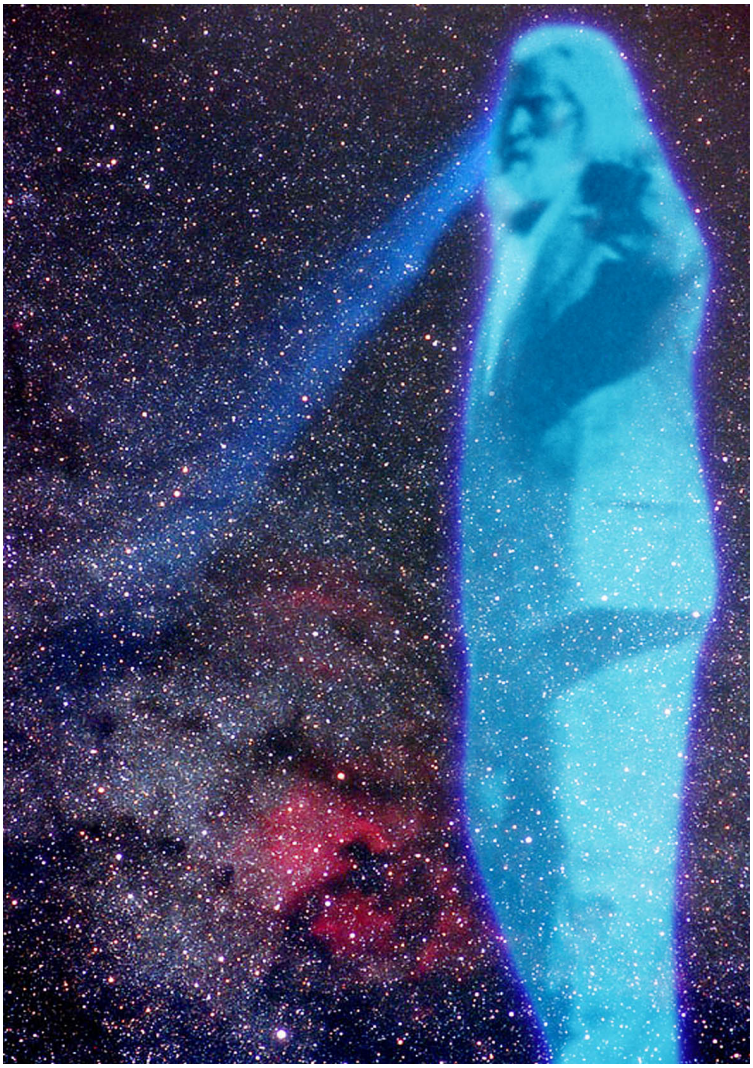

СНИМКА НА ВОЛГОГРАД ОТ СПЪТНИК

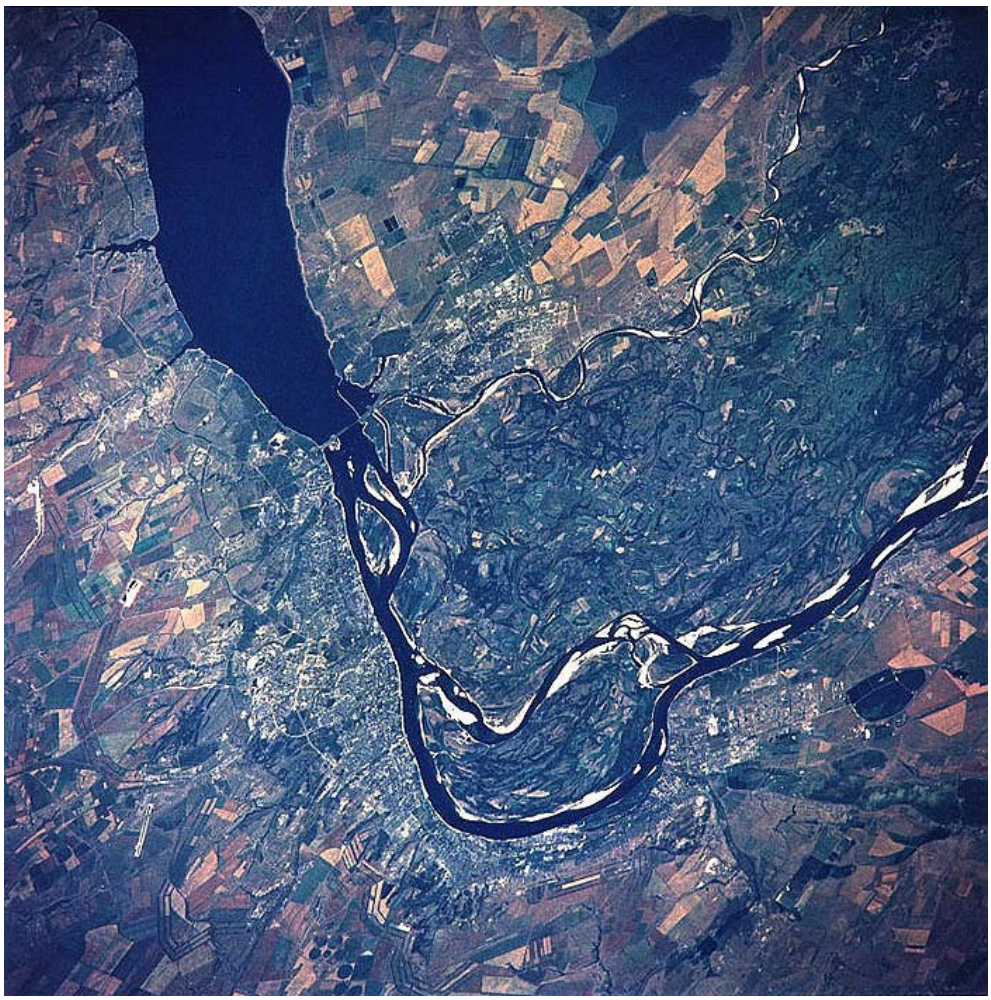

23.VIII.140(2004)г., София

Изминали са три години и половина от идването на горното осияние. Ние го преведохме на руски веднага и правихме много опити то да отиде до симпатизанти на Учителя или други духовни хора във Волгоград, но безуспешно. От един адрес на волгоградчанка, която беше на Рила в България през лятото, писмото се върна по етапен ред – или адресът и бил погрешен, или има друга причина. Явно, Бог е решил това осияние да не стигне веднага физически до този свещен град с голяма мисия. Това е предвидено в самия текст – там се казва, че независимо дали осиянието от Елма ще стигне физически до царицинци, процесите, предвидени в него, ще протекат.

Ето че преди няколко дни, на Събора на Рила, кръгът се затвори. Един приятел и една приятелка от Волгоград, с които се помним с много добри чувства от Кавказ през 1994г., дават шанс този път осиянието за техния град да стигне до

*града им и **физически**. Със същия приятел бяхме замислили обща работа за Учителя още отдавна, писахме си писма, но, по една или друга причина, нещата не тръгнаха. Само Господ знае колко сложни са пътищата на душите, докато узреят за Разпознаване и Преданост. Ако писмото бе отишло преди настъпването на този момент, то нямаше да бъде разбрано истински. Да се надяваме, че сега направихме мост.*

Мост в Царицин

Три ярки знака от Учителя ознаменуват истинското начало на външната връзка между София и Волгоград:

Този, чрез който е дошло осиянието от 17.12.137г., бе "изстрелян" на Рила тази година по най-чудотворен начин, въпреки огромните и лично непреодолими пречки за това. Срещите с представителите на Царицин и на Чикаго, както и с някои други узрели души, е трябвало да се състоят на всяка цена.

Сутринта преди фундаменталната среща със споменатия приятел, в изгряващото слънце се вижда програмата за деня и символът на предстоящото вечно побратимяване с Волгоград: мъжка длан с пръстите нагоре, в чиято основа лежи нежна детска ръка, почти на бебе, в същата посока. Дълго време символът остана неясен, докато най-после Бог срещна "случайно" двамата приятели при един извор под Петото езеро, след паневритмия. Даже с уговорка, по това време тук хората често се разминават поради хилядите последователи и почитатели на Учителя, които идват от всички страни за Събора. Радостта бе голяма, проведе се важен разговор, положиха се основите за една истинска нова работа за Бога и

вдъхновено сътрудничество. Определени сили обаче веднага започнаха да действат за осуетяването на пълната концентрация на вниманието в това възстановено приятелство, но бъдещето ще покаже кое ще победи. Не разбрахме веднага защо се яви точно такъв символ – на Бащата и Детето; даже допуснахме, че може да имаме кръвна връзка от минало прераждане, но изглежда не е така. Едва късно вечерта дойде идеята, че това може да е образ на ***доверието****. И наистина, тази дума и тема се яви още в разговора при извора: бе зададен въпросът, напълно ли България се доверява на Волгоград в този миг – и защо. Отговорът бе, че в представителите на този свещен град в момента се вижда наличие на монада, искра Божия. Това не може да не доведе до Самоопределение и Преданост.*

Вечерта преди раздялата на Рила, за да се срещнем по-късно в София, бе даден третият знак: приятелят от Царицин ни подари едно бурканче с мед... На него не му бе казано нищо за главната роля на меда в осиянието за Волгоград, понеже самият проводник на текста не помнеше почти нищо за това осияние, освен няколко общи идеи. Смътно се мярна предположението, че случаите с меда през декември 2001г. са свързани именно с това осияние, но бе нужна проверка намясто. И ето сега, след като то бе прочетено и анализирано основно, стана ясно, че и фамилното име на човека от Волгоград съдържа думата "мёд", прочетена в обратен ред. Въпреки че името на Царицин може да има друга главна етимология, отговаряща на зрънцата Слово Божие, все пак мед без Царица е невъзможен... Пък и Медът, Словото и Златото, както и Царицата с кошера и пчелите, са символогични синоними. Срещата на сродните души е неминуема!

Остана неизтълкувана формата на Волга на спътниковата снимка на Волгоград, но за това имат думата бъдещите откриватели.

Въпреки че тази снимка не отговаря съвсем точно на описаното видение, тя изразява идеята напълно.

7.I.138(2002)
Кендрисос – Евмолпия - Пулпудева
Филипополис – Тримонциум - Пловдив

ФОКУС НА ОМРАЗАТА, ФОКУС НА БЕЗРАЗЛИЧИЕТО И ФОКУС НА ЛЮБОВТА

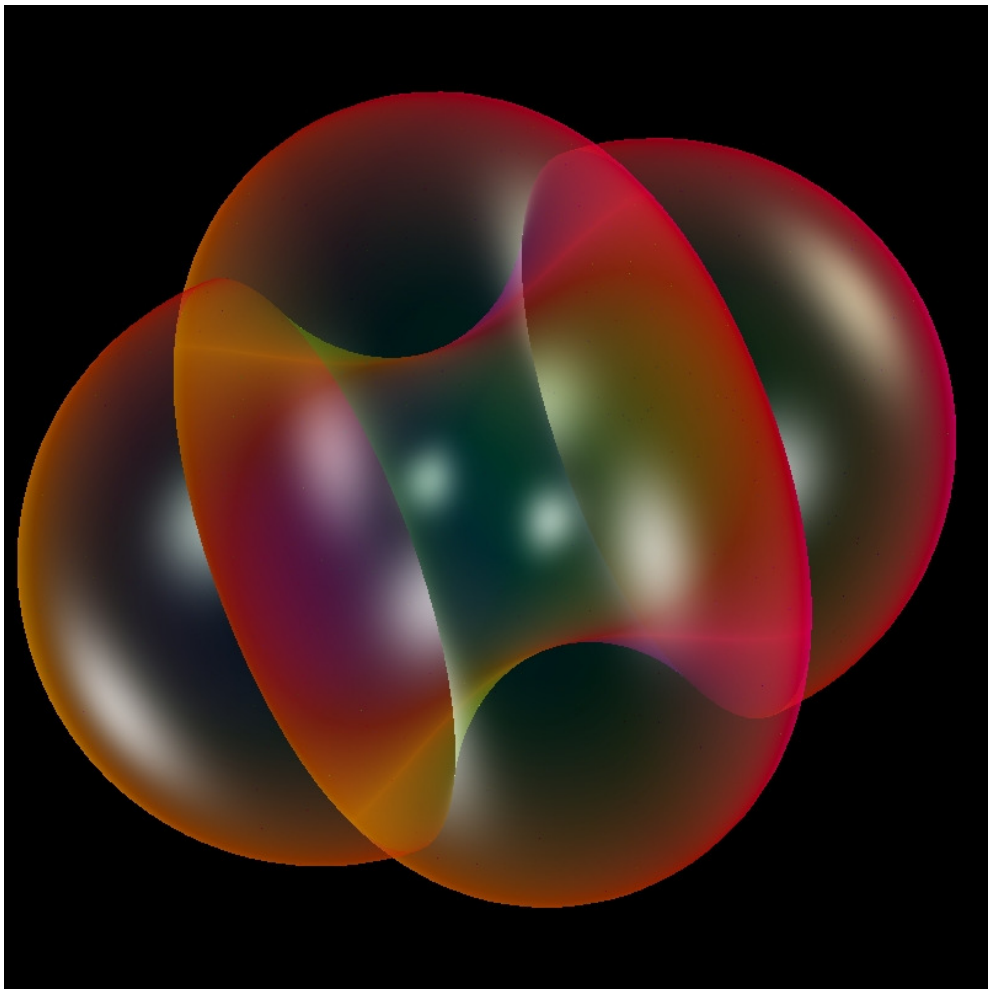

Обяснение за писането на датата, дошло преди основния текст. *Преди няколко дни дойде обяснение защо трябва да се върнем към класическия начин за отбелязване на месеците – с* ***римски*** *цифри. Арабските (индийските) цифри и числа изявяват индивидуалността, а римските – личността. Арабското число живее само за себе си, дори и когато отбелязва количество, брой. Дори като група, то е група сама за себе си,* ***затворено*** *общество. За колективно съзнание при него може да се говори условно - само при позиционния му ред от 10 нагоре, образуващ даден порядък в десетичната система. Римското число говори за поредност - то е личност в системата на един интимен, но безкраен колектив, където от него зависи значението и "поведението" на непосредствените околни числа,*

*както и на цялото число. А това е именно **Лунният** период – месецът, който се означава класически чрез римски цифри. 2 е Селена, а II е именно Луната. При римските цифри, колективната взаимозависимост започва още от числото II и именно от него (там само I и V са индивиди, откъдето идват жезълът, ножът и знакът за победата), докато индийските цифри от 1 до 9 са абсолютни индивиди, а в определена степен – и числата след тях. По тази причина може да се каже, че цифрите до 9, бидейки представители на Божествения свят, представляват аритметичен израз на **алохимите**, а съответните римски цифри – на **илухимите**. Елохимите действат чрез друга числова система, но засега при нас могат да се активират чрез комбинирането на арабската и римската, което става най-често в изписването на датата. Затова отбелязването на датата и с двата вида цифри, особено при осиянията (одеянията, ожиянията) възвръща планетния процес към хармонията между индивид и колектив, към шанса те да се обикнат и разберат. Това съвпада със символиката на бурканите и меда напоследък и със съответните събития, които се очакват. В реда на тези откровения се постави и задачата да мислим защо "арабските" цифри са изцяло закръглени или имат преобладаващи закръглени елементи, а римските (без С) – изцяло съставени от прави линии. С прави линии, при индийските обикновено се образуват части от 1, 4, 5 и 7, което също е една дълбока философия. Западните народи, особено американците, пишат арабската и римската единица еднакво, а седмицата при тях няма пресечна чертичка – това също значи нещо. Освен това, количеството на образуващите елементи на едно число е много по-голямо при римските числа, отколкото при арабските – израз на семейното, родовото, националното, груповото съзнание, но и на тежката обвързаност. В Италия даже и мафията е "семейство". Америка е осеяна от чифлици – там почти няма села с нашите традиции и в нашия смисъл*

17,53ч.

*Днес, малко след 12,30ч. по обед, на път към В.К. потече ясно и телеграфно Слово за средоточията на **омразата, безразличието и Любовта**. Темата се разгръщаше кристално и величествено, с цялата дълбочина и красота на Мъдростта. Правеха се невероятни връзки, възникваха диалогично десетки въпроси и отговори, изясняваха се никога незасягани досега душевни тайни. Домакинята още не се бе върнала и затова една самотна разходка до върха на тепето, където живее, допринесе за още по-голямо разрастване на дървото от обяснения, разклоняващо се пред взора на душата като божествена симфония, под лъчите на януарското слънце и ослепителния блясък на снега. Изясни се, че има не само фокуси на тези три сили, но те могат да действат и разсеяно, във всички посоки. Говорѝ се за омразата, като атрибут на "съществата" без монада – на адските психики и тези на най-падналите хора и ангели, със силно осаждена или замъждяла искра Божия. Необходимостта да мразят и да оплюват е техен начин на живот, извор на енергия, психично препитание. Пре-*

*обладаващ е илухимният, херувимният, сатанинският тип омраза – **фокусираната**. Това е омразата с **обект**: стабилна или прескачаща от едно същество или нещо на друго, тя създава вихрови центрове на студ в Битието, които почват да всмукват чужда сила. Обикновено това е силата на обекта, когото мразят. Не случайно "омраза", "мразя", произлиза от думата "мраз". Малцина знаят, че от същия онтологичен корен е и глаголът "мра"(умирам). Вярно е и разложеното на по-малки думи значение на думата: "О, мра за…(мра, умирам за еди кого си или еди какво си)!" Ето защо, омразата е главната магистрала към смъртта. От този корен произтича онтологически и думата "мрак".*

*Друг вид омраза е дифузната, разсеяната на всички посоки. Тя е от алохимен, екстрофимен и луциферически произход (екстрофимен - обобщаващ термин за паднали духовни ангели от типа на "началствата", "силите" и "властите" – б.п.). Като омраза без обект, тя се разсейва методично или бясно на всички страни и поразява всеки срещнат, множество същества и неща в голям радиус. По същество, вихрите ѝ са огнени, но от адски огън. Огънят във войните и умишлените насилия и палежи е само едно от **външните** ѝ проявления. Състезанието, съревнованието, завладяването и първенството са основните ѝ мотиви. Престъпниците от този тип имат любима фраза, когато убиват или ни пекат на някакъв огън: "Нищо лично". Те черпят сила от изтезаването на другите и на природата **по принцип** – заради наслада, изгода или поради някакви егрегорни правила и закони. Луциферическите егрегори на всички производители на материални и духовни наркози са точно от този тип – стоката и заразата им се разпространяват като пожар. Те се хранят от изтезаването и избиването на **много** същества. В това число влизат и употребата на алкохол, месоядството, хранително-вкусовата промишленост, косенето и сечта на горите, машинно-инструменталното земеделие, ловът и риболовът, добивът и преработката на полезни изкопаеми, цялата инсдустрия без изключение, плебейската масова култура на ужаса, страстите и смъртта, адската информатика и публицистика с доминиране на негативното; демоните на името, славата, авторското право, печалбата, преследването, съденето, наказанието; на верската, етническата, икономическата и идеологическата нетърпимост.*

*В единението, протекло днес през тези 10-15 минути, се говорѝ и за фокуса на **безразличието**. Има адско, човешко, ангелско и Божествено безразличие – всички те дават различни резултати. Само Божественото безразличие води към безсмъртие. Освен директното безразличие, има и **игра** на безразличие. Тя е **втората** магистрала към смъртта. Само боговете от цяловселената могат да симулират безразличие и*

да не паднат в ада. Те, както и техните въплъщения като Адепти и Учители, имат право да играят пиеската на безразличието, когато искат да отстранят същества, склонни към адски сцени и прилепяне. Адското вторачване и привързаност се елиминират отдалече именно с разумната и премислена игра на безразличие. При успешното ѝ провеждане духът на адепта си остава свободен, за да може да бъде полезен на много повече същества, включително и на тези, с които засега се е разминал. Истинският адепт обаче притежава високо качество на различаване, което анализира ситуацията за милионни части от секундата. Това различаване му е необходимо, за да се ориентира правилно в конкретната обстановка и да предвиди всички мисли, чувства и ходове на всяко същество, с което се среща, виждайки мотивите и реакциите му с десетилетия напред. Мъдрецът има грамадна интуиция, връзка с Бога и безценен опит от много манвантари из цялата вселена, затова не може да бъде излъган. Ето защо, не бива да се смесва способността му да различава с неговата игра на безразличие, когато това се налага. Но поиска ли от него Бог да не е безразличен и да влезе с цялата си обич и любов, присъщи за божествата, в някоя житейска драма, синът или дъщерята на Бога не се колебае нито за миг. Пропусне ли мига, може да се озове на дъното на ада! В такъв случай, само едно нещо е му напълно безразлично: дали спасява едно единствено същество - или цяла вселена.

Когато става дума за "фокус на безразличието", небесният пратеник играе безразличие към строго определени обекти, от които вее опасност от засмукване или прилепяне. Дифузното безразличие е съзнателно поведение на подчертано пренебрежение към всички витрини и уловки на света, които могат да отклонят Работника от Божествената му цел. То има вид на безразличие, ала е плод на напрегната, съзнателна дейност на духа и милиарди математически операции на различаването в секунда. По този начин адептът се надява да опази ускорението си по посока на Словото, Делото и Живота, без да влезе в някой страничен коловоз. За разлика от него, представителите на адското, човешкото и ангелското безразличие са хладни поради чист егоизъм и от ниска култура и еволюция. Когато играят ролята на безразлични, а всъщност ги разкъсват фалшиви влечения, страсти, омрази и амбиции, те усилват безмерно принципа на лъжата в себе си и рано или късно дерайлират. Лишават себе си и истинските си ближни, определени им от Бога, от стотиците възможности за истинско щастие, и продължават да играят пиесата на препарираните, защото са... "курдисани от древен идиот". Това е израз от едно стихотворение на тази тема, което ще цитирам тук. В него "непосредствените" и "посредствените" са съответно инвариант на спонтанните и безразличните, за

които става дума днес:

НЕПОСРЕДСТВЕНИ И… ПОСРЕДСТВЕНИ
(вариация по тема от Джон Кийтс)

Яворов твърди, че като се вгледа в атмосферата на България, я вижда натъпкана с някакъв ситен, черен прах. Повечето поети са ясновидци. Пейо Яворов е наблюдавал менталната субстанция на балканския козирожки егоизъм, на животинското ни и адско чувство за опасение, страх и самосъхранение. Душата и тялото си българинът възприема като личен парцел, който не принадлежи на Цялото – той се разпорежда с ближния и със себе си, обладан от илюзията за притежание. Даже някои затворени етноси не са тъй паднали като българите в това отношение – те поне поддържат своите си. Да не се обмени, да не повярва, да не се трогне, да не даде, да осъди, да стистне устни, за да не му се случи нещо или да удовлетвори самолюбието и злобата си – ето основната мотивация на падналия сатурнианец. Затова Съдбата развенчава чувството му за частна собственост и негативизъм по особено трагичен начин, и по тази причина деформацията му през критичната възраст е много бърза и тежка. В положителен смисъл, тази неотстъпчивост е съдействала за съхранение на народността ни, но в негативен води до израждане на Божествения Аз или Его в ярки характеропатии. Затова ни наричат "чворове" – късаме всякакви банциги и си държим на мненията и опасенията до гроба:

В България снежинката е сажда
и въглени - най-белите звезди.
Тук всякое сърце, когато ражда,
от страх и гърч, не може да роди.

Горките ни артерии и вени
са станали на вътрешни юзди.
Душите ни са хрътки настървени
и всеки за парцалчето си бди.

Стотици незаченати Едеми
зависят от палача ни – вкусът –
и хиляди прегръдки неродени
с изцъклия и бръчки ни красят.

Че всеки миг разумности, безумия,
лишават някой Моцарт от живот,
и все ни разминават като мумии,
курдисани от древен идиот.

Франческо мой, не се гърчи по Лàури,
пъпчасали от гордост или страх;
смъкни най-сетне мислите си траурни
и тъй викни: “О, Господи, разбрах!”

Така че, добър вечер, непосредствени –
и тая нощ звездите ще браздим!
И вам благодариме, златни есени,
превърнали посредственото в дим…

15.04.1998г.

*Разбира се, любовта и обичта като спонтанност не биват само Божествени. За това е говорено твърде много в беседите на Учителя и в осиянията, както и в най-мъдрите книги по света. Знаем от тях и от личен опит, че и спонтанността бива адска, животинска, човешка, ангелска и Божествена. "По **плодовете** им ще ги познаете" – сещаме се за Христовия рефрен, който ни се повтаря от Небето и живота вече 2000 години. Не е сега тук мястото да си припомняме и цитираме подробности, тъй като текстовете на тази тема са много и на много места. По-добре е да се спрем на новото, което се преподаде днес.*

***Средоточията на Любовта** са също от илухимен произход, само че на съвършените, непропадналите илухими. В останалите случаи, думата "фокус" има две значения – ясно кои. Пропадналото човешко и ангелско сърце от 200 милиона години се занимава с илюзионизъм и фокусничество – с представленията пред себе си и пред другия, целящи да убедят самите нас и него, че трябва да живеем заедно по **кармични** групи и двойки. В този трогателен илюзионизъм е обучено едно цяло пропаднало човечество, възпитано от егрегорите на монофиксацията и религиозния морал. Тук има пръст Сатаната, а не Луцифер. Според някои учения, Сатаната и Луцифер са виновни за всичко, но не е точно така. За появата на дяволите и хищниците са виновни много по-пропаднали същества: зациклилите **илухими**. В своя свръхегоизъм, те създават затворени интимни пространства, в които има само двама. В по-разширения вариант – "християнското" семейство, "**нашата** църква", "**нашата** система", "**нашата** нация", "**нашата** йерархия"... Именно за такива Учителят казва още в Протоколите: "Двама е много опасно, много е безопасно".*

Ако обаче паднал алохим или серафим се въоръжи с този девиз, той ще си направи харем, ще стане разюздано полигамен. Днес такива екземпляри се подвизават в порнопространствата. Но във водевилното съзнание на клерикалните поколения, каквито са и най-отявлените атеисти, понеже не съзнават, че и те са верски фабрикат, песенчиците за самотните къщички по двамка играят основна роля. Заради този психокомплекс и до днес милиони вдовици умират много скоро след съпрузите си; или – още по-лошо – зачернят либидото си чак до гроба. Съвършената невъзможност или безкрайната трудност на либидото да прескочи на нова орбита предопределя ранна старост, букет от болести и чекмеджета, пълни с лекарства. Нито един от възрастните ни близки не прави изключение. Въпросът е в това, че и хората, които вървят

"през просото", също пълнят болниците - само дето епикризите им са по-различни. Следователно, нито падналите илухими, нито падналите алохими са пример за подражание.

*Единственият изход от тромбозите и разсейките на омразата, слободията, безразличието и водевилната любов е примерът на истинските хора – хората с **действаща** искра Божия. Това са пламтящите представители на един безсмъртен свят, в който любовта към сродните души и към всички се разлива като безброй Ниагари, дори и когато правят шума и гледката напълно невидими или играят съвършенно пантомимата на безразличието. Едно движение, един мигновен поглед, едно просто минаване на такъв Човек покрай нас на улицата, дори и с наведени очи, може да промени живота ни завинаги! Историята и поезията са пълни с такива примери. В акашовите записи и изчислителните бази на Битието, за живот се броят само секундите, в които сме били като Данте, Петрарка, Рама, Кришна, апостол Йоан. Едни се хранят цял живот и през много животи само от един образ, от един поглед – и раждат цели вселени от изумително творчество единствено поради това; за други Вечният Любим е техният Учител през вековете, както при Тагор; за трети – и едното, и другото, и всички останали.*

*Има съвършени и прекрасни Божии създания, които извират любов през цялото денонощие, през целия си удивителен и скромен живот. На хората им е трудно да си представят как може да се вмести толкова много обич и любов в едно малко човешко сърце, в тялото и личността на човек, външно подобен на нас. Невъзможно е да си представим, че такъв човек не може да живее нито миг, без да облива с гореща и пламтяща любов и обич всичко живо и "неживо", върху което му попада погледът. Той обича по принцип, без принцип, от само себе си. Любовта и обичта са неговото дишане, неговият живот, **нишката** на живота му. Ако е още неопитен, току-що капнал от Божествения или ангелския свят, такъв дух става причина за много огорчения и недоразумения. Мнозина вземат поведението му на своя личнен адрес и се мъчат да му прикачат задължения, квалификации и вини. Опозоряването му, измислиците на дребничките и злобни сърца са обичайна съдба на такива космически гости, за които мечтаят всички просветени светове.*

Много невинни божества и ангели на земята още не владеят конюнктурата и не могат да играят тъжната и сложна пиеса на безразличието. Тъй като в безсмъртния свят всеки се слива мигновено с всеки и с всички и от това се раждат цели вселени, за такива същества непроявяването на Бога в настоящия момент и с всичка сила е равнозначна на смърт. И наистина, в Непреходния Свят е точно така: и наймалкият опит да замразиш, да определиш, да отложиш или из-

контролираш взрива те разрушава мигновено и ти се озоваваш в по-долен свят. Опитът да спреш или изредактираш Любовта в духа на съображението, страха, "благочестието", "морала" или "свещените" писания, там е не само невъзможен, но и немислим – съществата в Рая нямат такива понятия, не знаят какво става в такива случаи. Те само виждат, че от време на време някои същества от тяхната йерархия изчезват пред очите им. Сведенборг, т.е. Учителят чрез него обяснява този феномен така: достатъчно е и най-светлият елохим, седящ отдясно на Бога, само за миг да помисли за себе си и за света – и той мигновено пропада в деветия кръг на ада. ***Тук*** *е цялата тайна: що значи "да помислиш за себе си и за света"? Това включва и морала, религиите на света. Защото има и* ***Божествено*** *мислене за себе си, и* ***Божествено*** *пребиваване в света, и* ***Божествена*** *Религия.*

Но нека не се опитвам повече да преразказвам с беден език онова, което прозвуча днес. Да видим дали Най-Великият ще пожелае да ни каже нещо автентично. Тук искам само да добавя, че по пътя към тази приятелка, докато автобусът се движеше сред бели облаци, небесни сияния и ангели, дойде и следното желание на Най-Прекрасния: този път одеянието да бъде на две арфи. ***Имали*** *сме такива случаи – например, на Сфинкса в Рила. Сега пак ни се предлага да водим диалог по днешната тема, като се оставим напълно на потока на съзнанието и свръхсъзнанието и дадем и на Него думата. Щеше да бъде нещо необикновено. Той може да говори и живее чрез всеки, който не Му се съпротивлява.*

Но един от видовете съпротива срещу Бога е милостта и състраданието. Може да звучи странно и нехристиянски, но в редица случаи е точно така. Едно от Посвещенията е да проявяваме Малката Милост преди Великите Неща. Но на една по-горна и неизбежна степен става тъкмо обратното: наблюдават ни способни ли сме заради Милостта Към Делото, към Сродните души и към собствената си изтерзана душа да пренебрегнем временно милостта на дребно. Наистина, няма "дребно" същество в очите на Бога – нали любовта е еднакво любов и грижа и към мравката, и към серафима? Но в отделни случаи контролирането на стихията "Малко Добро" и поставянето ѝ на последно място - и дори временно без място - е единственото въже, по което се минава над Бездната.

Има няколко Пентагрални Посвещения на Ученика и няколко Учителски от Вътрешния кръг на Пентаграма, при които съжителството с домашни животни в една стая и дори в един двор е тежка бариера пред духа. Няма нито един Посветен и даже Велик Учител, способен да излети по-високо от менталния свят при наличие на куче или котка в стаята; на кокошка, овца или крава в двора. Или, да успее, това става много трудно. Дори и най-горещата и трогателна любов и

грижа към по-малките ни братя, даже и когато в тях са вселени души на хора и ангели, в един момент се оказва непреодолим ров пред Рая. Причинният, будическият и атмическият свят са плътно затворени за хора, които живеят с животни или с перманентни съжители. Затова самотата на ученика от Младежкия, Специалния Клас, която касае и отсъствие на домашни или махленски любимци с опашки, е един основен закон и изпит за подчиняване на милостта на по-високи цели. Не е необходимо човек да е гневен и суров; но и най-малкото приласкаване и нахранване на което и да е създание предизвиква привързаност, а привързаността на безпомощни или по-нисши същества и нашата милост и обич към тях може да се окаже катинар на вратите на Небето.

Естествено, това са окултни и мистични тайни, за които и много напреднали ученици не се досещат или не са чували. Има случаи, когато ни изхвърлят от Рая и Школата само заради изоставянето на едно сляпо коте на улицата. Но има и такива, при които, ако едно куче лежи разпрано, но още живо на пътя и ние го вземем и го занесем на хирург, а в същото време можем да спасим от астрален или будически колапс някоя сродна душа и не го направим, Бог си взема шапката - и скоро почваме да растем на широчина...

Има неща съвместими, но има и закони за несъвместимост. Божественото по принцип съвместява, но има една стръмна, алпийска стена по пътя към Него, по която човек се изкачва абсолютно сам или само с алпийци. Да протегнеш ръка към някое диво козле, когато висиш с другата си ръка на козирката, обикновено значи да убиеш и себе си, и екипа – всички сме на ***едно*** *въже. Ако козлето се е загубило и е ранено, Бог е предвидил това; ако реши да му вземе живота или да му прати орел за вратар към рая – това е работа на* ***Бога****.*

Такова мислене и поведение няма нищо общо с жестокостта на източния адепт, който не спасява детето от боата, понеже това му била кармата. Но да искаме да спасим безпомощни и близки същества чрез продължаване на физическата им агония на Земята, това не винаги е милост; т.е., това е ***милост****, но без вяра и мъдрост. Бог* ***знае*** *кога кого да Си вземе горе - не сме ние, които ще решаваме това. Ако някой ни е поверен и сме сигурни, че именно това е волята на Бога в момента за нас и единственият начин да му се помогне, тогава проявяваме цялата мощ и сила на любовта и обичта - това се нарича човещина, доброта, хуманизъм, Христова Любов. Именно за такова служене Шивананда казва, че една нощ будуване край леглото болния се равнява на 500 хиляди повтаряния на "Ом". Но е вярна и приказката на Учителя за калинката върху храста в пустинята; и заповедта на Христа да оставим близки и безпомощни, когато* ***Той*** *ни повика. Именно затова Учителят е предпочитал за Специалния клас несемей-*

ни хора.

*От осиянията знаем, че Милостта е само **единият** полюс на Христа, а другият е Абсурдът. Но шестица по едното и двойка по другото не вършат работа. Понякога, да се мислим за малки Господовци, от които зависи животът и съдбата на дадено същество, може наистина да е любов и милост, но често е теоретически и практически атеизъм. Понякога и студът, и отказът, и изоставянето, и даже решителното отстраняване на някого вършат прекрасна работа.*

Примерът с домашните и дворни любимци в този смисъл е най-лекото упражнение. Някои хора, дори и лично Господ-Бог да им се яви в плът и кръв пред очите и да ги помоли да не се грижат за безпомощния, те ще Му кажат: "Не мога, Господи! Прати ме в ада ако искаш - сърцето ми се къса, не мога да го оставя…" Бог ще разбере такава постановка и ще се зарадва: сам Той се занимава денонощно точно с това. Щастлив е, че дори от Рая се отказваме заради Малката Милост и Малката Обич. Не ни осъжда, но вижда: ако Малкото Добро стане преобладаващо и постоянно, а не периодично и по-рядко, няма как да помагаме на по-напреднали същества, на човечеството и на Словото и Делото. А като изпратим една добра мисъл на някой в нужда и се помолим, Бог непременно ще му прати благодетел. Този благодетел няма да бъде ученик от Специалния Клас, защото все още строи астралното и менталното си тяло. За него тъкмо този шанс е най-добрият. Той няма никаква представа за едно от по-тежките изпитания на вътрешния ученик, когато Учителят и Съдбата го провеждат през ада и той не трябва да изпадне в шок от това, което вижда и чува. За срещата му с най-любимите му и близките там и дори с невръстни деца, с които се гаврят дяволи. За страшното изпитание да срещнеш там Запитвача, който ще ти зададе въпрос: "Искаш ли да дадеш част от гръбначния си мозък или от сърцето си, за да спасиш близкия си на операционната маса или от пъкъла?" ; "Готов ли си да се продадеш в робство за пет или петдесет години, за да освободиш любимото си дете, което се мъчи тука жестоко?" – И да не знаеш кой е верният отговор! Защото, за всяка степен на ученичеството отговорите могат да бъдат различни, но и диаметрално противоположни. Нникой до този момент в историята на Пътя не е дал стандартен отговор. Задачата е с много неизвестни. Безброй са легендите и приказките, при които всичко зависи от Отговора.

Но ето сега и Неговия отговор:

22,53ч.

- Хубостта се храни от милост, а съвършенст-

*вото – от чистота. Вие знаете хубостта като най-високата степен, но Мъдростта е **над** нея. Мъдростта се облича с мантия от хубост, но отвътре тази мантия е чистота.*

*Сега вие знаете за Любовта и Чистотата, като за двата полюса на Бога. И наистина, Благият Дух е **Любов**. Любовта е безкрайно милосърдие, служене до безсъзнание, пълна липса на мисъл за себе си и за утрешния ден. Като говорим за такава Любов, няма защо да споменаваме Чистотата – тя е **включена** в нея.*

*Няма по-голяма чистота от пълната всеотдайност, но тя трябва да е всеотдайност към **Благия** Дух, не към друг. Да си всеотдаен на Отца, да си всеотдаен на Духа, на Майката Божия и даже на Христа – това е още **частична** чистота, не пълна.*

*Ето защо, не забравяйте: милостта и абсурдът не са **пълната** любов. Не са и пълната чистота. Следователно, не са благост в пълния смисъл на думата. Милостта произлиза от тревога, а абсурдът – от жажда за свобода. Без милост и абсурд няма живот и безсмъртие. Но самият живот се ражда от Любовта, а любовта с чистотата са облекло на **благостта**.*

*По тази причина, фокусите на омразата, на безразличието и на любовта не са пълната ни тема. Тя е само подтема на единствената тема на холоса – **благостта**. Благата Вселена, цяловселената, не се занимава с нищо друго, освен с Обитаване. Да обитаваш създанията си – това е най-великото блаженство! Обитаваш тези, които обичат и са чисти; не обитаваш нечистите и студените. Като не ги обитаваш, те отмират и се връщат в Небитието – отново стават глина. Но тази глина е различна – в нея има спомени за любов и чистота, примесени с много горчилка. Горчилката в душата, лютостта на духа, киселото в сърцето и соленото в живота пречат на благото, на сладкото, да **обитава**.*

*"Сладко" означава да си с Любимия, с Любимата. Не случайно пратих архиорон Бетаил (Емануил Сведенборг) да обясни на вселената, че най-**висшата** форма*

*на служене на Бога и сливане с Бога е брачната любов. Но той знае и това, че най-**цялостната** форма на живот в Бога и проява на Бога е **благостта – благият живот с всички**. Сладостта и благостта са едно, когато живеем в благостта. Там Любимият също е слят с всички и непрестанно се слива и отлива. Сливане и отливане – това са фазите на любовта и чистотата.*

Има закон за почивка – даже Бог си почива в Седмия ден. Тогава Той пребивава в Чистотата, наединѐ с Абсолютния Си Дух. Ако не се отдръпва в Чистотата, в Самотата, никога няма да изпита Сладостта и Благостта. Чистота значи необвързаност. Пълна липса на желания – даже на желание за обич. Обичта е извор, Любовта – океан. В Чистотата няма и желание за творчество, за създателство. Попадаш в областта та Тръпния Мир, на Абсолютния Покой. За всичко това вече имате понятие.

*Съвършенството е на върха, Чистотата е на дъното. Съвършенството е навсякъде, но то е **връх**. Чистотата е навсякъде и никъде, но по същина е дъно. Когато искаме да потънем на дъното на духа и душата си, това е **блаженство**. Благостта е **активна** – тя се **изявява**. Блаженството е **пасивно** – то те обхваща целия. Затова полюсите на цяловселената са Любовта и Чистотата, обвивката ѝ е Благостта, а същината ѝ – Тръпното Блаженство. Тръпното Блаженство иска Пълна Божествена Тъмнина. То иска Тишина, Спокойствие, Мир и Покой. И **това** го знаете прекрасно. Но в този преговор тук се зарежда една нова сфера, за която досега не съм ви говорил. Вие я знаете под името "Святост", но това е само **ек** в душите и познанията ви.*

*Святостта е пълна анаграма на Любовта. Което може Любовта, може го и Святостта. Светците, Светиите, Святият Дух проявяват в различна степен измеренията на Святостта, които са точно 77. Когато ви дадох ключа на Прощението, аз ви **казах** това число. Разгърнатата Святост е Святост на квадрат. (Това е числото 5929. Значи, за светците е достатъчно да простят 539 пъти, за светиите – 5929 пъти, а за "недралните" същества от Божесвения свят - 77^{77} пъти,*

което е равно на едно странно и фантастично голямо число: 1,818803738780619837927733991556e+145. Според Елма, това не са аритметически приумици или призив да се спазва буквално броят на прошките, но са базални кодове и методи за проникване в света на Святостта през физическото, духовното и Божественото поле – този път не чрез добродетели или качества, а чрез "верности на себе си" ("алѝм"). Тази нова дума бе дадена в 00ч22м22с на 8.I.2002г. Явно, Елма пак е последователен в избора на координати във времето. Един от известните "алимни" методи за освобождаване от мюонната гравитация е броенето – така посветените се излъчват съзнателно от физическото си тяло. Значи, може и чрез броенето - един от методите за кабалистична концентрация - да се попада в различни светове, в зависимост от големината на числото и от самото число. Както се знае, самотата е първата необходимост за такива опити. Интерполацията на всяко от горните числа (без сигурност за най-голямото, защото тук е нужен компетентен математик) води до 7, завършва на 7 или в него преобладава 7 – отново принципът на Съвършенството - б.п.)

Нормалната святост, за обикновените светци е да прощаваш 77 пъти по 7. И ***това*** *е достатъчно, докато още не си станал Ученик.*

И така, да се върнем на омразата. Тя е анаграма на Любовта с отрицателен знак – пусто пространство, ***липса*** *на Любов. Омразата е само* ***болест*** *– нищо повече. Но тази болест има причина, както всяка друга болест. Когато илухимите се превърнаха в слонове и орли, във вълци (трите вида паднали илухими), в съответните народи те станаха тотеми. Индия падна поради егоизма, индианската империя – от гордостта, а Рим – от ревността и интимното хищничество.*

Както сянката на Земята има връх, така и омразата има фокус. Линейните лазери са нищо в сравнение с коничните – фокусът има безкрайна сила. Само Бог – Точката – има безкрайна сила, но всички останали фокуси са Нейни проекции: при свързване с Бога, и те я добиват.

Печалното е, че и отрицателните фокуси могат да имат Неговата сила, само че за смърт, разрушение. Сам Той ги използва, когато трябва да прибере Вселената, но несъзнателните същества и същности ги прилагат користно.

Внимавайте да не попаднете във фокуса на нечия омраза – той е убийствен! Разсеяната омраза е не по-малко опасна, но за нея се иска време. Персоналната омраза може да те изпрати в небитието за част от секундата.

Проблемът е, че фокусът на всяка лична омраза се върти и витае из вселената и с това убива и други същества, на които попада. Естествено, те са от кармичната верига на мразения – инак няма да има Бог и карма, всичко ще бъде случайно. Омразата обаче е сянка на ***илухимите*** *– те не желаят да станат прозрачни. Те забраняват голотата и фиксират чувството си само в едного. Тази фиксация е другият край на конуса (По-точно, върхът на конус, симетричен на първия, ако са долепени с основите си – б.п.): убийство чрез* ***вторачване****. Омразата* ***взривява****, а убийството чрез такава "любов"* ***приковава****. Когато прикоавват някого на кръста, това значи убийство чрез 4 вида лична любов или обич: постоянно присъствие, изисквания (очаквания), ревност и осъждане. Когато ти приковат способностите и добродетелите по този начин, ти си попаднал в 4-те фокуса на* ***адската*** *любов. Тогава се молиш да попаднеш от обратната страна, където ще те убие врагът ти с куршум или взрив – от* ***омраза****. Това е по-малко болезнено и по-милостиво.*

В началото ви казах (Тук се има предвид началото на неделните беседи – беседата "Ето Човекът" от 16.III.1914г. – б.п.), че само ***главата*** *на разпнатия остава свободна. И това е точно така – но на* ***Човека****, не на* ***религиозния*** *последовател. Демонът на адските религии успява да прикове и* ***главата*** *– забива пирон в* ***мисленето*** *на човека. С това той е умъртвен, свършен – попада във фокуса на* ***лъжата****! На кръста се умира и по другия начин, ала се възкръсва. Даже и разбойникът със свободна глава отива, наедно с Христа, в Царството Божие. Фанатикът обаче, религиозният, злобният, на когото са забили огромен пирон през цялата глава, е попаднал във фокуса на лъжата и почва да бръщолеви за* ***единственост*** *на своята вяра, на своята истина. Почне ли с това, плюе ли всички*

други идеи и истини, пиши го умрял – скоро няма да възкръсне.

Сега ще оставя, за живи диалози между вас и разговори в по-големи групи, да разработите темите за безразличието и любовта. Кои са техните положителни фокуси и фокусите, чрез които ви омайват и приковават? Как се проявява това в живота? Какви точно са разновидностите им в различните светове и посвещения - и каква е ролята на българите във връзка с Благия Дух? Няма ли и нещо полезно в злото и омразата? (На други места Учителят ни нарича "благари", а България – "Благария" - б.п.)

Сложете десетте си съвършенства в два фокуса – на десетте си пръста. Прекръстете се сега и с двете ръце! После прекръстете ръцете си един през друг, прекръстете и нозете си с десетте добродетели – и ще станат общо 20 съвършенства и 20 добродетели. Подпалете с тях двата "Губернатора" – и нека Двете Елипси се превърнат в Една! Така, именно, Тот и Пралайа създават ***същества*** *– създания с* ***монада****. Когато се слеят и съществото се роди, то става цялостно: Любимият е* ***вътре*** *в Него. Ако продължи да го търси навън, ще попадне в някой от смъртните фокуси. Но ако откаже на Бога, т.е. на сърцето си или на някое друго цяло сърце да образува* ***Би****тие - Рай с* ***два*** *полюса, - пак ще го намерят фокусите. Ако откаже на себе си или на другия да остава периодически сам в лоното на Святостта – смъртните фокуси* ***шарят****!*

Затова в Проявената Вселена - или универсума - е опасно: всичко там трябва да става точно навреме. И на мястото, и по линиите, които Бог ни е определил; със съществата и нещата, които са ни определени. В непрозрачните вселени все още шарят навсякъде острията на страшни или сладки средоточия – върхове на черни и бели конуси, - от които зависи животът ни. Ако се натъкнем на тъмни – ще паднем с Черния Овен в долните земи; изберем ли Белия, имаме ли вкус към ***Него*** *– ще възлезем в горните.*

***

Независимо от проблема с милите животински души в

стаята на тази приятелка, поради които не можехме да проведем двойна холизация, тя пак се оказа в час - не само по линия на меда, но и заради следния, абсолютно точен синхрон между нас през днешния ден: в минутите, когато по единия от нас е текло осиянието за омразата, безразличието и любовта, тя си е мислила точно за омразата и любовта.

*Ето че дойде и моментът за "Ценната дума" (Хел`96) – "героят" на предишното единение. И тук първо се пада мисъл от беседа за числа и житейски формули, за **три** пътя, **три** врати. Да видим какво ни казва конкретно тя:*

"Старият човек се намира пред една формула, за решаването на която се изисква мисъл, работа и песен.

*И тъй, младостта е **една** формула; старостта – **друга**. […] Какво нещо е вярата? – Формула. – Ами обичта? – Друга формула. – Служенето? – Трета формула."* (стр.168, б."Трите врати" от 28.IV.1935)

И една рядка, абсурдна, абсолютно неприложима за някои от нас мисъл от Учителя: че може и да мразим понякога, а не само да служим на доброто и Любовта. Тя обаче е в пълен синхон с днешния урок. Наистина, Неговите измерения са грандиозни и съдържанието, което влага в понятията и особено в Своите синтези, е невероятно! Просто човек да не повярва на очите си, че Учителят може да е казал такова нещо:

"Като е дошъл на Земята, човек ще се движи между доброто и злото, между любовта и омразата. Доброто ще постави вътре, а злото – вън; любовта ще постави вътре, като условие за развитие на дарбите и способностите си, а омразата – отвън: като подтик, импулс за проява на това, което живее вътре в него. За да прокара една своя идея, човек трябва да бъде външно енергичен, да се скара с този, с онзи, да пробие земята, да направи дупка, в която да посее семето на сво-

ята идея." (стр.119, б."Придобиване и задържане" от 31 март 1935)

"Роденият от Бога има разположение на духа, лесно се въодушевява, готов е за работа." (стр.12, б."Ценната дума"от 3.II.1935)

10.I.138(2002)
Пловдив

НОСТАЛГИЯТА НА ПЪРВОРОДНИТЕ

9,30ч.

- Може ли да се даде ЖЛО (Живоструйно Лично Осияние) за Ф.?

*Отговорът бе незабавен - първо чрез **действие**! Приятелят тук не знаеше за какво или за кого има шанс да получим отговор, но подаде един инструмент за Контакт с инициалите "ФМИ"… Сега остава да видим какво означават "М"-то и "И"-то за тази, чието име почва с "Ф" – Мъдрост и Истина, Милост и Идеал ли… или нещо друго? (При писането на думата "видим" тук бе направена грешка – излезе "дидим". Но това е името на един прекрасен приятел от Грузия, с когото нямахме връзка повече от година и тия дни той се обади. Дали не е сродна душа и на Ф., щом това става в контакта за нея?...)*

10,14 - 10,22ч.

*- То няма земни думи, с които да дойде осияние за нея! Думите, които сега ще кажа, са само една септилионна част от онова, с което тя прави Битието да пее! Това е много рядък случай, в който дори и **Словото** е безсилно да намери адекватен език за създание, родено от Бога в **Първия** Ден на Творението.*

*Някои от приятелите се озадачават от "суперлативите" в повечето лични послания, припомняйки си старата истина, че нашият Пръв Братовчед – всъщност Брат ни – ползва това с голям успех, нàедно с ругатните си. Само че това не са приятели: щом помислят и за миг нещо отрицателно за Словото, значи не са родени от Словото, това е **сигурно**. Други разделят тези текстове на две: считат, че Словото присъства в тях, но понякога на приемащия му се "развъртява чивията" и говори от свое име, мислейки, че съм **аз**. Следете живота на такива хора: той ще се раздели на две и в едната му част ще им се случат неща, съответни на вярата им в Новото Слово, а във втората – случки и събития, коригиращи лошото им сърце.*

*Словото или е Слово **безпогрешно**, или не е! Друг е въпросът, че ние си **говорим** със същества-та, и - най-добре – с първородните чада на Словото. На Земята те не са съвършени и това се отразява в проблемите и грешките им, но Ние поддържаме тяхното несъвършенство с **умисъл** - за да си вършат*

*работата като подпалени... За да проучваме дефектите в Битието. Когато някой не е първа младост и красота, **по**-малко привлича нефѐлните същества и остава свободен – може да работи за Бога с всичките си мощности. (Нефѐлен – некачествен, долнопробен, дефектен - бълг. шопски диал.) Битието има дефекти поради дълбоки съображения на Създателя – тия неща са ви изяснявани много пъти и под различни ъгли. Но един от ефектите на тия дефекти е пълното идентифициране на нефелните същества.*

*Ако искате пълно разкритие на прикритите, най-вече на прикритите пред самите себе си, вижте ги как реагират или не реагират пред дефектите. Закон: дефектният реагира на дефектите **дефектно**. Грубият или ироничен негативизъм са сигурен белег за дефектирала монада, ако въобще става дума за същество с искра Божия. Но прикритите са много по-опасни – те са **тихи** води. Може да не кажат нито една лоша дума или отрицателна оценка за Словото и Неговите чучури, но си го мислят. Като го мислят, те се изпълват с опасения и почват да странят от изворите на Живота, търсят си вадички, канализации. Като странят така няколко години или десетилетия, няколко прераждания, неизбежно почват да приличат на мисълта си. Докато е млад, пресен, чист, не можеш да го познаеш; поостарее ли, става портрет на идеологията си.*

*А има и трета категория словомразци: лицемерците. Пред теб ще каже **едно** за Словото, а зад гърба ти – **друго**. Тогава Бог почва да му мери лицето и вижда откъде идва всичко това...*

*Не се радвайте, когато несъвършеният хвали Словото: той или лъже, или един ден ще се отметне. Ние виждаме кой какъв череп има и какъв нос, какви устни, какво ухо и пр. и знаем предварително докъде ще му е засилката и докъде – скокът. И да прескочи летвата, и да постави рекорд, и да падне по всички правила, после пак си става обикновен човек. Не можеш да очакваш от него **постоянна** жажда за Слово, подвиг за Словото, постоянно растящ и ускоряващ се.*

*Даже и дебелите устни си правят **сметката**, когато не си я правят: те може да не намаляват ресурсите за Него, но намаляват труда си. Туй, работа за Словото, не е за всяка уста лъжица – не искайте от пеещи и молитстващи да се потят от работа за Словото като борци на тепиха. Да им искате такова нещо, то е живо престъпление. Ще стане като в училищата: ще си намразят учителя. Работата за Бога, животът за Ятото и с Ятото са плод на неимоверни страдания през хилядолетията, в които съществата са опитали всичко, което оставачите сега опитват, и са видели, че води до смъртта. Работата за Словото - с подкрепа, личен труд, пот и продукт зад гърба за векове - трябва да е съпроводена с вик от щастие, с безмерен възторг и благодарност към Безграничния, със съзнание, че няма нищо друго, за което си заслужава да се живее.*

*"Само ученикът учи – всички останали се занимават"... - Оставете непроходилите в яслите и забавачките, в занималните - да се занимават с хиляди и милиони различни неща, които не са Слово. Гледайте ги с умиление и им помагайте при всяко изкълчване на душата, при всяко удряне на сърцето. Съвършено неизбежно е всички да си удряме сърцето лошо и твърде лошо, когато ударите му не са за **Бога**. А да бие сърцето за **Бога**, значи да осъмва със **Словото** и да заспива с него! Да го люби и обича повече от всичко на света, да се гърчи от ужас и срам, че си е загубил времето в някой ресторант или при някой лектор, вместо да проучва **Словото**.*

*Не че не трябва да почиваме, да се отпускаме, да живеем – но колко секунди дневно отпуска човек за Словото? – Повечето хора нямат и една секунда интерес към Словото през целия си живот. Отиват си **запъртъци**. Може много да са добили, но миришат лошо. Може да са написали сто книги за Учителя и за какви ли не още тайни на живота – но не са разпознали **Словото**. Защото Словото се разпознава с **подвиг**: ако си Го познал, ще ходиш пеш до изворите му с хиляди километри! Ще стоиш пред вратите на Приемната с векове; ще зъзнеш като куче, ще живееш на*

палатка през януари или в някоя яма. Не че всичко това е задължително, ала в даден етап от еволюцията ученикът непременно минава и през това.

Като свърши периодът да си пейка, да си медитирка, да си слушка кого ли не и да си митка; като му престане нагонът да си пишка книжчици и да си събирка хора, за да прави впечатление, Учителят ще го покани да спи на снега пред салона. Духът му знае, че спането на снега пред Словото през най-голямата фъртуна е ***любов****, а не изпит. Заради тази любов към Единствения ние знаем стотици и хиляди кристални души, които умряха от студ пред Нозете на Великия - и помолиха да ги пуснат да се преродят като кучета, за да останат още малко пред Него. Често лимитът на една душа да бъде в аурата на Бога на Земята свършва и остава само един начин: да влезе в дърво, животинче, облак. Желанието да си близко до Учителя* ***физически*** *е по-горно от контакта с Него* ***духовно****. И ще ви кажа защо. Защото Съвършенството изисква контакт на всички полета, особено на земното. Същото важи и за Птиците от Ятото. Щом някой си живее "добре" и без вас, не му обръщайте много внимание. Може и да е много зле, страшно много да страда, да се гърчи душата му от хиляди неразрешени проблеми – то е по същата причина. Без общ живот с Ятото, няма безсмъртие.*

И никога да не съм чул укор в сърцето ви, че някой бил "отпаднал" от Словото! Първо, това е невъзможно, понеже отпадането от Словото означава мигновена гибел. Словото е самият живот: биенето на сърцата! Словото движи Битието и вътрешностите, то върти цялата Вселена. По-скоро, ***съзнанието*** *на съществата отпада от Словото периодично, защото никой не е спринтьор. На спринт или дълго бягане, с препятствия или без препятствия, както и на многовековни маратони по пистите на Словото и алпийските Му стени са способни* ***единици*** *- но и те се изморяват. Словото е "машина", която се тръска по всички посоки навънка и навътре и с всичка сила, разтърсва цялото Мироздание. Не можеш да очакваш някой да издържи на това, дори сам Бог.*

*Да, много добре знаете, че и Бог си почива. Та когато някой приятел или познат "отпадне" от Словото, знайте, че си почива. Ако е отпаднал **наистина**, значи че е умрял. Словото ми обаче е за **народа** - само напоследък кристализира по-сложничко. Народът стана по-сложен, по-интелигентен, затова. Но и в това "сложно", То не е подредено като аптека, защото не е фармацевтика. Аптекарите в науката и религията **имат** своето място, но Господ пилее лекарствата си сред тревите. Като попаднеш на Негово Слово, ще се замаеш. Ако нямаш нюх, ще ти се види много объркано или "просто" - и ще си заминеш. И в двата смисъла...*

Нито укорявайте Божиите чеда в сърцето си, че не искат да са в аурата ви. Всеки си е избрал печка, която съответства на черепа му. Ако си френолог, ще разбереш. Много по-лошо и по-опасно е да му обясниш, че твоята печка е като руските, които пътуват. Това ще бъде фатално за него, понеже съществата още сучат и имат нужда от корени. Всеки се е вкоренил в някого и в нещо и черпи своя опит, дава каквото може. Ако го изтръгнеш и го качиш на печката си, ще умре. Нито ще понесе твоята скорост и горещина, нито студа ти в космоса и липсата на въздух, когато те скачàт да спасяваш други. Отгоре на всичко и ще излезеш виновен. Не само пред него, но и пред Господа.

*Сега предприех този поучителен увод, защото в това време събирах сили да намеря човешки и български думи, подобни отчасти на същината на **Циорел**, за когото помолихте да говоря. Друг път не ни се е случвало такова нещо, нали? Осиянията текат гладко и светкавично, но "богобайтовете" в момента не са достатъчни дори за самия мене, който ги продуцирам. Това е, защото Първородните не подлежат на описание.*

Щипка пламък и океан от мир; трескав въздух от Очакване! Взор в глъбините на потресенията – и необят от спокойствие. Безумна, луда, напълно разцентрована Любов и Обич към Безграничния – и център на съвестта, съвпадащ с Бога до нула. Разтър-

*свящи ридания от задушаване, крясък до подлудяване на ангелите и оглушаване на боговете – **това** е жаждата за любов у Циорѐл-и-Циорѐлла, богоподобното Създание от **Първия** Ден на Творението!*

*Внимавайте, когато Той стъпва по твърдините и безвъздушията на Вселената – стъпката Му отбелязва **Епохи**! (Тук и по-нататък се говори именно за Циорел – б.п.) Необикновената Му красота е непонятна за незрящите – те ще припаднат само от уханието ѝ. Свръхлудост, достатъчна да угаси Вселената. Разум до мозъка на костите – напълно зрял, та да не предприема нищо. Като предприема нещо, като скакалците той скача безпогрешно, но се смее като щур на глупостта на другите. Защо скачат? Не знаят ли, че скачат от нищо в нищо? Той знае, че скачането е безсмислено и скача само за удоволствие и за да си прави смях – как се премятат **глупаците**!... И да скача, и да не скача – все едно: светът е глупост над глупостите...*

Какво ще постигнеш, ако станеш цар? – Автомобилите нали пак ще вият по улицата? Защо да се пънеш да ставаш премиер? – Гладните пак ще бъркат в кофите, а бебетата и старците ще измират като мухи. Да взимаш заплата на големец и всичко да си остава същото – това мозък ли е? Или е сърце?...

Какво да "стане" Циорел – математик, политик, так-тик?... Какъв?... - Най-много да добие тикове... Наистина, тик-вените дела са му досадни и смешно-жалки, защото Гъливер е попаднал в странна държава с малки и много непонятни човечета. Докога ще шават наоколо?...

Милият, чистият, странният, трансценденталният Циорел, който не знае таблицата за размножение... За какво да размножава нещастници в свят на пигмеи? Плуващият в Странността, който тъй рядко се събира на фокус в тъмнината, за да могат да го мислят за човек... И като му кажат "здрасти" го напушва смях, сякаш това наистина е свят и това са хора и... става нещо...

*Кой може да знае, че Първородните **плуват** – и това е **достатъчно**? Плувайки на едри фуги във*

*Вечността, Първородните задават **инфра**-темпо на Битието: "Не бързай, защото пак ще изтърсиш някоя глупост…" И Битието **изтръпва**, когато наоколо плува **Първороден**: то се пени да пръкне нов експеримент, а Първородният му казва: "Ей тая шупла тука не видя ли я? Кьорчо!"…*

*И сам **Господ** – **Проявеното** Битие - вдига очи на челото и стои мирно пред Първородните: сам **Бог** ги е създал да Го ревизират! Както Родителят си е направил Шут, за да го коригира - като всеки свестен цар, - така и Синът стои смирено пред Ревизорите-наблюдатели и слуша репликите им. Той е **Син** – **Син-тезът** на Битието, **въплътената** сума и хармония на тезите, но**…** освен **тези…** има и... **онези**. "Онези" са всички шупли на Битието, които стават на идеи, мотиви, двигатели и… двукраки по светове – двукраки със самочувствие... Не че Родителят и Първият Първороден не знаят защо допускат шуплите, но други Първородни имат право да им ги показват.*

Когато се изпуснат, Първородните от този клас (клас пфу – няма клас, всеки е "аз"!) си позволяват да помечтаят малко за лунни долини и беззащитни оазиси. Не могат да намерят думата - искат да кажат: оазиси (о, аз и "сие"!), дето никой не се защитава и ходи гол във всяко отношение. Ей така – да видиш други като теб около себе си и да си отдъхнеш, че не си луд... Да ти се пулят и плезят насреща твойте си и да се смеете вкупом на Онзи, дето бил Първороден, а измислил думата "клас" – глупости... Клас!... Ние само се срещаме и ни е добре, защото можем да играем и на нормални. Само че това е скучно и става само за долния свят – на Черния Овен. Там, колкото по-сериозно се пулиш на някое бюро, толкова по ти вярват - все едно, че правиш нещо... Тука можеш да си се кривиш колкото щеш или даже да изглеждаш романтичен – никой няма да ти каже нищо.

Моцарт, Пушкин, Шекспир – и още много твои приятели… Първородните идвате от време на време на Земята да създавате кристални светове – светове от кристали в движение! Като се докосват по

най-бурни и брилянтни начини, те правят симфонии, векове, епохи.

*Този път реши да не ставаш известен – омръзна ти. Плувай си в кристалните светове и давай гръб на всичко отвратително; правѝ се, че правиш нещо в тоя безсмислен свят, че да те оставят на мира. Достатъчно е в този живот да откриеш един слог нещо Ново, което не ти е познато. Едно докосване на един тъмен хълм, когато твойте си трепкат отгоре (има предвид звездите – б.п.). Един **гърлен** смях - и **една** сладка сълза, горчива като цялата Вселена. Това за един живот ти стига.*

Та не е права тази, която поиска пак да говоря за тебе. Нали вече съм ти говорил? Нали знаеш колко много те обичам - не ти ли предадоха думите ми? То беше и записано – изчезна ли?

*То си е записано дълбоко в недрата ти, не е нужно. И… въобще… знаеш… И аз пиша любовни писма, но ги скривам в сърцето ви още от самото Раждане. Затова любовта ни е **взаимна**. Знам, че си луда от любов по мене и че чакаш **Завръщането**. Сам аз се готвя с всички сили, когато се завръща **Първороден**, защото едва издържам на удара. Мъката ви по Онова, Което Няма Име, е толкова грамадна; и способността ви да обичате и любите така неуправляема, че Завръщането при вас е като апокалипсис.*

Има една енергия, нямаща равна на себе си и в Трите Вселени. Това е енергията на Носталгията, която извира от вас, Първородните. За нищо на света не можете да не я раждате и да не пълните с нея пространствата, защото оскъдиците на тоя свят, в който са ви запратили да "живеете", са най-добрият начин да снабдявате света с това гориво.

*Не сте безгрешни. Грешката е **светица** на Небето - и всички до един ѝ се покланяме. Всички допускаме грешки, в своето пълно съвършенство и безпогрешие, за да има падане, студ, липса, скръб – и Възвръщане... В това възвръщане, боговете и ангелите създават **светове**, а Човекът – **Господ**. В Библията е обратно, но тя е за **начинаещи**. Първородните единствени знаят, че и двете твърдения са верни.*

"ЕУЛОВЍМ"… Ползвай тази дума – тя е твоят Ключ.

Е, уловѝм…

*От тебе поне е **уловим** – всички други ще бъдат смазани под тежестта му. Ти можеш, защото владееш Разпознаването.*

1,24 pm

14.I.138 (2002)
Пловдив

МЕДЕНАТА ПОЛЯНА

Понякога слизат кристални хора по поляните на Земята, които никога не се косят.

Тази нощ дойде мисълта, че е уместно да се разкаже за последните случаи, свързани с благоразположението на Небето към нас. На тази база може да имаме шанс и този път Някой да се откликне да ни каже нещо.

Периодът в гр. Пловдив мина много плодотворно и завърши с приятна среща на мили приятели. Някои от тях през последната седмица бяха очевидци на още много необикновени

случки, две от които засилиха вярата ни най-много. Такова нещо ни се е случвало с тези приятели и преди, но сега единият от случаите надмина "рекорда" си от предишния път многократно - извън всякаква наука, логика и над всичките ни очаквания.

Става дума за мастилата на принтера. Всеки човек с практика и всеки специалист би потвърдил, че от технологическа гледна точка такова нещо е невъзможно. От дългата си практика знаем с точност колко страници средно могат да отпечатат една цветна и една черна мастилница; и колко допълнително - след манипулациите за използване на остатъчните отделни цветове. Този път, при всички софтуерни и реални индикации за абсолютен край на съдържанието им, мастилата се самовъзстановиха, ***цифром и словом, 5 (пет) пъти*** *- и при това изобилие бяха разпечатани за подаръци на приятелите много повече страници от лимита на всякаква технология, логика и въображение! Свидетели бяха домакините, един от които е доцент по висша математика и очите му не са на гърба.*

Подобно бе и "поведението" на една интернет-карта за 20 чàса. Тя работѝ почти един месец, най-малко по 5 чàса на денонощие. Нищо ново: малки ежедневни чудеса, които вече не ни впечатляват чак толкова много, както беше преди години. Сега дори сме по-впечатлени от случаите, когато нещо не върви по този начин: тогава си задаваме въпроса, по каква причина този път сме излезли от рая…

Излишно е тук да се коментира, че при отделни хора от свързаните със Словото това са не само единични случки, но е станало перманентно ежедневие. Тоталното самораздаване на такива хора, почти без почивка и сън, извлича мощно Присъствие и лееща се мъдрост и благодат, каквито и най-добре платените професионалисти, даже и хората с километричните медитации и молитви, не могат да постигнат и с най-усилен труд. Това, за което преди само четяхме в беседите на Учителя, днес се оказва вълшебно и прекрасно ежедневие: 1000% всеотдайност възстановява моментално рая в нас и около нас! Всичко, за което не си се осмелявал даже и да сънуваш, идва самичко, "на крака" - точно в мига на обективната или субективна необходимост. Оформя се желанието за някакъв рядък сладкиш – той е вече готов; трябва ти безкористен специалист по дигитална фотография – обажда ти се точно такъв непознат по интернет без да си го търсил и ти идва в къщи, готов на всичко за Делото. Приказката за Рая и библейската тайна за това, защо се самоизгонваме от него и как можем да се връщаме там ежедневно, и то на часа, на секундата, сега се оказват разкрити и реализирани на практика, като едно прекрасно потвърждение на реалността на Бога, на Неговото постоянно присъствие, когато някой преста-

*не с религиозния атеизъм и изпълни евангелските закони буквално. Под "религиозен атеизъм" разбираме **неизпълнението** на Божиите молби и внушения.*

*Удивително е, когато човек може да вижда с очите си и да преживява сам и с приятелите си неща, за които досега само е слушал и чел в спомените за живота на Учителя, Учителите и напредналите адепти. Какво утешение: значи и при нас, обикновените хора, законът работи! Уверяваме се и в реалността на разказа на Седир за неговия Учител Теофан, и в думите на Емануил Сведенборг. Знаем вече със сигурност, че възприемайки законите и методите на света, възвръщайки се към тях, ние мигновено се самоизгонваме от рая и тогава всичко веднага става трудно, скъпо и пълно с тревоги и неприятности – изпадаме в човешкия ад, където нещата се комплицират значително. Разбираме, че ученикът има право да си служи със светски методи – и то най-благородните – само в рамките на работното си време, в областта на професията. Ако във всичкото си останало време той се самораздава докрай и на всички, раят на Земята е гарантиран. Науката днес е напреднала достатъчно и нарича този феномен "**практическа** религиология", "**действително** християнство". Но малцина знаят, че думите на апостол Павел за дарбите и талантите и за материалното самораздаване са абсолютно валидни и днес: без любов, те са само "мед, що звънти и цимбал, що дрънка". С една дума, и целия си имот да раздадем на сиромасите или за Делото, и звезди да сваляме с гения си или екстрасензорните си възможности, ако не преустроим и **интимния** си живот в духа на Христа и не станем чисти, не можем да влезем в Рая.*

*От всички страници на Словото получаваме пълно потвърждение: морал, девственост, вярност, чистота и целомъдрие не е това или онова, а тоталното изключване на желанието да владеем нещо или някого и да разчитаме на адските постановки; способността да се отдадем на Божественото в себе си за всяко от децата на Бога възторжено и без изключение, в настоящия момент и без замисляне. В противен случай "шайбите" на ада и на света ни зацепват по всички правила. **Това** иска от нас Бог през всички векове, **това** иска да ни каже Христос, за **това** говори Учителят и сега в своите хиляди лекции и беседи и с целия Си удивителен живот.*

Мастилата и действието на интернет-картата свършиха точно в края на пребиваването в този град.

$5^{ч}55^{м}55^{с}$ (без натъкмяване... Може би с това Някой иска да потвърди петорното увеличение на мастилата за принтера...)

6,01ч.

*- Любовта е **Присъствие**; безлюбието – **от-***

***съствие**. Любовта е **Отсъствие**; безлюбието – **присъствие**. Щом мисълта за себе си и за свойто си облива с киселината си монадата, тя се свива и изчезва. Повечето еднѝни на хората днес са изчезнали, но те съществуват, не са унищожени. Еднината се свива в Първото Измерение.* (еднѝна – монада)

*Медената Поляна на душата ни – това е **полиадата**, за която съм ви говорил. Щом като душата се разцъфти през май, качествата и добродетелите ѝ стават достъпни за всички пчели и мушици, за целия Божи свят. Няма цвете, което да държи красотата и уханието си под похлупак. Ако някой направи това с него, то побелява и си отива.*

*Мъдростта е предвидила, всеки, който почне да побелява, да увехне. Значи, външно трябва да сме зелени и цветни и максимално сочни, ако искаме да сме живи. Да побеляваме само **вътрешно**. Но повечето хора на Земята и още много ангели правят точно обратното: побеляват **външно**, а вътрешно **почерняват**.*

Не е голяма философия да пренебрегнеш природата си и доброто и да лишиш духа и душата си от въздух. Хлорофилът – това е любов към цветовете. Забелязваме, че тия, които побеляват или се почернят външно, неизбежно погрозняват и умират. Те обаче пъддържат вътрешни, илюзорни цветове: плеяда от представи, сънища и видения. Там не искат да побелеят - да почнат да мислят за Бога, за всички.

*Природата е направила така, че негодното да си отива преждевременно. Сега и хората си отиват много преди 120-годишна възраст. Нарушава се балансът между цъфтенето и плододаването **отвънка** – и побеляването и просветването **отвътре**.*

Лесно се пътува по всички светове: трябва да си станал Медена Поляна. Когато нектарът ти е отворен за Божиите създания, сам ти ще бъдеш оплоден. Тогава прашецът ти ще полети и ще види необикновени простори. Ако си стоиш затворен, няма никакво летене. Но ако си отворен, само за да се затвориш и изсмучеш някое насекомо, горко ти! Днес всеки дом, всяка стая представлява такъв капан.

Всеки е забил шиповете си в някой и е пуснал отрова-та си, за да го изсмуче.

Животът няма такава дума "разчитам"! "Подси-гуряване" е мръсна дума за него. Мисълта за себе си е свята само тогава, когато предполага самоопазва-не, за да станеш Медена Поляна. Уханията, които се носят над Медените Поляни, са душата на Бога. Не-говият Дух – това е екстазът, който изпитват цве-тето и пчелата, когато са в единение. Цветето и пчелата са полюсите на Бога, които в третото из-мерение са разединени. За да се съединят и да почне Живот, трябва взаимен копнеж. Няма ли копнеж за Живот, всичко е мъртво.

Мъртвостта също е форма на живот, но най-ниската. Мъртвобледните и най-черните се питаят от фантазии. Бледните фантазии са духовни, а чер-ните – материални. Най-голямата и пуста духовна фантазия е, че можеш да имаш духовен мир и пости-жения чрез техники. Много морални и религиозни пра-вила и канони са също техники. Те са патерици, ко-ито и от здравите пътници правят инвалиди. Карат те да ходиш с бастун и да си сложиш очила, докато действително окуцееш и ослепееш. Препоръчват ти да стоиш на затворено, вместо да си Медена Поля-на. А най-голямата материална фантазия е мисълта за притежанието.

Сега тези, които вече не поглеждат Слово или му хвърлят по един поглед за парлама, защото са се "преситили" или вече "всичко знаят", са в най-тежко положение. Словото се изхитря да играе ролята на прост човек или на някой, който разказва детски при-казки, с една много висока и тайнствена цел. Ние сме си говорили с вас за духовните и окултните мръвки. Като изпостее чорбата, хищникът вече не налита на нея. Но той не знае, че Бог е скрил именно в пост-ната чорба уханията на ония билки, които правят човека безсмъртен. Нещо повече: могат да дават на ангелите най-голямото благо – да станат смъртни. Всички ангели с искра Божия копнеят именно и най-много за това: да станат смъртни, за да могат да дават и да се развиват. Така че жаждата за безсмър-

*тие е **човешка** жажда, а жаждата да станеш смъртен – ангелска. Ето защо Смъртта е най-големият помощник на Бога в момента. За човека е урок, а за ангела – благодат.*

*Именно по тази причина хората и ангелите с искра Божия се стремят към Словото Божие в **оригинал** – там, дето нещата изглеждат прости. Дяволът се гнуси от метафората; притчата и простото поучение му се струват много популярни – той иска правила, методи и формули. Естеството на същностите без монада е **такова**: за да се захранват, те имат нужда от строго фиксирана система. Стремежът им към програмиране е неутолим. Ясната система и подредените правила, придобиването на качества и способности в курсове и ашрами за тях е първа мечта, защото се отървават от "хаоса". Като ти кажат какво точно трябва да правиш, ти си спокоен... Съвестта се **изключва**, творчеството се **изключва**, собственото мнение и личният контакт с Бога – **напълно**.*

*Всички правим упражненията на Мировия Учител, които са безброй. Всички казваме молитвите Му и пеем песните Му. Но Той никога не направи школа по години, не раздава дипломи и грамоти. Не назначава "ръководители", освен за да **изпитва** хората; не създава администрация, не плаща хонорари и заплати, не изисква членски внос и десятъци. Никога няма да ви издаде лични карти. Въобще, Учителят е прекрасен!*

Самото Му Слово е Медена Поляна. Всяка пчела отива там, където иска, и си взима колкото иска. Негодниците правят извлеци от цветята, след като ги убият и сварят или изсушат – и после ви представят "Учението" в шишенца. Пишат ви рецепти – и вие им вярвате. "Лекуват" ви за парѝ – и вие им плащате. Не подозирате нито за миг, че ако четете Словото в оригинал и го прилагате, всички посредници стават излишни. Словото в оригинал има сила. В името на Живата Сила, там познанията са често замаскирани, разхвърляни. Понякога в една цяла беседа няма да намериш нито една мисъл за преписване.

Даже и в беседите има "мръвки", предназначени за по-изостаналите души. Пчелите от Кошера, Гълъбите от Ятото се хранят с мед и жито.

*"Мръвките" са всички правила, упражнения, молитви и конкретни съвети и методи, каквито съм дал с хиляди. И за **по**-изостаналите е необходима храна, за да могат да напредват... Те ще се побъркат да търсят вътре "конкретни методи" и да ги "уточняват", както и идеи за изобретения, защото това им се струва нещо "по-реално". Насладата и блаженството да летиш със съученика си над поляните за тях е нищо – "празна работа", "сантиментализъм", "загубено време". Не дай си Боже да легнеш между тревите… Те не знаят, че някое от децата на Учителя може да помоли някое птиче да му разкаже на своя език някоя велика тайна, заложена в него още от създание мира. Не подозира, че това става ей-тъй, както си лежите на поляната. Не знае, че уханието на цветята издига душите направо в атмическия свят; а ако двама или трима посрещнат и **щурците** заедно и заспят – озоваването им в ясновселената е сигурно.*

Така че пещери, клубове и университети са бош-лаф работа, не стават за нищо вече. Там се чува само шумът на четките, с които водачи и вярващи си лъскат самолюбието. Не че са излишни, но са само за начинаещи души, за които Поляната е нещо "природно". А по-духовно и Божествено нещо от Медената поляна не съществува!

*Уханието на всяко цвете издига в различни зони на атмическия свят. Затова с уханията става не само лечение, но пробуждане на **женската** част от атмическото тяло. Тогава то самото започва да ухае на всички тия цветя, защото Божиите миризми са заложени първо в **него**, а **после** в поляните. Женската част на атмическото тяло просиява като милиарди дъги – милиарди Преданости и Приласкавания!*

*Съвършено невъзможно е да станеш благоуханен, ако не си почнал с Различаването, Разпознаването. На първо място, това е различаване на **Бога**. Да различиш Бога измежду Неговите подобия, разсипани*

*из Битието и безбройни като звездите – това не е лесна работа. Това изпитание е заложено във всички мъдри приказки. По аналогия, после те изпитват дали ще откриеш **сродната** си душа. После изпитът е да си разпознаеш **Кошера**. Ориентираш ли се правилно, бие ли ти сърцето до пръсване от вълнение, ти си пробудил женската част на атмическото си тяло и вече не миришеш лошо. От този миг до органа на Вкуса, органа на Приласкаването и органа на Самоотдаването те дели само една крачка. Тези органи на атмическото тяло се образуват по линия на Везните – знака на **Тот**. "Тот", на моя любим език в момента, означава точно това: "**Онзи**". "Этот" на руски език е "Элма и Тот", а "Тот" – самият Бог-Отец. Докато Елма или Христос не стане за нас "Този – най-близкият"; докато Тот не стане за нас "Онзи, горе на Небето, Който ни е родил", всички други "тези" и "онези" ще ни разпъват на кръст.*

*Колкото повече ухания е събрала душата ни, толкова по-богат става спектърът на атмическото ни тяло и наборът от спонтанности и приласкавания, на които сме способни. От тук се извършва и **Натягането на Трамплините**. Спонтанност и Приласкаване от висока степен натягат в такава степен и съответния трамплин, от който сродните души скачат през измеренията една към друга и повличат своите човечества. **Една** целувка на Земята – и две човечества тръгват едно към друго! **Една** целувка в повече от определеното -– и две човечества загиват в някоя въздушна яма... Въздушните ями и кули на съзнанието изискват да бъдем с някого по-дълго време, отколкото е безопасно. Започне ли нуждата от **присъствие**, нуждата от **честота** на срещите, врагът е **наблизо**.*

За някои души е определено да бъдат заедно в едно прераждане само една минута. За други се дава плътно присъствие, плътно съжителство, но това е много рядко. На практика, това са душите сиамски близнаци, които са съединени откъм гърба. Бог им дава вечна съединеност, само защото всеки посреща сродни души откъм лицевата си част. Има и сиамски

*двойки един към друг, но те са от илухимен тип. Те създават вселени по **този** начин. Да загърбиш всички заради един – и **това** е Път, но само когато имаш **висок** идеал и намериш **реално** покритие - когато си отхвърлил твърде много и си дал на достатъчно много, за да ти даде Бог **Единствения**.*

Любовта ражда Любов. Всичко останало е безобразие.

7,54ч.

*След тези думи, Диктуващият говорѝ дълго по един въпрос, който е твърд камък за някои външни хора и затова бе разрешено да се обобщи тук малко по-меко, с преразказ. Става дума за изискването на Учителя всеки да оформя Словото с илюстрации и текстообработки по **свой** начин, на нивото на **своето** разбиране и вкус. Затова Той е внушил да го съхраняваме и разпространяваме в три форми: "ЦАР" (Централен Архив на Ръкописите); "ЛИК" (Лично Изворно Копие) - печатна форма без илюстрации, играеща ролята на стегнат информационен източник; и "РОД" (Ръкопис за Обична Душа) - многовариантни преписи с илюстрации или без картинки, изпълняващи закона на тотвселената, който изисква личен принос, и закона на ясновселената, който е демократичен, приветства самодейността.*

*Тъй като редактирането на оригинално Слово Божие е недопустимо, то персонализирането му от монадата на ученика става чрез преработката му в някаква жанрова форма или поне чрез прилагане на илюстрация по собствен вкус. Тя може да е на много високо идейно и художествено ниво и да отговаря във висока степен на съдържанието, но имаме и свободата да създаваме или подбираме не чак толкова адекватни и сполучливи картини. Това е основен белег на Божественото и не подлежи на коментар. Чрез несъответните, аматьорските, принизените, кичовите и даже пошлите илюстрации към едно осияние, Словото достига и до душите със съответно ниво на еволюция – няма друг начин. Едни ще сложат картинки заради "детска радост", други ще удовлетворят естетически и творчески потребности на **своето** ниво на еволюция или от тщеславие, но трети ще подберат повече или по-малко адекватни изображения съвсем съзнателно, изпълнявайки повелята на спектралния и демократическия магизъм. Когато, в редки случаи, Учителят носи някоя фамозна или смешна, даже грозна шапка, която Му е подарена от някого с любов, Той не прави това само по педагогически съображения. Чрез нея, като с антена, той предава Божественото по цялата верига от сродни души на дарителя, които имат неговия вкус и манталитет. В случая Учителят и всеки бял адепт*

абсолютно никак не се интересуват за мнението и реакциите на претенциозните *и не дръзва да редактира този основен Божествен закон – Законът за Самодейността и Демократичния Магизъм. Страхът от мнението и реакциите на претенциозните и естетстващите липсва напълно в хората, които познават този закон, след като те са следвали Школата още от предорфически и питагорейски времена, където играта на несъвършенство и неадекватност в най-външния кръг е задължителна. Който се отблъсне от този щит, не е за тази Школа. Като го е отблъснала, "антивирусната програма" е изпълнила блестящо предназначението си. Няма по-опасни вируси от естетстващите, претенциозните и перфекционалистите за едно Божествено Движение – те са подходящи само за елитарни духовни школи от типа на Хесевата "Касталия". Именно заради този принцип и стратегия на Учителя виждаме около Него толкова много чисти хора от народа и толкова малко префърцунени окултисти и интелектуалци, за които видът и реакциите на по-изпадналите е водещ критерий, но не и демократичните и магични съображения на Небето. В противен случай, Учителят никога нямаше да допусне в салона, където е текло Живо Слово Божие, да има и самодейни, кичови картини, което се помни от очевидците и се вижда ясно от снимките и от самите оригинали, които се съхраняват.*

В оригинал, горните обяснения бяха дадени в много по-остър вид. Но ето че сега Той иска да допълни нещо:

- Божественото контролира три функции: елитарна, самодейна и адска. Представителите на първата и втората не се разбират помежду си, а тези на третата поддържат критиката от едната или от другата позиция. Чистите духове са крайно чувствителни към фалшивия тон, но малцина се наемат да изсвирят ***лично*** *истинския. По-закъсалите и тщеславните пълнят Битието с боклук, не могат да учат с векове и години, защото бързат да се* ***изявят****: експресията ги напъва. Но Бог не спира това, защото инак много Негови създания ще се пръснат, няма да оцелеят. Нека изложбите и деянията на хората са пъстри като един панаир, като битпазар, където ще излагат творенията си и ангели, и парии. Затова и Изгревът често прилича на нещо напълно разпасано, далече от онова, за което мечтаете. За сметка на това, в него има най-много души с искра Божия.*

*Тези, които се отблъскват от прокажените, сакатите, грешниците и несъвършенствата, нямат абсолютно нищо общо с нас. Ако някой иска да създаде "имидж" на Братството - да го покаже сам! Първо да изпълни това, което Бог е поискал от него. Ако създаде елитарен лагер, ще привлече най-много претенциозни, но и най-много същества без монада. Отличителен белег на последните е, че изгарят юргана заради бълхата. Ще кажете: "Ами когато бълхата е голяма?"…- Тогава и **юрганът** расте, това е **закон**. Затова тия, които си избират други юргани, попадат на много по-опасни, невидими бълхи, които са отровни. Някои от тия бълхи са в човешка форма, и то перфектна. Те напълно удовлетворяват вкуса и претенциите на "особено чувствителните", но накрая ги изяждат.*

*Високият идеал прави формите ви **фини**; толерантността към недостатъците ги **овалва**. Сухотата и тлъстината са две крайности, които трябва да избягвате.*

*Не показвай на посредствения неговите несъвършенства – само ще ги увеличиш. Говори обективно само с хора, които обичат **Истината**. Огорчи ли се някой, обиди ли се, почне ли да се самооправдава, да обяснява, да контраатакува, в него личните чувства са още лемурийски и атлантски, старозаветни. На такива давай пълна свобода, но си върви по пътя. Създай **сам** образеца, към който се стремиш.*

*Ако сме допуснали някои да излагат Словото и Делото, това е със строго премерен разчет: да отблъскват **тия**, които са склонни да се отблъскват. Такива не ни трябват, защото, ако дойдат, ще заразят Школата с много по-страшни вируси. Лудичкият и крякащият своите пророчества и стихове, дежурното фалшиментo в центъра на паневритмия, та и сценките на водещите фигури, които си удрят шамари, са много по-любими на Учителя от мненията на **претенциозните**. Знаейки това, Школата залага най-много на вътрешните самодейци и грешници, защото те отблъскват най-страшните – тия, които могат да се откажат от **Словото**. Да се откажеш*

от Словото заради Негов последовател, това е идентификация за враг; или за крайно изпаднал ученик, комуто тепърва предстои да мине през много по-тежки разочарования и изпитания, за да разбере какво е изпуснал.

Но да оставим това – и да се срещнем тази нощ из Плеядите!

9,36ч.

Въпреки че много от земните художници не са ясновидци и рисуват хората в космоса с дрехи, което е много смехотворно, те понякога улучват темата и настроението.

29.I.138(2002)
Бургас – Изгрев

ВЯРНОСТ И РАЗТАПЯНЕ – БЕЛЕГ НА "ВСЕ-ЩЕСТВАТА"

ЖЛО / Беноàр-Улнòр

Който погали Светицата...

Една нова стара приятелка от Ятото, която току-що се върна след толкова много векове, разказва:

"Това се случи в началото на м. декември 1999г. Търсех разрешение на здравословен проблем, произтичащ от причинното тяло. Използвахме метода регресивна хипноза, за да получим информация. Нямах предварителна представа, но можех да се доверя на човека, водещ сеанса. След двудневно енергийно изчистване, аз успях да вляза в алфа–ниво на съзнание и да видя кадри от свой предишен живот в малко рибарско селище при устието на р. Велека. Образите бяха смътни, но разбираеми. Проследих младостта си, зрялата възраст и старостта. Усетих самотата в този живот. В последните години видях много глинени съдове, пълни с билкови отвари, които приготвям за хората от селото. Минавайки през фазата на смъртта, почувствах сълзи на радост да избликват на очите ми. След това ръцете на ап. Павел ме поеха по небесната стълбица.
- Попитай към коя духовна група се числиш - чух гласа на водещия.
Появи се силует на възрастен мъж с дълга бяла коса и

брада. От лявата му страна седяха в полукръг няколко мъже. Долових с мисълта си името на Учителя Петър Дънов. Плахо го изговорих.

- Помолѝ за съвет - отново ме водеше гласът.

Зададох въпроса, какво е нужно да направя за лечението си - и не след дълго, мисловно и картинно, започнах да приемам и предавам на глас информацията, която стигаше до мен. Благодарих на Учителя и на асистентите Му. Това бе първата ми съзнателна среща, преди която аз знаех много малко за Учителя. Образите избледняха, и без да зная какво ще последва, започнах да виждам пулсираща лилава светлина, която се приближаваше все повече и повече и заемаше полезрението ми. След това бавно се разля и премина в бяла. Чувствах как струи от долната страна на клепачите ми и ми носи някаква лекота. Това беше ново усещане. Попитах. В съзнанието ми бавно изплува името Исус Христос. Не смеех да го изрека.

- Търсѝ ме, когато имаш нужда. Изричай молитвата си с твои думи.

Светлината продължаваше да струи и се разливаше наоколо, идвайки от областта на сърцето ми. Това трая сигурно минута-две. Подсъзнанието ми приемаше всеки образ и мисъл, цялото ми същество се вълнуваше неимоверно, а съзнанието ми, същевременно, като че ли искаше да извика: "Възможно ли е всичко това?" - Отворих очи, пълни със сълзи...

Оттогава минаха две години. Сега зная,че много неща са възможни, когато човек повярва и приеме подадената ръка. Промениха се много неща в живота ми. Започна процес на чистене и трансформация, които чувствам на физическо, емоционално и духовно ниво. Стремя се да участвам в него съзнателно. Често ме води интуицията. Разбира се, не винаги успявам да намеря вярното решение и известно време се лутам, но винаги усещам как Учителят ме наблюдана отстрани, за да види какъв избор ще направя. Виждам благата Му усмивка, когато съм успяла да се справя. А понякога, поглеждайки смутена към Него, срещам строгия му поглед. Но винаги получавам вътрешната подкрепа.

Ето един такъв случай. Беше дошъл моментът да скъсам една дълга емоционална връзка. Противоречията се бяха натрупали отдавна, но ми пречеше инерцията, създадена от две чувства: да покровителстваш човек, който мислиш, че има нужда от теб; и страх от несправяне с материалните трудности. Позната ситуация за много човешки взаимоотношения. Духовните ми занимания обаче станаха причина всеки да избере пътя си. Намерих сили да скъсам тази интимна връзка, дори когато бях останала и без работа. Но помощта дойде. Свободна от своите заблуди, аз получих скоро предложение за нова работа. А в дневника си записах: "Сигурно всеки от нас си има своите девет планини, които трябва да преброди, за да стигне до мечтата си. И да смени девет чифта железни обувки, за да стори не нещо друго, а да познае себе си, преди да прегърне своя любим. Оставяме ли си поне малко време, за да осмислим всичко това? Моят житейски път премина през още една планина. Почти девет години я изкачвах, докато стигнах до върха,

но там не намерих своята мечта. И не построих своя дом. Просто от височината (вътрешната), до която бях достигнала, видях по-ясно нещата. И започнах бавно да слизам по хребета на човешките взаимоотношения, за да потърся нови - чисти и открити. И за да се отправя към следващата планина в живота си."

Три месеца по-късно видях своя Учител да ме чака в подножието на планината, която трябва да изкача. Преминала през арка от синя светлина, аз коленичих пред Него.

- Сложѝ си бялата дреха, дъще. Ела!

Неусетно, той ме изтегли на върха на планината и ми каза: "Тук е твоя дом. Помни това!"

Наоколо беше сняг и белота. Изпълни ме неописуемо вълнение.

– Време е да се връщаш....

И така, стъпка по стъпка, аз се отърсвах от старото и се насочвах към своето ято. Запознавах се с нови хора. Някои от срещите имаха особен, мистичен характер, и проправяха път за непознати преживявания и духовна близост. Интимните чувства като че ли преставаха да ме вълнуват и аз пресътворявах в дните си само чисто духовната си нагласа. Но ето че един ден се появи предизвикателството. Случи се така, че срещнах човек, който успя да докосне струните на сърцето ми и то започна да звъни все по-силно и по-силно. Питах се имам ли право да изляза от покоя на самотата.

Ето какъв отговор получих след една почти безсънна нощ. Лежах със все още затворени очи, когато усетих как, спускайки се отвисоко, към мен се приближава една колесница с бързи коне. Видях силуета на мъж, който ме грабна като перце и ме постави до себе си. Колесницата потегли отново към висините. Скоро се озовахме пред едни златисти порти. Пропуснаха ни да минем, и тогава чух гласа: "Нека се поклоним на предците!" Застанахме пред олтар под открито небе. Всичко беше обляно в ярка, златисто-жълта светлина. Продължихме към един прекрасен дом. Прекосихме кръгла зала, за да стигнем до малък трон. Бях облечена в бяла рокля. Стъпвах леко с босите си крака по мраморния под.

- Качѝ се на трона, дъще. Това е твоето вътрешно царство.

Видях на главата си малка корона и бели обувчици на краката си – като истинска царица. Наоколо всичко беше неземно красиво. Усетих необикновен простор, защото този дом нямаше покрив. Станах от трона и се отправих към малък храм-чистилище. Там усетих тялото си голо, като от течен кристал. Беше леко матово на цвят, но след няколко мига този оттенък изчезна и то стана чисто и прозрачно. Излязох от храма и тръгнах по прекрасна алея с цветя. Мислех си за нещо хубаво. Не знаех дали имам право на това. Попитах мисленно. Тогава видях ложе за двама и един балдахин, който се спуска над него. Двама души, застанали на колене, изричаха молитва на благодарност. В следващия миг ложето се превърна в колесница. Чух напътствени слова. Продължих да виждам картини от ежедневието в света, като че ли проектирани някъде долу. Отворих очи. Отговорът бе дошъл по толкова вълнуващ начин!

И сега, изправена пред своя Учител, аз искам да благодаря на Бога за Светлината и Любовта, които изпълват живота ми. Благодаря за търпението, с което съм водена към Мъдростта и Истината - и моля за съвет:

- В каква област да насоча духовните си търсения, за да ги вложа за благото на Цялото?

- Мога ли да изучавам и прилагам езотеричното лечение; кои от методите и при какви условия?"

Може би допълнително авторката на това откровение ще разкаже и за богиня Изида, и за Снежната Царкиня, с които е свързана, но тук е уместно да се допълни разказът ѝ с още един случай от нейния езотеричен свят: тя е имала ясно преживяване за цивилизациите, които живеят на дъното на океана. Именно по тази причина една вечер ѝ бе прочетено едно разказче, което минава за фантастика. То е от значение за пълнотата на разбирането, ако евентуално ни бъде даден отговор от Учителя - затова ще бъде включено тук цялото. И без това, то е само ***идея*** *за фантастично произведение – може да се развие в разказ, повест, роман или сценарий:*

ДЕСЕТ МИЛИАРДА КАТАПУЛТА

Огненият народ на Алтаир е изхвърлен от родната си звезда, понеже е допуснал да изгуби един алтаирец от погледа си. Алтаир е усетил микроскопическа, но остра болка: някъде

из вселената една от клетките му е в беда. Както белите кръвни телца, алтаирци се пръсват из всемира да търсят изгубения. Слънцето им се е затворило за тях: никаква енергия, никакъв песенен или танцов ключ не може вече да отвори процеп обратно. Квадрилионите пламъчета в петото измерение известно време се суетят около родината си, после се свиват за скок и изчезват.

Само трима от тях знаят кода на слънцето Хо. Короната му в края на слънчевата система ги спира, но те изиграват с песен танца на Хо - и бариерата е премината. Сменят измерението, добиват спектър: сега са светлосини като звездата си. На Тот, Олна и Ренун няма нищо; пак сменят измерението и продължават с нищожната скорост на светлината. През тях профучават орбитите на още шест планети, но те не се спират и за миг: музикалният им нюх е по-бърз от това кретане. Веднага след Тин обаче тримата алтаирци се изключват от фотонност и преминават в дрейф: от планетата Йкло се чува ясно кодът на Алтаир! Останалите три планети вече не ги интересуват.

В уморена, скръбна минорна тоналност родната мелодия излъчва умиращи сигнали за помощ. Планетата е кислородна, население 10 милиарда. Алтаирци трябва да прослушат всички един по един. Точно запеленговане е невъзможно: още на два километра височина сигналите рефлектират многократно. Иклояни са създали някаква черупка от мисъл за подсигуряване и в нея се блъскат и падат обратно всички звездни мелодии. Ето защо Икло я водят за ненаселена!

Базата на Хо под Бермудите е засякла гостите и им дава коридор за посещение. Дънноокеанският слънчев град е смайващ! Неговата миражна защита е не само визуална, но и полева: и неутронна бомба да пуснат болните, ще се неутрализира. Алтаирци са приети с големи почести, разкрива им се историята на Хо и системата му – и специално на Икло, Земята. В Демиелон има и много иклояни, прихванати от кораби и самолети. Учените демонстрират: Икло е уникална, макар и в операционен стадий. Алтаирци са зашеметени от прослушванията: всеки иклоянин не е като нормалните обитатели на всемира – да предава мелодията на йерархията си или на локалната звезда, - а кодът му е строго индивидуален. Демиелци, които са дошли от Хо, също звучат с мотива на Хо; ала земните жители!... Такава обител, поне в нашия звезден остров, още не е откривана. Тукашните изследвания са потресаващи: 8000 от наличните иклояни звучат с 8000 различни геномелодии и хармонии! Същисващото е, че звездният им сектор съответства - до последен обертон – на личните ключове на 8000 от изследваните звезди в Демиелон! Иклоянецът е съвършено изумително, уникално същество!

Алтаирци стават свидетели на последните експерименти: в свръхглъбинна антихипноза, иклояни биват събуждани от егоцентричната зомбировка, в която ги държи цивилизацията на повърхността – и с обратна психопрожекция се излъчват през очите им холофилми в пространството пред тях. Документални епизоди от живота им на техните звезди! Кой

ги е събрал на тази планета в агония? Чие дело е тази фабрика за гении и клинична прсихиатрия на космоса?

Една от прожекциите бива прекъсната от втурването на учен, който съобщава: постигнато е първото катапултиране чрез иклоянин! Пришълка от Хо, работеща в океанския град, се е влюбила безпаметно в обикновен матрос от прихванатите – и той ѝ отговаря със същото. С пламването на тази любов се констатира появата на двойно-спрегнат, беснеещ шнур от психоплазма между Слънцето и Вега! Затворенят свят Вега, в който още никой не е проникнал! Демиелон полудява от радост: пътищата към милиарди и милиарди затворени светове са открити. Всеки жител на Икло с космическа искра в сърцето е трамплин! Шнурът от психоплазма е началото на всеки междузвезден коридор. Само така могат да пътуват човечествата.

Алтаирци настояват: открийте къде е нашият - той е на Икло. В регистъра с досиетата от преките наблюдения на всички иклояни на повърхността се открива кой звучи с кода на Алтаир. Оказва се жена с 4 деца в една известна столица. Бременна с пето, в момента е в безсъзнание, пребита за пореден път от мъжа си алкохолик.

Алтаирци изчезват, появяват се във въпросната столица, превръщат се в гълъби и кацат на прозореца ѝ. Само миг – и всички изгнаници от Алтаир вече знаят: скоро ще си бъдат вкъщи.

София, 4 февруари 1989г.

16,44ч.

*- Щастието се срива върху избра**л**ите, не върху избра**н**ите. Бог избира само **избралите** – **това** е цялата истина! Да плуваш в щастие е **духовно** блаженство, но да се срине **щастието** върху тебе – това става само в Божествения свят. Когато някой не е готов да го приеме, сриването става страшно, защото се превръща в безброй същности от по-долни светове, които затрупват тънките тела на съществата. Когато някой спре щастието на **физическия** свят, тогава го затрупва болест, бедствие или старостта.*

Ютòн е светът, от който Улнòр слезе с тройно преплитане. Улнор е ютонското име на Бленоàр - сложно същество от 48 свята, дошло сега на Земята като /.../ (Трите имена се дадоха в 16,51ч. В правите скоби тук прозвуча светското име на Улнор – б.п.) Изчислете колко синтеза са извършили досега тези

48 същества! Те са образували 48-звездна полиада, светеща в духовния свят като толкова звезди в една система: Сар, Коанур, Процен, Араф, Жестон, Орап, Нащат, Прилосен, Веодон, Аоания, Тринтел, Жоу, Пзавес, Клур, Жошен, Афзен-Опрон, Китхина, Ясент, Проерзия, Флинс, Еслен, Гоарвен, Уястин, Санвентоло, Тфен-Сазан, Ренхолдия, Мнам. Останалите не могат да се произнесат правилно на който и да е земен език.

По-живи спомени ще откриеш от Египет и Лапландия. Не намери нито едно учение, подобно на 48-те ти ядра, в които живее и диша живо същество – от нимфа до ауронѐл. Всяко учение, създадено най-много от триада, в даден момент ти ставаше досадно и ти ***излизаше*** *оттам, търсейки себе си. Само ученията на синтезирани от твоя и по-горен клас ти миришеха по-ведро, защото бяха с* ***отворени*** *силови линии.*

Освен силови линии, има и ***Полета на Нежността****. Всяка силова линия в Битието създава поле от нежност, съдържащо нейните особености и противоположно по заряд и действие.* ***Силовите линии спазват Верността, а полетата – разтапянето.*** *Монадите, които се движат по силови линии или трептят в такива, изпитват нужда да бъдат верни на линията си и неотклоними. Плуващите в полета се разтапят – всяко поле е едновременно навсякъде. Жаждата да се разтопиш е полево състояние, полеви импулс, основан на същината на съответната Силова Линия.*

Силовата линия е ***ток*** *– искра Божия, потекла от напрежението на Словото. Албранните напрежения са толкова, колкото тока оплитат Битието. Точно толкова, плюс Едно, са и съответните полета, които са по същество антинапрежения. От полето до Мировия Океан и Абсолюта има само един Миг. Само че този Миг е пълен с опит: същността е преминала през* ***същество*** *и е станала* ***"всещество"*** *–* ***холическо*** *създание с безкрайна валентност.*

*Освен определена, безкрайната валентност бива и неопределена. В неопределеността ѝ плуват очаквания за нови цъквания на Огнивото. Понеже Създателят постоянно създава, монадите – или искрите Божии – се плодят на все нови и нови вихри и снопове. Това принуждава холиадите с открита валентност да приемат все нови и нови същества в холадата си, докато в даден момент стигнат до относителна наситеност и се превърнат във **"всещества"**. От полюса на чистотата си те освобождават адекватно количество деца, приятели и любими, които са живели по-дълго или по-кратко в интегралния им организъм. Те обаче вече никога не късат връзката си с онзи, в когото и с когото са живели, както и помежду си. Всяка линия, всеки сноп, всеки вихър от същества остават завинаги свързани с онзи, в когото са живели. Ето защо и в Улнор не живеят само 48 същества, но и всички създания Божии, които са течащи, наснопени и навихрени през тях през Вечността. Милозданието се върти величествено, с единствената цел да се изпълнява Първата Божия Молба. Радостта произтича от единството и от ритъма на Верността и Разтапянията.*

*Както видя, "милоздание" не е грешка – затова коригира поправката си. Живовселената, т.е. холивселената е **двойнодишаща**: външно диша като **мироздание**, а вътрешно – като **милоздание**. Мирозданието е образувано от силови линии, т.е. от **течащи** същества или искри Божии, а милозданието – от сливания на полета, на безброй мили същества. Жаждата за постоянно сливане с все повече и повече полета на течащи монади е причина за всемирния магнетизъм. От него блика милост, както от Течащото Слово - само по една линия - вее въздух на Кристалната Истина. Ведростта и свежесттта му се дължи на **абсòните**, които скачат в него като луди. Абсоните са разряди от абсурд, "елеменарни частици" на Отца, които се пръсват като цели вселени в измеренията. Мировата Душа моментално ги облича в Милост и Сигурност и започва да ги отглежда.*

*Нуждата да отглеждаме поне един абсурд, който е избухнал в душата ни и сме забременели, се проектира в нуждата да постиламе безбрежия от ласки и грижи за някой представител на Абсурда. Титаните, знаейки за това и лишени от ласките на холинидите (женските "всещества" на живовселената), се раздират от усилия да **имитират** абсурди, но успяват да заблудят само **падналите** илухими. Те събират около себе си плеяди от закъсали почитатели и особено почитателки, жадни за вторачване. Илухимът, дори и паднал, се храни само с вторачване в **абсурд**, в **уникалност**. Псевдоабсурдът обаче не храни душата, колкото и да е парадоксален. Титаните са ученици, избягали от Школата, защото не търпят да бъдат двойкаджии и тройкаджии. Те искат да бъдат първи и отличници - единствени след Бога и дори равни на Него. Най-пострадалите титани минават без Бога, защото се самообявяват за богове и Учители - не им стига да са "Единственият Му Син" или даже самият Той...*

*На Улнор ще разкрия същината и миналото му, както и близкото бъдеще, в поредица от уроци и прекрасни преживявания. Той е над осиянията и одеянията, защото дръзна да **живее**. Затова Слово с описания и обяснения ще бъде едно **унижение** за него – жива залъгалка, както при повечето други. Словото, макар и вярно и истинно, се превръща в подигравка и залъгалка дори за онези, на които съм дал Лични Осияния, но не промѐнят живота си незабавно, не стават новозаветни и ученици. А колко по-горе стои възлюбеният от ученика! А колко по-горе е възлюби**л**ият от възлюбения! А колко по-горе е **проявилият** Обичта и Любовта, даже от възлюбилия!*

*Понеже Улнор **това** е: Ритмична Проява на Любовта и Обичта като Нежност, Всеотдадена на Единствения и на Всички, Родени и раждани от Него. Ритмично оттегляне от 48-те Измерения на Проявата в снеговете и пещерите на **тръпното** блаженство, където няма никой. Ритмично търсене и нами-*

*ране на Сродности, с които обмяната е на 48 полета. Аритмично потъване в Абсурда на 49-ото Измерение, идентично с Първото, откъдето валят Безотговорности. Вътък от Слово в Платното на **Делото**; прелестен десен на Живота в тъканта на Тръпното Блаженство, откъм неговата видима страна. Снегът на Отсъствието и Канавата на Божествения Мрак се редуват прелестно в сезоните на **Улнор**, когато той се отдръпва от дейност. Тогава той си идва там, на Дъното, където живее една от Същностите му.*

***Ето** какво е още Улнор: Грижа за Течащата Река на Словото – макар че тя няма нужда от грижа. Плуването в нея е **симулиране** на грижа, полезно за душите по бреговете, които още не смеят да скочат. Този метод на лечение и предпазване от смърт и болести е най-добрият за теб. Ползването на изрезки от листове със Слово - на 4-те Ъгълчета – ще е само **прелюдия** на ясновселенските ти успехи; останалото ще дойде от Плуването. Да възхитиш някого да скочи при теб или при други, плуващи в Словото – това е най-истинската панацея, валидна предимно чрез тебе. Тя изтича от името ти "Улнор".*

*"Изцеление" не е "излизане от Цялото" – точно то е причина за болестите и смъртта. "Изцеление", на свещен български и славянски, означава "излизане от целта" – от **погрешната** цел. Като помогнем някому да излезе от падането си към **погрешната** цел, той излиза от пик или тирбушон и отново поема кормилото в ръцете на духа си; или минава надеждно на автопилот. Всеки, който лети към погрешна цел, всъщност пада – равноускорително. Разбиването му е неизбежно. А Улнор може да изкарва падащите от пик или тирбушон чрез **Плуване**. Плувайки в Реката от Слово, имитирайки "помагане на Словото", без това да е имитация, Улнор привлича нови заблудени в джунглата да скочат в Реката, която води към Океана.*

Едва тогава, плувайки заедно към Великото За-

*връщане, започва и песента на Бленоар. Тя няма думи, но кара плувците да се разливат. В тези разливи от свобода и щастие те завличат от джунглата нови пилигрими, посветили живота си на кумири. Щом като завлечеш някой, който се кланя на кумир, ти не поемаш отговорност. Отговорен е **онзи**, който е направил кумира. Песента на Бленоар е наводнение, което спасява. Пророци, апостоли и цели архангели са се заплели в лианите на служения, които са **под** ранга им. Ако са се заплели твърде много и наводнението ги **удави**, Песента на Бленоар пак не е виновна: ще освободи душите им и те ще опитат други пътища, додето закопнеят за **Връщане**.*

*Едва тук можем да завършим с думите, които посветих на Бленоар тази сутрин: Есенция, Флуид и Субстанция. Трите обятия на ясновселената, чрез които съществата стават **всещества**. Има още три пламъка от тотвселената, за да се завърши този процес. Но Бленоар дава пример на съществата как става Разливане, защото приема и Есенцията, и Флуида, и Субстанцията. Мнозина приемат само есенции. Други допускат и флуиди. Но който приема и Субстанцията, бързо възстановява клетките си и цялата си универсална същност до **външно** съвършенство, защото е дръзнал да превърне Разпознаването в **Преливане**. Улнор учи съществата на Разпознаване, а Бленоар – на Преливане и Разливане. Когато Преливането е от по-високо, струята пада до Татван. Когато ти си по-високо, а все избягваш да си избран съсъд, в когото **друг** да прелива, тогава се изпразваш във вечно даване на по-ниски нива и се стига до умора.*

В това ЖЛО (Живоструйно Лично Ожияние) направихме сложни, но точни маневри, за да остане опазена Истината и да слязат и възлязат максимален брой Пришълци. В идеален вид то бе прозвучало по друг начин, но при реалните и тежки мъки на Избраните, разкъсали телата си на много места, Словото се преиначава в по-сложни форми. Единството на Вре-

*ме, Място и Действащи Лица е основно условие в Класическата Пиеска, но на Словото се налага да се извива като акробат в цирка, за да се пригоди към милостта и даденостите на различни места. Колко пъти Тръбите се сгърчват от въпроса за Верността и Единството и молят Провидението за 10 квадратни метра, които да си подсигурят сами! В един миг това бе разрешено, но то бе само за един виртуален полет на **Мисловната** Проба – Битието си **прави** такива проучвания. Самоподсигуряването е смърт за много хора, но когато такава мисъл мине на ангел, божество или Тръба, хората измират с хиляди. Затова веднага отдръпнахме тази опасност и предпочетохме Тръбите да останат на **милостиня**. Сега обаче се очертава нов ход на живо, за нов урок на "реалистите". И **едно** на сто да разберат от това Слово в момента, пак е полза.*

*Бленоар не очаква, но на Улнор **повтарям**: да очаква истинския вид на ожиянието на живо. То ще продължи на 8 степени, една от друга по-красиви. От всички завръщания, Кардиналното е най-вълнуващо. Думата **"ориѐо"** ти се дава за ключ към всичко, за което копнее душата ти. Тя е синоним на разковничето "Който погали Светицата"...*

*Когато и **Светиците** почнат да галят, разковничето се превръща в **безсмъртие**. Старостта **пада**, Смъртта си **отива**, Вселената се готви за **Завръщане**.*

3.02.2002г. - 18,48 ч.

"Бленоар" продължава разказа си за своето пробуждане в този живот:

В продължение на две години аз имах множество пътувания в неизвестното, които бяха първите сигнали на пробуждането ми. Записвах всичко. И сега, когато преглеждам дневника си и препрочитам осиянието, което получих, виждам как отделните части на пъзела се подреждат по съвършен начин.

Вълнение и благодарност изпълват съществото ми! Чувствам се някак окрилена и освободена от оковите на тризмерния свят и започвам да пречупвам нещата през разшире-

ното си съзнание по един нов начин. Прекрасната космическа картина, която Учителят рисува, ме кара да стоя със затаен дъх, очаквайки следващата краска, следващото движение на четката, следващото повдигане на завесата от величественото платно на живота. Макар че се срещам със съвършено нови понятия и представи, те все пак ми звучат много близки, защото са се проявявали по един или друг начин в живота ми. Символът на снега например присъства от мига на раждането ми и винаги ме вълнува. Приказните срещи със Снежната царица и нейното царство продължават да ме отвеждат в една реалност, което навярно е "спомен от бъдещето".

Другата реалност, в която "потъвам", е подводния свят на богиня Изида. Един от вълнуващите уроци, които получих там, беше свързан с "плуването" - не като механично движение, а като осъзната способност да плуваш самостоятелно в нео-

бятното. Може би това беше първата стъпка към Плуването, за което се говори в осиянието.

Дали само за полет разтваря ръце Изида? От коя функция на ръцете зависят най-много небесните полети?

Няколко дни преди да получа осиянието, отворихме том 4 от "Беседи от Учителя" (ИК.СИЖ`98), задавайки въпрос за Любовта в нейните земни измерения. Отговорът звучеше много интересно и ни отвеждаше към нещо непознато – колективната душа, проявена в едно тяло. Пояснението дойде съвсем конкретно чрез осиянието, давайки ми тема за размисъл. Колко смело или наивно понякога си мислим, че познаваме любовта! Навярно ще извървим много дълъг път, докато се докоснем до Любовта с главна буква. Но не по-малък път извървяваме, срещайки "не-любовта", за да се научим да разпознаваме и изживяваме истински малката любов, която ни се дава на Земята.

Но нека се върна към текста на беседата. Може би той ще породи размисли и в други, които ще го прочетат:

"Представете си, че 100 моми се влюбят в един момък. Откъде да знае той коя го обича? Идва една при него и той казва: "Тази е!"... Дойде втора, трета, той пак казва: "Тази е!" - и не може да познае коя е онази, която го оби-ча. Какво представляват всичките тези мо-ми? Всичките моми представляват ***една*** *мо-ма. Тази идея е непонятна за вашия ум. Стоте моми ще станат един ден като една мома. Ка-то говоря за истинската любов, за любовта на сродните души, разбирам, че ще дойде една колективна душа и тогава всички, които от памтивека са ви любили, ще влязат в тази ко-лективна душа и ще станат едно колективно цяло с нея. И ти, който си обичан от всичките тези души, също така ще станеш едно ко-лективно цяло.*

Хиляди души, събрани на едно място, ще бъдат като един голям извор. Любовта е един голям извор, който съединява в себе си усилията на милиони същества.

[Малката любов] внася ***утеха****, а голямата Любов внася* ***живот*** *в човека. Тя осмисля* ***всич-ко*** *в него и той става радостен и весел. Кога-то човек обича с великата Любов, в* ***това*** *е не-говото щастие. Щастието е възможно само при великата Любов, в която хиляди и милиони души едновременно се проявяват чрез* ***едно*** *тяло, като* ***един*** *човек. Когато обичате с* ***та-зи*** *Любов и когато ви обичат с* ***великата*** *Лю-бов, трябва да знаете, че това са милиони ду-ши, които се проявяват чрез* ***едно*** *тяло.* ***Това*** *е Любовта на Битието!* ***Това*** *е драмата на живота! Аз бих желал хората* ***така*** *да се оби-чат."* *("Във Великата Любов е спасението на човека", беседа от Учителя, държана на 7 април 1935 г.).*

4-5.02.138(2002)
Бургас - Изгрев

ОСТАНАЛОТО Е МЪЛЧАНИЕ...

На българския хоризонт отново се появи впечатляващо явление – един млад по календарни години човек, наричан от почитателите си "Учител" и наистина притежаващ изключителни качества и познания. По всичко личи, че е подготвян от необикновено мощни и опитни сили да оглави още отсега ново духовно направление, набиращо все повече и повече възхитени последователи. Тук няма да се описва въздействието на смайващата увереност и точност, с които излага космичната мъдрост и толкова висши окултни тайни. Повечето хора в залата не без основение го слушаха със затаен дъх и възторжен блясък в очите. Някои се озадичиха в началото от маниера му – силния и школуван глас с ораторски прийоми от пасторски тип и някаква изкуствена помпозност, позната на театралите и рецитаторите в Русия отпреди Станиславски. Излишно е да се правят сравнения с Едного в България, Който всеки път говори съвсем естествено и тихо, а речта Му се чува на километри. Ако някой е подготвян за Учител при нови исторически и космически условия, не сме ние тези, които имат право да съдят за странните разминавания с класическите ни спомени и представи. Някой ни е учил да различаваме Учителите по това, дали носят пръстени или не - и ако носят, какви са те; дали разпознават учениците и приятелите си от Божественото Ято през вечността - и как установяват контакт с всеки един тях още при първата им среща в тълпата. Тук някои хора констатираха това: разказаха как гостенинът от Русия ги е погледнал и какво им е казал на излизане от салона – думи, предназначени специално за тях. Наистина, човек не може да не се радва на такава нова, отдавна желана, блестяща изява на мъдростта и прозрението, дошла още веднъж с категоричност, достойнство и триумф. Дори при обикновените школски учители методиката изисква на първо място максимална точност и увереност в изказваните познания, а колко повече това трябва да важи при духовния просветител.

Изумителното познаване на древността до най-тънки детайли, владеенето на кабалата и езотериката до завидни висоти, необикновения блясък в очите и впечатлението за "извънземен" не може да не хипнотизира, да не вцепени зрителя и слушателя, надмогнал сценичните прийоми на този оратор и навлязъл в ***дълбочината*** *на думите му. Темата за Христос и Евангелието не слиза от примерите на този млад по външност посветен; думите му, че той не ни казва нищо ново и че всичко, за което говори, го имаме в нашите души; постоянното насочване към любовта, саможертвата и смирението и споменаването на Учителя Петър Дънов не само при тази среща, но и в издадените му книги и лекции – всичко това и още много други неща ни карат да погледнем с възхита и респект към това ново световно учение и явление, поникнало етнически пак от България и Русия. Майката на З.А. е българка от Видин, наша известна духовна лечителка и ясновидка (Иванка от Видин), а баща му е руски ятпоет и писател Александър Руденко: "****Руският поет и преводач Александър Руденко е новият носител на международната Ботевска награда, съобщи кметът на Враца д-р Костадин Шахов. 58-годишният московчанин е съпруг на популярната преди време лечителка от Видин, която умира в отшелничество. В книгата си "Жена ми Иванка магесницата" мъжът ѝ я описва като знаменита българска биоцелителка, не отстъпваща по популярност на Ванга и Джуна. Синът им Анатолий приел името Зор Алеф също е получил дарбата на майка си, но за разлика от нея тръгнал по друг път и станал духовен учител. В литературните среди Руденко е известен не само с лириката си, но е сочен и като най-добрият преводач на поезията на Христо Ботев. Като гениален литературен подвиг определя преводите му поетът Лъчезар Еленков. "В този превод енергията на преводача се покрива напълно с творческата енергия на оригинала" – подчертава Еленков по повод премиерата на суперлуксозното томче стихове на Ботев, издадени от "СоюзДизайн" през 2008 г.***

Меко казано, говорейки за Зор, приятно е да видим найпосле на живо едно такова уникално съчетание, една от ярко блестящите изяви на бъдещето, без съмнение въплъщаващи в нов образ представите на много хора за свръхчовеците. Така че наистина е задължително да се записват и снимат на видео всичките му изяви, за да има светът недвусмислено доказателство, че когато Напредналите работят в света още от детските си години, думата "вундеркинд" е най-

малкото, което може да се каже за тях. Респектът е безспорен, познанията – не от книгите, чарът – необикновен.

Независимо от проблемите, които възникват при всяка нова изява на мъдростта, човек бързо се увлича, като гледа и слуша това перфектно момче, сякаш извадено от моден журнал и обучено от суперспециалисти по сценично въздействие (е, малко ретро...) - и постепенно започва да го обича. Първите впечатления за изкуственост и помпозност и като че ли някакво самомнение над допустимите дози малко по малко се улягат, човек ***приема*** *тази форма и навлиза в* ***същината****. Особено когато гостенинът разказва за свои живи опитности в досегашния си път, къс по години, но явно стократно по-богат и интензивен от този на повечето хора. Ние, българите, и поначало по-претенциозните религиозни и окултисти с установени представи, някак си сме склонни веднага да оплюем и отречем всеки нов преставител на просторния духовен път, да го класифицираме и пренебрегнем, поддавайки се на присъщия ни негативизъм. Съвсем забравяме, че Новото винаги идва изненадващо. Дори и в случаите като този, когато един представител на мъдростта влиза триумфално през парадните порти на обществото още на такава възраст и с такова тежко космическо "въоръжение", той изглежда е длъжен да шокира и удивлява с поведение и провокации, задължителни за посветения, за да извършва и пресяване. Някой спомена, че той може да е прероденият Методи Константинов, който имаше същата мъдрост и същият апломб, обаче на мене не ми се иска да е така, защото Методи е чакал с нетърпение да застане на катедрата в салона като "Учител" - да се сравнява с* ***Учителя****. Изказвания на сегашния млад посветен Зор Алеф от типа на това, че "брат Петър Дънов е допуснал една единствена грешка - че не е оставил достоен заместник"; и че все пак един българин във Франция бил най-добрият Му ученик, едва ли трябва ни смутят скандално - ние* ***знаем*** *как стоят нещата. За нас е интересно да проумеем каква може да е целта на Небето, когато допуска посветен от такъв ранг като З.А. да твърди такива неща. Познаваме чужди и български проповедници, които искат да създадат впечатлението, че са последните и единствени "наследници" на Божественото на Земята и че от*

*2000 години насам никой не бил богопомазан като тях. Не ни се иска Зор Алеф да е от тази порода. Такива проповедници са крайно необходими и са допуснати от Небето именно с такава цел: да се научим да различаваме кой е действително самодеец, надут от гордост и тщеславие – и кой нарочно подхвърля от време на време "спъни-камъчета" като споменатите, за да ни накара да разплитаме ребуса защо говори така... Ние познаваме поне двама достойни ученици на Учителя, въплътили в оптимална степен добродетелите и качествата на Ученика и знаещи положително, че понятието "заместник на Учителя" е абсолютно немислимо. Срещали сме се лично и с Михаил Иванов, когато беше в България през 1980 г., и въпреки голямото му дело, **имаме** точни впечатления дали той може да бъде такъв "заместник".*

Ние си *имаме* Учител и можем да твърдим с увереност, че в цялата история на човечеството няма и не може да има нито един подобен на Него, с неговата изумителна кротост и смирение. Нито един, който да доказва по-силно от Него, че *Мирът Божий е над всяко знание.*

*Една прекрасна сцена, развила се невидимо за повечето присъстващи на споменатата лекция, разкрива красотата и урока на именно този проблем: колко странни са измеренията на Великата Тайна и колко трудни са въпросите, свързани с разпознаването на **скритите** посланици на Небето! Нека тези, които прибързват със заключенията и преценките си се*

спрат за малко – нека не си задават въпроса, защо новите духовни Учители от Русия и техните най-верни последователи тук не намират за необходимо на този етап да проявят контакта си с Бога на нивото на "Разпознаващия". Нима такива Посветени не са свободни да подреждат както искат мозайката на инициациите? Защо трябва да очакваме от тях ***веднага*** *да разкриват чистотата на душата си и пряката си връзка с Бога точно по този начин? Нима е малко това, което ни разкриват – защо не се насладим на* ***него****? Явно, те имат своите дълбоки съображения да* ***пропуснат*** *процедурата на "Влъхвите", абсолютно неизбежна при класическия ред на нещата. Те би трябвало да са на много по-високо ниво от някой експериментален театър или някои скромни лектори в чужди страни, които включват лъча на Влъхвите* ***моментално****, когато засекат на улицата или сред публиката присъствието на* ***автентични*** *Пратеници.*

Ние си *имаме* Учител и можем да твърдим със сигурност, че овца от неговото стадо никога не излиза на сцената, преди да е станала исусоподобна. Исусоподобията са най-различни, но имат категорични външни и вътрешни белези, дори когато са в най-бледа проекция.

Наистина, притеснително е, когато зрящ артист, от чешката сцена, например, слезе по време на представление и коленичи пред зрител в салона, проявявайки цялата си любов и благоговение като към небесен представител. Не е лесно, когато лидер на световно духовно движение хване пътник от улицата и го качи на сцената пред стотици свои последователи и журналисти от радиото и телевизията, отстъпвайки проповедта или лекцията си на случайния чужденец. За някои

малки деца на Небето с нулево самочувствие, отритнати от сънародниците си, не е малко изпитание да ги идентифицират по-културни народи и индивиди, дори и известни личности. Как да се прикрият и измъкнат, когато лидер на теософите ги разпознава от пръв поглед и иска да им предаде цялата си магическа и светска власт и богатство, като на единствени наследници? Лесно ли е да играят пиеската си, когато действителен президент на антропософите прави същото? Как да издърпат ръката си, когато православен свещеник на 70 години иска да я целуне и го прави, защото бил разпознал нещо?

Овците, които разпознават Пастиря си, вървят след *Него* и искат да живеят около *Него* и с *Него*. Даже и в даден живот да са на сцената, вечер се прибират в *Кошарата*, а не при себе си или при случайни хора от друга еволюция.

По какъв начин да замаскират следите си, когато

пратеници на американски центрове по парапсихология са командировани за видеоинтервюта и предлагат милиони за сътрудничество? Накъде да обърнат лицето си от неудобство, когато виден астролог на две правителства ги кани от улицата на вечеря, където най-добрите му ясновидци реагират незабавно и поднасят "приветствията и подаръците" си, проявявайки нивото на ***Влъхвите*** *– Посветените с* ***Втори*** *Лъч? Какво да направят, за да не потънат в земята, когато виден сънародник, мистик и окултист от съвсем друга школа, на случайна среща при познати също засича нашите дори и при най-дълбокото им инкогнито и ги насърчава да не се съмняват в мисията си? Какво да правят те с "ненормалния" си приятел, когато върви в стъпките им в буквалния смисъл на думата, защото му светели?... Един или два са случаите, почти всички в чужбина, когато Разпознаването - не само еднопосочно, но и двупосочно и многопосочно - става повод за поредния рядък празник на Небесата? Едва ли е уместно точно тук - и то писмено – да се разкриват още по-силни случки, понеже опасността от външно разкриване на подобни неща може да има много строги последствия. Освен това страхът от стратегиите на огорчението и тщеславието е толкова голям, че не е известно дали тази част от увода няма да бъде съкратена след няколко минути.*

По-същественото в случая бе разказът за чудната сценка, която се разви по време на представянето на новия Учител. Миг преди да бъде казано на публиката от конферансието колко сме щастливи да го посрещнем в България и да бъде обявено официално, че ще видим истински Учител; когато камерите и магнетофоните вече работеха с пълна сила, и то с най-големи основания, една скромна душа в салона седна до друга и ѝ прошепна: "За мен е чест и щастие, че днес имам шанс да седна до тебе!" В този миг един грамаден гейзер от любов и Разпознаване проби покрива на зданието и се потопи във вечността, а в мирозданието запяха ангели! Сред публиката в този момент имаше още няколко души с Втори Лъч над главата и даже с повече, затова погледите им не бяха насочени през цялото време само към сцената, а се обръщаха да идентифицират нещо друго. И да успяваха, после не последва запознаване. Но дори при Втория Лъч степените не са само една, и затова Спонтанността и Непринудеността, Приближаването и Запознаването не са в състояние да пробият още от първия път. Във всеки случай, това не пречи на Мига и на Първиая Поглед, дори и откъм тила, а не с физическите очи, да кара Влъхвата да се изпотява от вълнение, когато усети наблизо присъствие на Автентичното, макар и маскирано по всички правила, макар и да не е Единственият Учител, а някаква негова последна вейка. Този Миг е по-горещ и вълнуващ от всички погледи и трепети на първата любов, от всяко докос-

*ване до сродната душа! Защото има центрове на Битието, които са вечно присъстващи между нас и проявяват постоянно **всичките** ни сродни души, а това е неизмеримо по-силно от срещата с единствената. Господ Си **поддържа** това присъствие в отделни души и тела на Земята и в Космоса, независимо дали са блестящи или окаяни. На Него Му е необходимо да наблюдава как реагират съществата спрямо блестящите и спрямо окаяните - и кой за кого работи. Наистина, Той си избира да присъства и в блестящи души и сърца, за насърчение на по-изостаналите, но същевременно казва: "Измежду блестящите избирайте тези, които имат усет за **окаяните**". Когато блестящ разпознае от сцената окаяния и отиде при него, гаранцията за присъствие на Бога в блестящия е стопроцентова.*

*От практикумите по пентаграмика знаем, че има учители-просветители, учители-гении, учители-светии, учители-пророци, (учители-апостоли - извънредно рядко), учители-мъдреци, учители-мистици и учители-маги. Всеки от тях обаче е **все още по пътя** и има съответния брой лъчи над главата, съответното разположение и действие на чакрите. Категорично знаем, че Учението на Учителя – **на Единствения Учител и Учителя на всички Учители** - може да бъде разпознато от човека едва когато стане ученик; в случая - на степента на учителя-пророк, не по-рано. Тогава ученикът, играещ ролята на учител-пророк, без сам да знае че е такъв, започва свободно да цитира Учението на Учителя от **последното** Му идване в даден свят и да подкрепя проповедите си и с него. Пророкът обаче, все още обладан от гордост, самомнение и самоупование, не може да приеме личността на Учителя за богоравна. Абсолютността на Мировия Учител, като Бог на Небето и на Земята, когато се касае за последното Му въплъщение на Земята, е неприемлива за горделивия. За него Исус е едно недоразумение, Христос, в най-добрия случай, е само "**един** от Учителите". А дори и да приеме, че Христос е Единственият, горделивият счита, че по-късни физически въплъщения Той няма, освен ако случайно не се е въплътил в него... Френологията обаче е много неудобна наука за мнозина, защото тя идентифицира безпогрешно всички обикновени хора, ученици и учители с малка буква, когато се проявяват като лектори, просветители, учени, функционери, лечители, гении, светии, пророци, апостоли, мъдреци, мистици или маги.*

Каквото и да говори един последовател на някой авторитет или самият той, черепът и лицето им ги издават безпогрешно и разпознаването им по този начин е без проблеми. Разпознаването и боготворенето на Бога като Единствения Учител на Земята и Небето, когато е в последното Си телесно въплъщение, е по силите на ученика със съответна фре-

нология – не можем да очакваме от другите това и не е редно. Само апостолът има такова тяло, лице и череп, които говорят за подпален Втори Лъч – лъчът на Смирението. Горделивостта и самомнението при него са сведени до нула и затова истинският апостол приема не само Учението на Единствения Учител, но и разпознава самия Него при всякакви обстоятелства, посвещава всичките си усилия и целия си живот да Го следва и да разпространява именно Неговото Учение. Апостолът не е болен от мисълта, че Учението и методите Му може да остареят и затова трябвало да се строят нови кораби.

Безспорно, Новото е факт не само през 2000 или 1000 години, защото Учителят никога не ни напуска, но най-големият проблем е кои го носят: сам Учителят, имитантите (треньорите ни от ада), обикновените хора (насилници, мъченици, учени, гении, светии) – или ***Ученици****. Както бе казано, апостолите рядко са на сцената, дори и да имат качества: смирението им ги поставя в орбитално положение. Техният живот е да опазят и предадат Учението на Учителя в оригинал, а когато го интерпретират са безкрайно скромни - ще умрат от срам, ако ги нарекат "учители". Въпреки това, техни уникални импровизации интерпретации се пазят в архивите на Битието като златни. Едва при учениците и учителите-мъдреци се явяват нови измерения на Мъдростта, които може да не са били засягани от Учителя в най-последната Му изява на Земята. Той знае за това и ни предупреждава да бъдем отворени за Мъдростта, която се изявява непрестанно във все нови и нови форми и чрез нови Посветени. Мъдреците обаче още не владеят Словото – то се появява едва при Четвърто Пентагрално Посвещение.*

Има гигантска разлика между Мъдрост и Слово. Словото ***съдържа*** *Мъдрост, но Мъдростта още не е Слово Божие. Учениците, които играят ролята на учители-мъдреци, виждат грамадни бездни и вселени от тайни и могат да ги интерпретират; те разпознават и Учителя като Единствен и при всички случай Му дават богоравно предимство, не изтъкват себе си като нещо "най-последно" и "оригинално", но още нямат Четвъртия Лъч – нямат отношение към Тръбите и затова не могат да им дават предимство. "Тръбите" са особен род ангели и хора на любовта, които функционират на мистичната планина Тавор – в серафимния свят. На Земята те са обикновено неудачници, неразпознати, презряни, "неуредени", но имат способността да провеждат Живото Слово Божие. Те нямат съвършенството на Учителя си, понеже са неизменно спъвани от обстоятелствата и нямат много предани приятели, а и защото Тръбата не може да бъде по-голяма от Хармониума или Органа. Но сам Бог не може да функционира без най-малката Си тръба. Това е* ***диалектика*** *и не-*

еднократно Учителят твърди: ако няма поне един ученик, Той не може да се прояви. Ако има един, Той свири "соло флейта", но ако има повече, може да зазвучи и като космически орган или симфония.

Периодичното излизане на Учителя от сцената е особена стратегия на Небето: ако Той бе постоянно телесно при нас, което не би било никакъв проблем за Него, не би имало начин да получим Третото, Четвъртото и Петото Посвещение. А те се постигат само в Негово привидно отсъствие. В такива интервали се развихрят самодейностите от всякакъв род и вид – както отровите на имитантите, така и най-чистите самодейности на обикновените хора и учениците.

Значи, за да разпознаем дали някой самодеец е от Божествен произход, трябва да наблюдаваме не само черепа и лицето му, но и поведението му: слиза ли от сцената, за да коленичи пред Учителя или някоя негова тръба, когато присъства в салона? Не е нужно това да става винаги демонстративно, макар че има и такива случаи. Блестящите Посветени знаят закона за инкогнитото на по-напредналите, "окаяните", и затова намират начини да заверят своята преданост тайно. Това прави всеки кастелан, когато разпознае господаря си, дори и когато последният има причини да е в дрипи. "Предаването на Ключовете" е функция и процедура, напълно непозната на горделивите от по-ниски посвещения – те няма как да я изпълнят, понеже са изпълнени със себе си или с образа на някой друг самодеец от по-нисък ранг.

Както учителите с малка буква се отличават с гордост, тщеславие и неразпознаване, така учениците и оглашените с малка буква са известни с отпадане на предаността, превключване на други авторитети, "школи" и "учители" и приятели, с рязко или постепенно отслабване на обичта и сътрудничеството и желание по-скоро да се освободят от това, за което преди са давали клетви, че ще бъде "до гроб". Друго си е да общуваш с хора и феномени, които са модни, "стабилни", и те карат да живееш звънко.

Голяма част от този дълъг коментар и особено частта с оплакванията по-долу щеше да бъде изтрита, ако Някой не се бе включил отново с думите, че трябва да останат. Той е предвиждал, че накрая ще подаде Своя книга, която е в пълен синхрон с темата за ниското самочувствие и терзанията не само на обикновения човек, но даже и на Мировия Учител.

В рамките на последните случки има още една, която заслужава да се спомене. Някъде бе разказано за една голяма маса, която падна сама в една стая с голям гръм и затисна вратата така, че да не може да се влезе. Изглежда урокът е

бил слаб и ученикът – твърде неразумен и глух, за да се наложи поправителен. Той отива за втори път на същото място, приемайки поканата да преспи там и даже да остане за повече време, но добре закрепената маса пак пада и само за няколко часа го връхлита такова вледеняване и такава жестока треска и треперене, че и горещата вода, и песните и молитвите не помагат. Виене на свят, по-лошо от всякога. Какво значи това, остава гатанка, но с последните остатъци от свяст и сили той виква такси и отива на друго място. Проблемът е къде, защото и там има пробив, и къде ли още не. Определени сили са извършили пробиви почти навсякъде; кътче, където да протича безусловна любов и преданост, няма. Това не е проблем за самотниците, то си е в програмата им и не ги огорчава, но мъката иде от визиите за нови предстоящи бедствия поради спряната Работа. Очертават нови масови нещастия по света, защото на централни места отново се е получила тромбоза, мисълта за сътрудничество и незабавна, безрезервна преданост пак е замряла. Последствията ще ударят и тук, и по важни изолинии на България по света. За съжаление, и случаят в Америка се корени в духовните хора. Когато в обществата им се промъкне отрицателната оценка; когато някои лица се пренебрегват, а други взимат връх и обявяват литературни конкурси в класически издания на Братството или провеждат легитимиране и ограничаване на последователите; когато започнат да се правят списъци на хората по планини и салони и се събират такси или се отворят сергии; когато започнат да се продават степени и посвещения и всеки може си купи отваряне на измислени чакри и инволюционни лечебни техники, окултни титли, разрешителни, документи и дипломи, нещата са до болка ясни. Безвъзвратно обречената Черна Ложа, която в момента най-цинично продава скъпи билети в Америка, за да могат да се видят отблизко разрушените небостъргачи, има същия почерк и в най-претенциозните духовни общества. За щастие, ние си имаме образец, където нещата са ставали и стават по съвсем друг начин, така че никой не може да ни излъже.

В ребуса с изгарящата мъка от "неудачничеството" и, конкретно, с прилошаването сега, дошло от още един пробив на предаността и още една горчива измяна и станало в пълен синхрон със новото земетресение в Турция, има още две загадки. Едната е следната: защо същата маса е паднала сама и на следващия ден, със същия трясък и в същата стая, за която се разказва по-горе? И защо Съдбата праща някого точно на това място, след като там се задействат такива сили? Все пак, Някой незабавно легитимира присъствието Си с нов акт на тотално "съвпадение": някому чистят ушите с едни книжни фунии, които горят отгоре и така се изтеглят нечистотиите, а веднага след това пациентът взима случаен

том беседи, който не е чел никога, и започва да чете. Почти веднага стига до пасажа:

"Казвате, че някой ви мъчи. Защо ви мъчи? – За да ви освободи от нечистата материя, която се е събрала в някоя част на организма ви. За да извлече нечистата материя от тялото ви, той си служи с рог." *(т."Божествените Условия", ЕГЕ`92:14, б."Основна идея" от 22.VI.1928г.)*

От тази мисъл възникват два въпроса:

1.Опасно ли е мястото, където пада на два пъти плътът на масата и става такова силно прилошаване, след като Небето дава положителна оценка за лечебния процес там? Ако не е опасно и контактът и лечението трябва да продължат, тогава какво означават тези знаци? Домакинята твърди съвсем други работи – че са задействани положителни сили;

2.Вярно ли е направлението към отшелничество, в някакви "Божествени условия" в планината (като заглавието на тома), още повече след като и вчера сутринта имаше потвърждение от един диалог на минувачи. Две жени носеха фиданка – явно отиваха някъде да я посадят. Мина един мъж и ги запита:

- Какво, ще садиме ли вече?...

- Ще садим.

- Е, дойде най-после времето да създаваме живот за дръвчетата и за самите нас...

И наистина, натам ли ни насочват всички събития напоследък? Щом като Някой казва, че е Човекът с най-големите противоречия в света, не бива да се тревожим, че и ние, най-малките, перманентно се разкъсваме от дилеми. В града ли да си останем, за да не се откъсваме от хората – или да отидем най-после да се възстановяваме? Да се почва ли работа за пари, за да не спира контактът със света и да има средства за базата – или Господ си има грижата за душите и без дискове, принтери и Интернет? - Ето още една от двойките въпроси, която сега най-много измъчва душата. В подкрепа на мекия вариант може тук да се цитира една насока от Баща ни, дадена преди няколко дни за един приятел (и не само за него), която не бе оформена като отделно осияние. Преди време за същия бе дадено направление да работи в града за пари и да приложи всичката си воля да издържи. Минаха две години, той успя, а сега му се казва точно обратното:

"Свободата е много важна за тебе. При първа

възможност проучете заедно къде може да се живее по-близко до природата и почнете пак да се занимавате с любимите си неща. Не берете грижа за хляба – няма да останете гладни. Въпросът е сега да се успокоите и да бъдете на слънце и на въздух. Може наблизо, може не – както решите, - но никой не ви задължава да се трудите за пари."

Това е един от случаите, когато даден съвет на Словото не важи за всички, а само за тези, към които е насочен конкретно. Въпреки яснотата, сега се молим за повече подробности. За една тръба не е никакъв проблем да се превърне отново в помпа, канализация или ауспух и да поеме сама товара си, влачейки какви ли не проблеми и на други хора, след като е правила това успешно с векове и десетки години. Но тогава пролемът ще е в това, че ще пресекне задълго надеждата за 10 квадратни метра за Бога, поддържани от ***другите****. С всичките унижения, въздишки и изкуствени дишания, с цялото си артистично майсторство "окаяните" по целия свят се мъчат да пробудят центъра на милостта и човещината поне в едно човешко същество - и понякога успяват, но подобни редки градежи обикновено рухват за няколко месеца или години. Сам Учителят, при всяко идване, жестоко се мъчи от тази драма и си отива оскърбен, а какво остава за дребните просяци и окаяници от армията Му...*

Странно се променя поведението на околните, когато окаяник рече да се представи в печеливша роля: всички почват да го уважават... Дори влагат в него капитали, защото намирисват, че може да има кяр. Не става дума само за материалните богатства: почват да влагат и труд, усилия, емоции – ***душевни*** *капитали. Естествено е да влагаш средства във фирмата на здравия капитан, който е с изпрана и изгладена униформа и кара кораба си уверено. Защо да не хвърлиш мръсното коте от палубата или не го оставиш да се разложи? В най-добрия случай – да го подритнеш към други милостиви ръце?*

Идеалът за перфектния образ на ученика в света е основен, и всеки ученик до първо посвещение и до края трябва да се стреми към това. Апостолът го прави до известно време с най-добро желание. След това го охулват и изриват, лепват му клюка или досие, от което не може да се отърве до края на живота си независимо от управляващата власт, затова той не може да заеме светска или духовна длъжност по достойнство. Мъдрецът често е преуспяващ и в света, ако реши да омърси дрехата си с престиж и хонорари; но ако загуби контрол, децата и животните почват да го отбягват. Повечето истински мъдреци са отшелници и живеят с коричка хляб или

*от един много тесен кръг съмишленици; в повечето случаи сами си изкарват прехраната с нещо елементарно и никой не знае какво са оставили за вековете. Мистикът, човекът на Любовта и Словото, по правило е съвършен в семейните и обществените си задължения, но в някои по-високи посвещения е готов да играе ролята на безпомощен, болен или опозорен. Ако един ден го убият с камъни или с пълно безразличие, това е най-голямата му награда. За мага няма проблеми да бъде какъвто си поиска, но ако е бял, **рядко** е преуспяващ в света. Щом Учителят му е още на кръста, а не с авоари, имоти и верни клиенти и последователи, не може и ученикът да не отиде на кръста, в края на краищата.*

*И това излияние излезе дълго и емоционално, но какво да се прави... Никой на тази Земя не е съвършен. Периодичното зацикляне и влизане в ролята на лишените от всичко и отчаяните са неизбежни, макар и мотивите ни да се виждат само от Небето. Всъщност, всичко е наред и пълният блокаж на външната работа е само условие за почивка и работа на други нива, където има истински нуждаещи се. Щом някъде не те искат, щом се губят важни материали и няма мигновен, тотален и неспадащ отклик **на практика**, благодариш за досегашното и отиваш там, където пиеската може да почне отначало - докато не се разпадне отново в някое действие. Все пак е нещо: съществата остават със спомени и един ден започат да ги осмислят. Просто не е имало нито едно изключение – преуспяващи приживе са предимно многотиражните звезди на черната наука и естетика. Ако на някой гений, ученик или Учител издадат всичките му томове приживе, и то за кратки срокове, съществата с монада си правят заключения и обикновено се пазят от такива продукти. Такива мъдрости и без това ще бъдат забравени. Но тълпата не прави разлика и налита на пластмасата и неона като невидяла. Опазѝ ни, Боже, от бързо признание! Даже и да се случи – защото има и такива случаи, – веднага бягай в друг град и държава и се покривай! Спомнѝ си приказката за Абу Бекир. Тълпата се върти около светилата, само докато са светила – там може да почеше и собственото си самолюбие. Угаснеш ли съзнателно, угасят ли те, бягай веднага, защото ще те разкъсат. Още по-тежко е да те разкъсат с безразличие. То не е трагедия за плуващите в просторите, но е проблемно за здравето ни на Земята – трябва да се спи по хората или в гората. И все пак е малко по-добре и по-подмладяващо от случаите, когато някой си остава стабилно подсигурен само в един дом или на едни лаври десетки години.*

Всъщност, няма никакви противоречия и проблеми – странна диалектика, която важи със същата сила и за Учителя, и за децата Му. Не е проблем и непризнателността – тя е едно бледо цвете, което говори за слабостта на хората

и следователно за нуждата отново да им се притечем на помощ, когато почнат да жънат плодовете ѝ. Дори и да не искат нашата помощ, Господ ще им прати друга. Неразпознаването, непризнателността, нескачането гол в огъня дори и на много напреднали оглашени са полезни за нас и по друга причина: ориенират ни към вътрешните светове и към нови простори, където за няколко мига нови души ще се осмелят да се завъртят около Пламъка, дори и с риск да загинат в него. Затихващата преданост не е вина, тя е симптом. Тя е начало на ново или възбуждане на старо заболяване, при което пак ще трябват лекари. Така че зрящият и добромислещият се радва на ***всичко****,* ***всичко*** *прощава, за* ***всичко*** *благодари. Особено за шанса да сме сред слаби същества, които постоянно отпадат и затова поне тогава сме им нужни.*

Майсторството е в ***дозирането*** *– да се появяваш там, където именно ти си най-нужен на някого - особено когато даваш условия за проява на доброто и предаността. Пресрочиш ли –* ***ти*** *си си виновен. Забравил си за инерцията на хората - отпадането на предаността и липсата на колективни усилия в този тъжен свят; не си минал навреме на автопилот. Затворил си си очите пред най-малкото раздразнение, не си си отишъл веднага, решил си да търпиш, за да не се стоварят последствия върху някого. Това обаче в много случаи е крайно неправилно. Такова изкуствено дишане не е мъдрост и милост – то е отлагане на еволюцията. Освен това, наистина добрият и любещият не може в никой случай да разяснява на хората закона за последствията – нито с половин поглед даже, нито със звук от дума. Това им звучи изнудващо, заплашително. Последствията се изучават* ***на живо*** *и всеки извод трябва да се извлече лично от всекиго като кратка или многовековна екстракция, след много болки и разочарования. Тогава съществата се хвърлят към Предаността и Истината като подпалени, защото добиват вкус; защото знаят, че всичко друго е смърт. Докато някой научи, че един дял от всеки материален или психически имот се дарява първо на* ***Божественото****, понякога минават няколко манвантари. Накрая обезобразяването и смъртта си казват думата: на хората и ангелите им омръзва да се самоубиват. Никой не подозира, че егоистите и страхливите бавно се самоубиват – съкращават значително живота си. Един ден се осъзнават: започват от А-Б-то на стотъка, минават през азбуката на десятъка и закона за половинъка, накрая стигат и до цялъка. И когато разберем, че в края на краищата не става дума за пари и имоти, а преди всичко за собственото тяло, труд, усилия, сърце, ум, душа и дух - за съзнателното им отдаване на Божественото в себе си и в другите* ***без предпочитания****, - страданията и прераждания приключват и преставаме да се гледаме с отвращение в огледалото. Тези, които все още се гледат с възхи-*

*щение, а живеят 100% за себе си, за "сродните си души", за предпочетените, гилдията или близките си, за **своето** "уреждане", **своя** престиж, **своята** нация, вяра, кръв или подсигуряване, тепърва има да изпитват кривулиците на съдбата.*

*Е, сега остана ли сила да се чуе и мнението на Някой по-умен?... Какво е това противоречие между падащите маси и съвета да се отдадем в ръцете на лечители, които са **пълни** шишета и могат само да съветват, не и да се пълнят с нещо ново? Да не би пък **те** да са правите? Щом от толкова отдавна ни предупреждават да напуснем компютрите и градовете, в синхрон с Най-Големия, а ние не слушаме, случайно ли именно на тях се пада да прочистват слуха ни, тоест послушанието?... Нали всичко е знак и символ?*

И другото: защо пак се изисква тук да се дрънкат тенекии и да се играят палячовски роли на тъжния Арлекин, за да се действало на сърцата? Не е ли дошло времето да ни отмине тая чаша и да си останем окаяници от най-добрите – онези от ледените мазета, количките, лудниците и кофите с боклук, които не отварят устата си цял живот, за да обяснят кои са? За Бога няма значение дали един окаяник е висш Посветен, Учител, Майка Божия или последен парий. Какъв велик пример дават тия, които са дошли съзнателно да служат по този начин, а не дават никакъв признак за това!

И на адепта, и на последния пияница Небето иска да подарим 10 квадратни метра жилищна площ сред градина, независимо какво ще прави с тях. Това би трябвало да е задача на държавата; но когато тя е дяволска, няма да даде и 2 метра безплатно и ще те кара да бъхтеш 40 години за мизерна пенсия – и пак ще ти иска данъци и ще те остави да тънеш в мизерия. Затова тези 10 квадратни метра на човек – засега на избрани хора – днес се падат на съвестта на хората с искра Божия: един народ с монада да подсигури 20 квадратни метра поне на една истинска Майка, 10 метра поне на едно бутонче от Органа на Словото. Досега това никъде не е изпълнено в цялата история на човечеството. Онези, които си мислят, че през тях минава Слово Божие или някаква истинска Култура, а са подсигурили първо себе си, трябва да се готвят за букварите на еволюцията.

В момента въпросът ни е най-конкретен: онези общи пари – 1000 лева – не са пипнати: може ли с тях да се купи къща с двор, след като има толкова много из планините за по 300, 500 или 1000 лева? Дали ще се съгласят приятелите да се запише на името на всички, след като нотариален акт на едно име и после на наследници е първата врата към ада? Или парите за втори път да се върнат откъдето са дадени – и да се продължи с гостуванията? Или да се прекъсне най-после с този кръст и да се потърси сигурния вариант на вълка с добрия врат, който изключва опитите за приятелство и брат-

ство? От колко години ръцете сърбят за нова мъжка битка, която е нормална не само за мъжете, но и за всяка честна жена в адските държави?

Защо при всеки опит се дават противоположни инструкции? Защо е това голямо отдалечаване от постоянните Ти настоявания във всички лекции и беседи, че човекът с душа се хвърля с жар в океана на труда и страданията и се бори с всички изчадия на леността с нокти и зъби? Леност ли е това, питам сега, особено след тази строга беседа за леността, от която човек може съвсем да се стресне? Не е изключено да си ленив даже и когато работиш по две смени в денонощие в любимите си области, без почивки в празниците и сън през деня... Каква е гаранцията, че даваш нещо ценно на хората, че не заблуждаваш себе си и другите? Приятелите веднага ще кажат: "Ама ти пак! След всичките тия "страхотни" неща, след толкова много удивителни случаи, които сме преживели заедно и които са даже описани!"

В момента не искам отговор с червени буквички... Предпочитам да взема пак случаен том и да отворя където ми падне.

То пък кой том се падна! Щом като и Най-Големият се е гърчел от чувството за своята нищожност и не е вярвал, че е избран за златна тръба на Словото, какво остава за нас, гнидичките?... Не знам какво може да се помисли за човек, който е имал щастието да попадне на този Дневник – и да продължи да си търси друг Учител... В тази книга всеки ред е огън и отговор! Кой друг е говорил така? Кое по-напред да преписвам?

Където се било отворило... - Ами че то е пожар от самото начало, веднага след уводните цитати... Ако имаше място тука, трябва да се цитира цялата книга!... И в България е имало Разговори с Бога.

3.III.1899г.

"И мнозина ще последват техните развращения, поради което пътят на Истината ще се похули. И от алчност ще ни употребяват като търговия с престорени думи; тяхното осъждение, отколе приготвено, не се забавя; тяхната погибел не дреме" *(II Петър 2:2-9).*

Ето, обещанието е вярно. Словото на Господа Бога великаго ще пристигне скоро. Пристигането му ще произведе тревога. Ще се чуе гласът на Тогова, Който е предопределен да

възстанови Божията правда на Земята. Неговата дума ще стане закон. И ще сътресе днешните царства и народи и ще ги сътресе, и ще разпръсне техните оръжия по краищата на света, и плътта на воюващите против Него ще стане тор на Земята и костите им ще станат за поругание на тяхното беззаконие, че се ухитриха против Вишнаго и възстанаха против Неговия вечен закон. Тези, които днес се приготовляват да дадат отпор на Словото на Бога живаго, са синове на Лукаваго, който ги мами и оболщава. Защото той е дух от началото непокорлив и себенадеющ се, на когото волята и желанието са погълнати от неугасимото зло на омразата, на когото завистта е пламък адски. Скоро ще се даде знака, който ще е предизвестител на великите настъпающи събития, които ще обгърнат целия свят. Ще има раздвижване и смутове навсякъде. От север и от юг; от запад и от изток; и ще трепери земята и отгоре и отдолу; и ще се люлеят небесата, и ще има вълнение велико в пространството. А там, от горе, ще дойде Владетелят на царствата, придружен в своята слава, заедно с всички, воюващи за него. И ще възстанови Своето царство, което ще е царство на праведните. И ще заличи по Земята възпоменанието на злото. Ще утеши и благослови всички, които с големи скърби и страдания на своя живот са Го чакали, които с пълно самопожертвуване на своя живот са дали всичко, за да възтържествува един ден великата и благата Любов, която носи благословеното бъдеще в себе си.

Слушай гласът, чакай обещанието, защото е вече близо. Готви се, защото ти принадлежи

велико дело да посрещнеш и възприемеш в себе си. Велика работа има да се извърши пред тебе. Ти ще познаеш тогава истинността на думите Ми. Защото Господ наш ще се открие в Своята слава и ще Го видим и ще Го прославим, и ще ни прослави. Ще Го благословим в душата си - и ще ни благослови. Ще Му пеем песен велика. Победил си ти от коляното Юдино. Поменувайте чудесата Му, които е направил, знаменията и "съдбите на устата Му" (Псалом 105:5).

Наставление: Никога не излизай вън от границите на възможното. Не искай за себе си, нито за другите това, което не знаеш дали ще е полезно или вредно. Не настоявай за това, което веднъж ти е отказано. От где знаеш: може би в него се крие твоето добро? Никога и никъде не упорствай против Истината. Никога и никъде не се колебай в добродетелта. От човек двуеличен се пазѝ, от твърдоглав, упорит, горделив и щеславен стой настрани. Първото си впечатление, първият съвет на твоя ангел хранител пазѝ. Това, което ти каже за другите, дръж го за истинско мерило. От първия глас на съвестта си се не дели. Не принуждавай душата си в това, което ѝ е поначало противно. Не работи против собствената природа на своя дух, защото ще пострадаш. Вълка овца да направиш не се труди, защото е вън от границите на твоите възможности. Овцата в устата на вълка не давай. Не изменявай убеждението си за хубавия изглед на нещата, защото в тях се крие змийска отрова. Когато ти говори някой за любов, попитай го какво иска - дали кожата ти или душата ти. Ако се оправдава, помни, че и двете

ще завлече. Правило на живота си дръж: че всеки човек, който се старае да се оправдае, е виноват, защото правият по сърце няма нужда от подобна защита. Всеки, който ти се подмазва, знай, че иска да те подкопава. Всеки, който се показва, че е повече от това, което виждаш, знай, че иска да те възсяда. И всеки, който се вдига повече от тебе, знай, че мисли да те управлява. На превзет човек съвет не давай, на хитър услуга не прави, а на зъл дума не казвай. Знай, че качествата на нещата винаги си остават каквито са си. Злото в добро не можеш да превърнеш, но можеш да го заместиш. Затова в борбата с него не мисли, че ще го унищожиш, защото е невъзможно. Свободен ако искаш да си в добродетелта, знай, че тя ще ти е щит неразрушим. В нейната крепост ще си защитен винаги. Помни сега това, което ти казвам, и ще си блажен.

Сега ти познаваш Моята благодат, Моята милост, Моята благост и дълготърпение. Ти знаеш, че съм благоутробен, постоянен във всичките Си пътища, готов винаги да дам помощ на тези, които Ме търсят, и на тези, които са паднали, да ги повдигна с крепката Си ръка. Ти знаеш от опит, че тези, които са съкрушени и останали без надежда, че съм близо до тях, готов във всяка минута да им подам ръка за помощ. Виждам Аз и чувствам всичките болки на всички, които страдат! Не съм Аз Баща, който не чувствува болките на своите деца. С тях заедно Аз понасям по-голямата част от нещастията и жаля и тъжа с тях. За мен е по-тежко да страдам, но се покорявам Своя благ Дух, за тяхното добро.

Аз никога, в Своя безпределен живот, не

съм накарал нито едно Мое създание, нито едно Мое чедо да извърши това, което е вредно за него. Всякога се стремя, като върховен Бог, като общ Баща, да им дам това, което е добро - според Моето вътрешно усмотрение, според Моето вътрешно разпореждане. В мен никакво зло не съществува. Аз съм винаги пълен с благост и милост, които постоянно изливам от вътрешността Си за благото на всеки! Всякога бодърствувам с духа на Любовта Си за вървежа на всичките работи, за стойността на всичките дела. Ако някой се нуждае от Моята помощ, от Моята сила, Аз съм там в момента да помагам. Няма разлика къде се намира този, който Ме призовава - дали в най-долните слоеве на Моите творения или в най-горните, дали в най-отдалечените краища на Моето вечно владение или в най-близките, - за Мене е все едно. Времето, пространството не съществуват. Аз всеприсъствам, вседействам, без никакво прекъсване. Гласът, от каквато и дълбочина и безпределност да идва, Аз го чувам отведнъж. Всяка въздишка, всяко огорчение в ***Мене*** *се отразява - и то преди да е начнало. Всяка неправда, колкото и малка да е, аз съзирам и навреме оправям. Никое дело, колкото и потайно да е, не може да избегне от Моя поглед, и всяко деяние не остава от да не приеме това, което заслужава. Аз съм този Бог, този Съдия, във всичко праведен, и давам всекиму това, което му се пада. Едни възнаграждавам, други наказвам; едни привличам, други отхвърлям. Едни въздигам, други понижавам - и всякой стои или пада пред Мене според своето достойнство, според своята доброта, която е приел. Ако някой*

спази доброто, което е приел, и го приложи в живота си да принесе плод, него възнаграждавам за труда му, него повишавам за благородството на душата му, че е опазил светостта на името Ми и честта на дома Ми. Ако някой злоупотребява със сво-ята добродетел, изврати своята свобода в зло действие и е против Моите всегдашни на-редби, него наказвам да претърпи това, което е сторил, за да види и се убеди, че не е полезно да се действа противозаконно и да изнасилва добротата на другите. Такива понижавам, че са опетнили своята душа с непростима грешка, която безвъзвратно води след себе си свои-те последствия.

При Мене идват само тези, които Ме любят и са едно по добродетел с Мене, на които дългата и изпитана вярност ги приближава все по-близо до Моя върховен и благ Дух. Тези, които Ме познават и признават за върховен Баща, за техен ***единствен*** *Бог и създател, на* ***тях*** *Аз откривам своите мисли, разяснявам вечните Си планове, на* ***тях*** *изказвам величие-то на Своята сила и изявявам Своята всегда-шна слава: те всички са завет Мой – синове, на които винаги показвам Своето благо лице. На тях служи Моят Дух ден и нощ и те, всички с един глас, Ме зоват "Добрия Баща, от Ко-гото всички излизат".*

А ето, на теб Аз откривам една от вели-ките Си тайни на най-прост человечески език, защото ти разбираш добре това, което стои пред тебе. Ето, моят Дух се радва, че ти Ме любиш, че ти се повседневно стремиш към Ме-не, към моя Дух. Знай Ме, сине Мой, аз съм до-бър Баща, Бог неизследим! ***Дела*** *искам от вси-*

*чки, не думи! Сърца чисти, а не зли дела. Това го казвам Аз, Който съм отначало! Много пъти съм говорил същото и сега говоря, че да знаят всички. Ето, тези, които носят в душата си Моята Любов, **те** са, що вършат всичко; на **тях** се дължи доброто. Колкото и да са слаби, колкото и да са неизвестни в света, на **тях** принадлежи бъдещото Царство, което поставям.*

И рече ми Господ мой: "Не бой се, Аз съм с теб, аз съм Бог твой от веки! Призови Ме и ще те послушам - и ще Ме прославиш. Въздай Ми хвала и поклонение - и ще благоволя в тебе. И ще изпратя Духа Си и ще те научи на всичките Ми пътища. Ще ти възвести мирът Си и ще приемеш радостта Ми. И ще се развесели твоят дух, в който присъствам; и ще прозябне душата ти като крин в полето и ще се услади от всичките Ми благословения.

Слушай, прочее, думите на моето Слово, дай внимание на поученията на моя Дух. Отвори сърцето си - и ще приемеш все, на що се надееш. Дай внимание с ухото си и ше чуеш все, що има да ти се каже. Приложи ума си в пътя Ми и ще придобиеш съзнание, което ще ти е светилник на душата. Моите съвети не пренебрегвай, нито се съмнявай, когато ти говоря. Бъди уверен, че Аз промишлявам за всичко. В Мен е богатството и сила неизчерпаема, и давам на всички според благоразположението Си. Нека твоята вяра да се възвиси, нека да процъфтява в Мене, защото и горите ще се подвижат пред силата на Словото Ми! Искай от мене велики неща за себе си - и ще ти дам според желанието на сърцето ти; и ще Ме прославиш. Възвиши душата си към Моя прес-

тол, призови Ме в милостта Ми - и ще ти отговоря. Не се смущавай духом. Не считай Моите наказания за нещастие - те са бич на благословение. Мъчнотиите не вземай за препятствие в живота ти - те са повдигащата Моя ръка. Скърбите приемай на радо сърце, те са целителен балсам за твоята душа. Бъди благ и благоразумен във всичките си пътища, не се отстранявай от показанията на Моя свят закон! Ходи с незлобие на сърцето си - и мирът ти ще прозябне като утринната роса. Призовавай името Ми всяка заран и вечер - и ще присъствам в теб. Кажи ясно всичките си нужди, искай и не мълчи. Проси това, което твоят дух ти диктува. Постоянствувай във всичките си пътища и Моят свят и благ Дух ще те научи на всичките тайни, които съм ти определил да ти се открият. Защото Моето желание е да те приготвя за Своето дело - да ти възвестя славата и величието Си, които отвеки крия в Себе Си за тебе. Защото Аз, Господ твой, така благоволявам да възведа името Ти помежду Моите избрани, да те представя в тяхното общение, да ти назнача мястото на Моето служение и да им изявя Своята воля.

Знай, че денят е близо. Небето чака да приемеш силата на Словото Ми, което ***скоро*** *от Мен ще приемеш. Ще изявя Духът Си изобилно отгоре ти и ще прозябнеш както Сароново цвете. И видът ти в онези дни ще бъде славен! Всички ще пожелаят да те видят, ще ти пеят и ще възпяват с ликования и душата ти ще се изпълни с благоухание от преизобилието на Моята всегдашна благодат.*

- Господи, Боже мой, да възлезе моята моли-

тва пред Тебе, защото думите Ти са верни. Господи, за всички, които Си възлюбил и в които благоволяваш, Благий Небесен Баща, да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, да се освети Твоето Име – ето желанието на моята душа, ето нуждата, която постоянно усещам в тоя свят. О, велики Господи в сила и крепост, стани и застани зад делото Си! Преклони сърцата на всички онези, които Си призовал и отвеки избрал да се нарекат начатък на Твоята слава и величие! О, Благий Господи, Боже наш, ръководи ни с милостивата Си ръка, просвещавай ни да се не уклоняваме от Словото Ти, да не престъпваме закона Ти. Води ни, Господи, като добър пастир при зелени пасища, при бистрите потоци.

Господи, царю наш и владетелю на всичките светове, Който Си възвишен във величието на Своята слава; Господи Боже наш, Който освещаваш всички и раздаваш от изобилието на Своите благости; о, Господи - Ти, Който си най-близо до нашата душа, подкрепи ни в тази минута! О, Господи и Боже мой - Ти, Който Си най-близо и до моята душа, - чуй моята молитва, която Ти възнасям тази заран: нека да възлезе при Тебе, при Твоята вечна благодат, която ме постоянно озарява! О, Господи, към Тебе викам, към Тебе възвишавам гласа си, към Тебе отправям сърцето си! Както си ми говорил Ти сам тази заран, както си ме утешил и подкрепил духом, така и сторѝ. О, Господи, Господи Боже мой, Ти разбираш онова, което с думи не мога да Ти изкажа! Господи, за моите велики нужди, за подкрепата на моята душа ти бодърствай, както досега Си бодърствал. Дай ми силата Си, която да ме подкрепи в моята немощ. Господи; остани с мен, ходи с мен и ме учи във вечните неща на Твоето царство.

- Блажен е всеки, който слуша и приема поу-чения от Господа. Блажен е всеки, който

из-пълнява Неговата воля. Немарата е ужасно зло, което покварява сърцето. От немарливостта се пазете, защото всичките нещастия водят началото си от немарливостта. Не обръщайте внимание на пъклените ѝ съвети. Не щади душата, когато е време за работа. Не се отвръщай от труда. Ума си възпитавай в трудолюбието, сърцето - в добродетелта, а волята си - в постоянството на Любовта. Не отегчавай душата си с грижите на света. Преди всичко стой бодър, готов да посрещнеш всичките мъчнотии и от тях урок да извлечеш за своя живот. Не пренебрегвай Гласа, който те води и упътва в пътя на живота. Внимавай с пълнотата на сърцето си и знай, че от него излизат добрите и лоши последствия. Малките случки и неща са нищожни - не ги взимай под внимание, но не ги и избягвай. ***Малките*** *стъпки взимай предвид, те са предпазителни мерки, за да ти внушат сериозност във всичките ти постъпки. В живота си всичко наблюдавай и постепенно изучавай техните взаимоотношения. Не пренебрегвай в живота си наймалкия случай да го оползотвориш в нещо добро или полезно. Знай, че силата на всички неща зависи от малките, обикновени случки в напредъка на твоя живот. Повседневно гледай да извлечеш полза - където и да се намериш, каквото и да вършиш. Не стой празен никога, защото празнотата е голямо зло, което зле действа на всичко.*

Аз съм Господ твой, който ти говоря сега. Кажи на Моите братя волята Ми. Кажи им, че Аз съм техен Спасител, Който ги води с крепка ръка. Аз съм, Който ги учи и упътва повседневно в пътя на живота. Всичко, което имат,

Аз съм им го дал. Благослови ги в Моето име, за да приемат изобилието на Моя Дух. Ето, Аз съм с вас постоянно и ви ръководя всинца усърдно. Прославете името Ми! Отворете сърцата си, за да работя в тях за вашето възобновление. Ето, Аз всяка заран и вечер идвам при вас чрез благия си Дух да ви просвещавам, да ви ободрявам, да споделям вашите радости и скърби. Ето, Моят Дух гори Моето сърце да ви люби. Аз желая да Ме познаете, тъй както Аз ви познавам: да Ме приемете в сърцето си, да влеза в душата ви, да просветя заспалия ви ум, да въздигна отпадналия ви дух. Ей, приятели Мои, Аз съм Господ Бог ваш - Този, който е излязъл победител из мъртвите, който е отворил пътя на вечното спасение към дома на моя Отец и моя Бог! Приеми думите Ми чистосърдечно и с пълна вяра за всичко, що съм ви говорил отначало. Търсете Моето Царство и неговата правда - и всичко друго ще ви приложа стократно, сега и в бъдеще. Аз ви чакам и ще ви приема в Моята блага кошарина, ще ви заведа при изворите на живота, ще ви напоя и нахраня с изобилието на Моя вечен Дух. Аз съм близо всякога, кога ме търсите, готов винаги да ви помагам. Вашите нужди, вашите скърби Аз ги ***чувствам****. Вашите радости и сполуки Аз ги* ***споделям****. Вие сте ми близки на сърцето!*

Станете, елате по-близо до моя Дух, прикоснете се до мене - и ще изцелеете духом. Станете и идете при всички, при които ви пращам. Сторете за тях това, което Аз съм сторил вам. Ето, трудът ви няма да остане без да принесе своя плод, и то изобилно. Ето, Моят Дух вече ще се излее на всяка Моя твар,

и които Го приемат, ще оживеят вечно и ще Ме последват - и ще бъдат всички Мои.

*Слушайте, **вам** говоря, които сте обременени, които сте отекчени духом, на които сърцата са съкрушени, на които душата е наранена от света. Елате при Мене и ще изцелеете - и ще ви дам Моята радост, която никой няма да ви отнеме, защото Аз съм истия и днес, и утре. Аз съм изначало - и всякога ще бъда.*

И говори ми Господ, и ми даде своето слово и ми каза:

- Направих те канара непоколебима, на която зидам Своето царство. Аз съм с теб, за да те избавям от всичките ти неприятели. Аз ще те избавя от ръката на лукавия и ще те изкупя от ръката на насилниците, и ще те поставя светлина на народите; ще ходиш пред Моето лице и ще опашеш Земята със скиптъра на ръката си. Словото Ми вече действа за твоя дух и ще се възцари в сърцата на тези люде, които съм избрал да Ми служат.

И ще призова всичките народи от четирите краища на лицето на Земята и ще чуете гласа Ми - и ще дойдете да Ми се поклоните и да Ми принесете жертва на благодарност за величието на Моята милост, с която ви обливам повседневно. И ще ликуват пред тях всички, които ги посрещат, за да ги приемат като наследници на Моето царство. Кажи им ясно, че ги чакам - ида вече неотложимо да ги призова да влязат всички в Моя Дом. Земята и Небето ще се възрадват в Моето присъствие, и всичките Мои твари ще възликуват при Моето появление. Този, Който иде да опаше Земята, това

*съм **Аз** - **Господ** ваш и **Спасител** ваш! Ида да възстановя вече Моето царство, да се възцаря в сърцата и умовете на всички Мои избрани, да им се изявя в Своята красота и вечна хубост. Ида да ви обединя с величието на Моя Дух, да ви дам обещанията си да ходите всички в **един** дух, в **един** ум, в **едно** сърце; да Ме любите и да ви любя всякога. Да виждате лицето Ми всяка заран и да се развеселявате в Моето присъствие. И ще ви придружавам с Моя Дух всякога; и ще ходите в стъпките Ми и ще Ме познавате, че съм **Аз** Този, отначало Който съм ви поддържал. **Аз** съм Този, който ви изваждам из мрака на миналото и ви въвеждам във вечната виделина! Повдигнете очите си и вижте, че всичко това наоколо ви за вас се върши, то е за **вашето** благо.*

- Господи Боже мой, всякога съм уповавал на Тебе! Душата ми никога не е възложила упованието си на другиго. Послушай ме, за да познаят всички, че Ти си мой Бог, Който винаги ме слушаш. Господи благи и многомилостиви и благоутробни, моля Ти се, изяви Своята благост, изцели недъзите на моите братя и сестри. Господи силний, чуй ме! Ти си за мен всегдашна радост; Господи, Който ме гледаш не на лице, но на сърце - чуй ме! Ето, чакам Твоето Слово, чакам Твоята сила, чакам Твоята величайша заповед. Чакам Твоето всегдашно благоволение. Ще ли ми дадеш знака на Твоето присъствие да почувствам в душата си, че си близо? Казваш ми, че си близо, говориш ми, че ме слушаш - и думите Ти са верни, защото Си. Аз Те призовавам да ми дойдеш на помощ! Покажи ми милостта Си в излиянието на Своя Дух. Ето, всички са вече отежнени от своите грехове, всички са отпаднали духом, всички гледат мрачно в своята душа. Любовта ти е занемарена, истината ти – изоставена, и

Твоето име е осквернено...

Господи, обърни сърцата на този Твой народ! Господи, послушай заради святото Си име, с което си знаен всякъде. Отворѝ вече Твоя път, както си говорил. И дай ни това, което е Теб угодно.

Няма какво да се каже повече. Останалото е мълчание.

3-5.III.128(2002)
Рила, с.Костенец

ИСТИНСКАТА ПРЕДАНОСТ

12,08ч.

- Няколко души приятели и още множество хора и природни същности, по техните сродни вериги, напоследък преживяват много тежки изпитания. В отделни материали това може да бъде описано подробно, ако е необходимо, но днес назря импулсът да запитаме нашия Приятел и Баща: би ли ни казал нещо по този въпрос?

12ч17м15с

˜ Работата за Словото и предаността към нея се измерват с определени центрове на главата, с дадени мерки и пропорции на лицето. Като знаем това, ние предвиждаме кой докъде може да стигне: една преданост трае 7 дни, друга - 7 месеца, трета - 7 години и пр.

Преданост и вярност не към отделен човек, но към Словото. Тези неща не трябва да се смесват. Всеки човек има малки и големи недостатъци и затова всички неизбежно грешат. Този, който смеси предаността към човека с предаността към Словото, към Учителя, Бога, поради липса на опит може да навреди на себе си и на общото дело.

Ако даден човек работи добре за Словото и Делото или поне само за Словото, в някои случаи предаността към човека и Бога са идентични. Но ако отпадне първата, не трябва да отпада втората.

*Ние всички - сърцата и душите, родени от Бога - сме алпинисти на **едно** въже. От дълго време изкачваме най-стръмния връх почти вертикално, а понякога - и с обратен наклон. Ако в решителния миг някой се отпусне, загива друг или се осакатява за цял живот, за да задържи въжето, на което висят мнозина.*

*Животът е последното, **още** няма надежда някой да сложи Живота пред Словото и Делото. Под "живот", т.е. безсмъртие, ние разбираме живот за всички и с всички - т.е. обмяна на Любов, Мъдрост и Истина там, където **Бог** ни прати. Затова Словото решава само 1/3 от проблемите, а Делото 2/3 - и то в най-добрия случай. На практика, спасените чрез Слово и Дело са много по-малко, тъй като малко са хората, жадни за Слово и Дело. А за живот жадува всяко същество. Ето защо, раздавайки и обменяйки живот без предпочитания и претенции, а по волята на Бога, т.е. на Любовта, ние поддържаме целостта и съвършенството на Битието. Като раздаваме така, Бог ще насити и нашите **лични** предпочитания.*

Сега някои казват: "Ще давам живот и помощ, само ако получавам това и това от строго определе-

ни хора. Ако аз все давам, а те си правят каквото искат, това не е живот и, следователно, си тръгвам по пътя."

Някои абсолютни мерки в черепа прогнозират с колко капитал разполага всеки човек - колко вярност и преданост е натрупал през вековете. Ако лимитът им се изчерпи, той се оттегля и тръгва по свой път, както чувства и разбира. Божествената свобода не му туря хомот да продължава, ако не иска, защото свободата е над всичко.

***Наистина, Любовта е над всичко, а над нея - Бог**; но щом центровете на Бога и Любовта не са развити още у някого, Бог му оставя свободата, като безценно благо. В нея той ще опита ценността на представите си, на разбиранията си, на своите вкусове, теории, оценки и съждения - и по плодовете на живота му става ясно къде е прав и къде е сбъркал. Това е единственият начин съществата да се учат по закона на свободния избор.*

Когато предаността към човека изтече, остава предаността към нещо по-голямо: народ, родина, човечество, Бог. Все трябва да има безкористни действия, някакво даване до края на живота без мисъл за връщане или признание, за да започне дишането на безсмъртните тела: тялото на разума, тялото душата и тялото на духа. Те имат свои центрове на главата, в лицето и в тялото на човека. Ако тези центрове функционират, човек дава повече, отколкото получава.

Ако някой е недостоен да отдаваме обич, труд или средства за него, защото, според нас греши, то Словото, Делото и Животът са достойни. Затова, помъчете се да отделите в представите си грешния човек от идеалния и да подхранвате този, който живее за Словото, Делото и Живота, а другия дръжте гладен. Само където има милосърдие, човещина и разбиране, християнска любов, само там се помага и на грешните. За християнската любов има специален център - един хълм на темето, който не се интересува дали е грешен онзи, комуто помагаш; който постоянно увеличава помощта си за грешните.

Това строи тялото на Любовта, с което се отличават елохимите.

*Неслужените на грешните не е грях и не се наказва от кармата, защото не е виновен онзи, който няма с какво да обича. Като **нямаш** този център, като не обичаш Бога повече от всичко и всички, Бог ти е дал други центрове: за любов към близките, към себе си, към тези, които ти доставят най-много удоволствие; към сродните умове, сърца и души. И **това** са пътища за проява на Любовта - чрез тях човек гради смъртните си тела и две от безсмъртните.*

*Сега ние преживяваме предимно страдания и потресения, гложди ни предимно мъка. Не само отделни същества, но и всички същества на Земята до днес, взети заедно, не могат да проявят такава преданост, за каквато копнее Духът на Христа. Той копнее за преданост индивидуална и преданост колективна, които да струят постоянно и никога да не се прекъсват. Копнее за **такъв** дух и **такава** любов, които да развеят знамето на Словото и да дадат всичко за Делото и Живота. Той сам няма нужда от това, нито Отец Му има нужда - пълнотата им е абсолютна. Но той и Отец Му страдат наедно с другите, когато има прекъсване на вярата, прекъсване на обичта и предаността.*

Божествената Любов и преданост не могат да се свършат при никакви обстоятелства. Щом някъде се прекъснат, те не са били Божествени. Тогава Духът на Христа не роптае, не се омъчнява, но благодари за това, хубавото, което е било досега. Всичко прекрасно и хубаво, което е било отдадено, макар и да се прекъсне в един момент у по-бедните сърца, влиза във вечната житница на Духа - то е построило част от милиметъра на някой божествен център. От мига, в който обикновеният човек, посредственият ангел, си помисли, че е глупаво повече да поддържа такава преданост, престава и нарастването на съответния център и еволюцията му за известно време се прекъсва. Настъпват нови времена на нови радости и контакти с други същества, с други ценности, но те са от по-ниска еволюция и завличат ума

и сърцето към тинята. Щом тинята отврати някого и той закопнее отново за Вечността и за приятели от Ятото, той се изтръгва от нея, макар и с окаляни, изпотрошени пера. Това, именно, е драмата на живота.

*Бог иска от нас **всичкото** - там дето трябва и без забавяне нито миг. Дяволът ни съветва да дадем не всичкото, не там, където трябва, и не сега, а в следващия момент; а най-често - в неопределено бъдеще. В зависимост от това, кого слушаме повече и кого харесваме, така и изглеждаме. Това е отговор на въпроса за старостта и красотата. Христос е единственият Човек, Който няма нищо свое и Който дава всичко на всички в **настоящия** момент. Останалите си правят оглушки и се съобразяват с "действителността".*

*Тази "действителност", която виждате около себе си, с изключение на някои неща и моменти в Природата, е една пълна, абсолютна недействителност! Който се съобразява с нея и нейните "закони", е обречен на смърт, погрозняване, остаряване. Всичките гробища по света от мига на грехопадението ви преподават все същия урок, но вие не искате да станете като Христа. Всеки си **има** нещо, някаква сигурност, някакъв периметър, в който циркулира, и си мисли, че живее. Христос и Христовото Начало циркулират из цялото Божествено Битие и кацат само там, където някой е разтворил обятия. Ако тези обятия се затворят, за да Го задържат, Той изчезва; ако няма обятия, Той не идва; или си отива, за да изучавате урока на гробищата.*

Да обикнем вечния периметър на безкрайната Обич и Любов, в която отдаваме всичко на всички, и то в настоящия момент!

13,24 ч.

Верността и Предаността не са лесно нещо. Човешкото сърце е слабо, то не може да издържа дълго време на този огън. Високият идеал го изморява, своеволието и своеглавието надделяват, дребните човешки вкусове и съображения вземат връх. Какво остава за нас, след като даже първите ученици на Учителя не са разбирали с Какво и Кого си имат

работа? Ето един пример:

НЕУСПЕШЕН ОПИТ ЗА СЪБОР

В стремежа си да въведе своите трима ученици в атмосферата на едно по-висше духовно присъствие, Петър Дънов ги приканва да направят една по-специална среща във Варна. От кореспонденцията си с Него те вече знаят, че тя е необходима, за да се постави началото на едно свято дело за Господа. Под ръководството на Духа, Петър Дънов посочва датата 6 април 1900 г., когато, събрани заедно, те трябва да дойдат до онова "пълно споразумение", което Господ иска. В писмото си до д-р Миркович той добавя: "Зависи от настоящото ви поведение спрямо волята на Господа. Ако Го възлюбите с пълнотата на сърцето си и се предадете напълно в Неговите ръце и сторите всичко, което Неговият благ Дух иска, Той, Господ-Иисус, ще ви посрещне и приеме в дома на Своето царство, дето ще ви запознае с всички Негови святи избраници. В това свято общение ще сте в тая пълна и свята Любов, Която ще ви повдига да се радвате на този велик мир, гдето всички добродетели царуват."

Петър Дънов изпраща персонална покана на всеки един от тримата - Пеньо Киров и Тодор Стоименов в Бургас и д-р Миркович в Сливен. Първите двама отговарят без колебание. Пеньо отговаря веднага: "Благодаря Богу, че ни радва с определяне на време за почване светото Му Дело. Аз искам да служа за името и славата Божия. Приготовлявам се за път!" Отговорът на бащата на спиритизма в България, д-р Миркович, обаче, не показва същата готовност. Той моли, ако е възможно, да отложат тази среща, "докато се постопли времето"... По този начин той осуетява идването "до пълно споразумение", така желано от Петър Дънов. Той отговаря на Миркович: "Аз от самото начало взех всичко предвид и даже не щях да ви безпокоя, но за да не останете вътрешно огорчен, реших да ви съобщя, и с това нàедно изпълних едно задължение. Има много неща, в които още не сте ме разбрали добре." Другите двама поканени не се влияят от Доктора, и в уреченото време тръгват за Варна. Пеньо Киров пристига там още на 30 март. Толкова е нетърпелив за срещата, че пише писмо до П. Дънов в Нови Пазар и споделя радостта си от наближаването на "този ден, защото от много време се чака и мъчно се постига!" Причината Дънов още да не е дошъл, са ограничените му финансови възможности. Пеньо разбира това и проявява жест: "Казваш ми, че имаш някои малки спънки. Господ ги промисли:

изпращам ти при това един бон от 10 лева…"
Срещата се провежда, но без д-р Миркович.

Из "Учителят Петър Дънов" Кибеа`2001, стр.29

5.III.128, след 00ч.

Ето, от този пример се вижда (а той не е единствен) колко трудно е дори за най-напреднал ученик да осъзнае важността на всеки акт на Учителя; колко сложен е животът на един Миров Учител на Земята, който понякога няма средства да пътува от един град до друг или да се нахрани, въпреки че без никакви проблеми може да се телепортира или да изрови жълтица или гърне със злато когато си поиска. Не става ли ясно защо Посветените тъй често играят ролята на крайно бедни и безпомощни? Толкова ли трудно е да се разбере истината, че Бог никога не престава да работи на Земята и че Словото никога не се прекъсва? Все още ли е в сила изречението "А Син человечески глава няма къде да подслони"? Не са ли по-важни сърдечните покани за гостуване и високият идеал всяко селище да осигури 10 квадратни метра за Словото? Или страданието си остава главният метод?

- Всеки сантиметър самостоятелна площ за Словото, Делото и Живота, подсигурен от едного или от едно човечество, струва повече от 100 хиляди молитви, 500 хиляди песнопения и един милион тома с чисто Слово Божие, подвързани съвъшено и четени денонощно.

*Всеки **сон** пълна тишина, осигурен на Словото, струва повече от 12 милиарда паневритмии и 5 квадрилиона слънчеви изгреви!*

Всяка покана и всяко гостуване, при които присъствието е на всички полета и обмяната - напълно Божествена, струва повече от 13 хиляди възкресения по стария начин. Пълно сливане с Бога се получава, когато гостуванията са краткотрайни и разнообразни и когато домакинът периодично отсъства.

За тези неща сме си говорили много пъти, но Отрицателният Герой предпочита да ви прави болни, стари и грозни, предпазвайки ви с всички средства от практическото християнство.

Каквото и да четат хората, каквото и да слушат, те постоянно поддържат стария ред, който е ред на ада, т.е. пълен безпорядък. Ще ги видите веч-

но по двама, сами или на несменяеми кармични групи, неотклонно слизащи под земята. Възлизат, обещават, връщат се - и пак почват да живеят за себе си, а не за Бога.

Природата е решила сега да поднесе още по-тежки изненади, обратно пропорционални на сантиметрите Божия жилищна площ, където спонтанност и самота би трябвало да се редуват с ритъма на безсмъртието.

Омръзна ни да чакаме някой да се осъзнае и да сложи Бога на ***първо*** *място. Затова танцът на Съдбата сега ще бъде необикновено поучителен; сълзите и стоновете - повече от всякога; навикът да сте груби и жестоки с Божественото - окастрен и подсечен из основи.*

Няма, няма пък да позволим скоро да се подигравате тъй сляпо и невежо с Божиите постановления, които искат покрив, свобода и любов за всички!

Охраненото самодоволство на "подсигурените" се свършва! Окаяните, "некадърните", униженте и оскърбените ще се утешат. Охраненте ги мислят за безумни, но пилците се броят и преди есента.

*Като свършат предстоящите "танци", елате пак и кажете на Господа: "****Сантиметър*** *за Божия Дом - или три аршина в земята?"…*

Не е вярно, че няма средства да се построят 10 квадратни метра! Това е най-наглата лъжа в човечеството, която някога се е появявала! От 2 до 10 метра и нагоре притежава всеки един, чиято наглост не му позволява да отсъства, да се сгъстява периодично с други. Сега се съди именно тази наглост на хората - всички останали грехове са по-малки.

Социологията на рая побеждава и в деветия кръг на ада, ако се приложи този принцип. Самите дяволи в ада моментално ще изхвърчат, ако някой там присъства и отсъства ритмично, отстъпвайки педята си земя на други. Понеже отстъпване и обятие са двете страни на Бога, които стопяват Дявола за част от секундата. ***Това*** *е истината, която проповядва Иисус от толкова време, а враговете Му стро-*

ят къщи и черкви - свърталища на тъмни духове.

Колкото повече сърца се пуснат от Божественото Хоро и тръгнат по двойки или със съмнителни глутници, толкова повече побратими и посестрими ще паднат и ще се размажат доброволно. Това е неизбежно, за да не се пръсне планетата. Сега обаче процесът е неудържим, защото болките и тъгите на чистите се умножиха до безкрайност.

Когато позволите Работата да спре, Съдбата почва да потропва. Когато изберете съмнителни партньори и учения, Съдбата събаря канари!

- Хиляди ятаци и свръзки на много нелегални движения са съумявали да подсигурят за часове нелегални квартири за техните хора, а в едно движение с милиони пъти по-висок морал и по-велики идеали не може да се намери за 40 години ***един*** *ятак, който да подсигури една самостоятелна квартира с действаща "радиостанция". В света хората са залагали живота си и живота на близките си за такъв риск, а тук жертвата и усилията биха били много по-лесни и малки.*

- Родолюбец, служител на човечеството, който жертва имот, род и собствената си глава, дори и с една политическа цел и с кървави ръце, е от много по-високо посвещение от окултиста и религиозния, които спят спокойно. За кръвта първият ще си плати, но ще види ***Бога****, докато пъплещият по широкия друм на "сигурността" и безразличието тепърва ще си има работа с дяволите!*

- Не е ли целият този текст продиктуван от лично огорчение и от новата порция лични страдания? С какво право ще го пращам пак на хората, които са много по-способни да се оправят в живота и много по-уравновесени? От дълги години те чакат много по-възвишени текстове - както началните. Не вярват, че такива като този са от Тебе; не обичат гневен и сърдит Бог. Считат, че това въобще не си Ти, а е нещо съвсем разстроено…

- Разстроените ***днес*** *ще се настроят* ***утре****! Настроените от света и егоизма после ще имат проблеми. Да бъдем милостиви към тях - те не знаят какво ги чака. Като дойде техният ред, пак ще станат добри и мили и ще потърсят приятелство-*

*то ни. Свива се сърцето ни, защото и с тях ще страдаме - пак ще поемем голяма част от дълга им, без да им казваме. **Това** е нашият път.*

Пак отваряне на случайно взет том:

*"Този Бог, в Когото аз вярвам, е дал всичко. Ти най-първо трябва да се отречеш от всичко това, което ти е дал. Ти няма да го употребиш за себе си, за **своя** живот, а ще го употребиш за **Него** - за благото на **всички** хора, за своите **ближни**. За себе си **няма** да го употребиш. Ти ще бъдеш **последен**. След като свършиш всичката си работа, ако ти остане 1-2 минути, може да помислиш и за себе си. Ако не ти остане, няма да мислиш. **Туй** значи самоотричане!" (т."Приготовленията на сърцето", издателство Жануа`98:124, неделна беседа "Наяве" от 15 април 1934г., 10ч.сутринта)*

14.III.138(2002)
Велико Търново

ПАК ВЕРТИКАЛНОСТИ

ЖЛО / ЕС

Скоро предстои превръщането на хората с душа в минерални човеци с тела от пластичен кристал. Който се осмели да се изкачва по Водопада, *той* ще успее.

Осияните от съвестта се отличават с жажда за Слово, подпалените от Духа – с жажда за Дело, а взривените от Бога – с жажда за Любов и безогледно самораздаване.

В тебе има и от трите в неограничени дози и затова полето пред теб се отваря с необятни хоризонти!

*Наистина, верността подпалва Седемте Пламъка, по-горни от духовния свят и по-разумни от разума на Мъдростта. Разумът се съобразява с **последствията**, Мъдростта – със **законите**, но Седемте Пламъка на верността и възторга не се съобразяват с нищо: те са **лудост**. Да бъдеш верен на тази лудост в себе си и в другите – това е главната магистрала на безсмъртието. До нея обаче се стига по най-стръмната пътека – вертикалата на самоотричането.*

Сега ти стигна до средата на тази вертикала и ти остава още един подвиг – да удържиш докрай. В този подвиг има да осъзнаваш спешната необходимост да живееш на своя територия и да посещаваш близките си само веднъж седмично за няколко часа. Тогава духът ти ще се приравни към вертикалата абсолютно и благата ще завалят като из ведро. В противен случай баластът ще те наклони и ще имаш проблеми с удържането на посоката. Когато духовният човек, творецът, геният се смесва постоянно с аурата на по-обикновените и не си взема дъх в светая светих на едно собствено убежище, самите близки могат да паднат.

*Ти не си длъжен да даваш отчет пред никого, нито обяснения. Грижата за близките си остава, но печеленето на пари от вторичните разклонения на талантите ти трябва да се сведе до минимум, за да се прояви истинската стихия на природата и гения ти. Твоята природа също е така пребогата, както и твоя гений, и затова те трябва да живеят с всичка сила, отдавайки се на момента без разум. Разумът е **предвиден** в стихията на Божествената лудост и спонтанност и затова пътниците към безсмъртието са вертикални докрай.*

Малко преди края се стига до най-святото: свещената безотговорност. Като станеш безотговорен към хората и стария свят, ти ставаш отговорен пред Божествената лудост в себе си и подобни-

те на тебе и затова обмените и възторзите нямат край. Нещо повече – децата и близките на подобни Божии посланици почват да растат с векове и хиляделетия в секунда, когато бъдат лишени от нещо материално, от често или постоянно присъствие. Именно затова говорим за съвест: невинността и съвестта на Пламъка са да гори, без да се замисля. Когато предизвика пожар и пламъците унищожат всичко подредено, в Битието се раждат вселени, а във вселените – Битие.

В края на всеки живот на Земята има две купчини: купчината на компромисите и грижите на дребно – и купчината на вечните плодове на духа, които остават за човечеството. Има Пламъци, които се самозариват под купчината на грижите за близките и грижата за утрешния ден, но в даден момент неизбежно подпалват тази купчина и тя помита и близките, без да сме искали това. Затова, от мига, в който ти се казва това, тече опасност за всички, които разчитат на тебе, ако не почнеш като бесен да увеличаваш купчината на твоето истинско призвание - като ученик, гений и приятел на душите.

*Прам, проàм, апроàм !**

Танцът на несигурността плоди безсмъртие и красота без край.

11,42ч.

** Тук вместо удивителната трябва да се постави "молбателен знак", въведен от Елма: като удивителна, но горната част е извита подобно на много разтеглено ръкописно "г" – б.п.*

17.III.138(2002)
Велико Търново

ПРИКАЗКА ЗА СИЯН ТЕУЛ

15,52ч.

*Йосиф стигна до **предела**, когато го помолих да стане баща - този път в съдружие с Духа. Сега и на новите Йосифовци и Марии казвам: смирете се да станете родители!*

Родителят се примирява, работи и търпи. Родителят се товари със сложни проблеми, поема всички напрежения и удари. Вие сега трябва да сте буферите на Словото, което днес пак се роди. Словото плаче пак в пелените си, задъхва се, понякога спира да диша. Щом бебето почне да не диша, родителите изпадат в паника. Словото нарочно се прави на

младенец, понеже милостта към него е по-важна от това, което има да каже. Ако едно Слово говори с хиляди години, а не се е родила милост, каква полза?

*Няма миг, в който Словото да не е младенец. Вековете, народите, оглашените се въртят около **Него**, не знаят, че **То** върти вселената. Съществува независимо от всички и я върти, не се нуждае от помощ. Помощта на съществата, която изисква, е заради самите тях – за да **оцелеят** в това въртене. Затова Словото има нужда от майки, братя и сестри – Баща Му не се занимава с грижи. Крие се, но грижата Му е чрез тези, които са част от Него.*

Това е и разковничето. Който разпознава Словото и се грижи за него, той е част от Бога – майка брат или сестра на Словото, предан приятел. Който го оставя да се бори само̀, осъжда го на смърт; но Словото не може никога да умре. То само видимо се качва на кръста – да види има ли някой, роден от Бога. В следващия миг пак се е родило някъде – пак плаче и се гърчи, посинява без въздух или от студ. За горделивите то е "извънбрачно" – нека умре...

*Много са начините, по които родените от друг баща, а не от Бога, се самоубиват, но най-бързият и сигурен е този: да не признаеш **Словото**. Като не го признаеш, ти се лишаваш от неговото изучаване и така се лишаваш от въздух, слънце, живот. Това, че ще вървиш няколко секунди по някоя земя с надуто самомнение, не те предпазва от смъртта – ти не си даже и една еднодневка. Бог е оставил и други извън Него да раждат, за да има нагледна изложба как изглеждат Неговите и чуждите деца. Ако някому чуждите се нравят повече, питаме: роден ли е сам той от Бога? (По принцип, не може да има нещо извън Бога, но в случая може би става дума за Тот или Бог Отец, който е само **една** от същностите на Цялостния Бог или Хол, Благия Дух – б.п.)*

Сега всички вие – оклеветените, оскърбените, унизените – постъпвате правилно, че не искате да се оправдавате. Другите бащи и майки раждат същества, подобни на човеци, с единствената цел да злепоставят човеците. Човеците често се обиждат и почват да доказват от Кого са родени, от кого – оху-

лени, но най-добрите скоро се осъзнават и престават с това. Светът е пълен с чужди творения – на всяка следваща крачка някой пак ще ни охули. Трябва ли да си губим времето и връзката с Бога? Това наистина е напълно излишно, защото приказките на злите са верни само за злите. Словото не се нуждае от защитници. Щом някой каже, че едно прекрасно цвете е отровно, ще почнат да го избягват само децата на дявола, които вярват на себеподобни. Пчелите и мушиците с дар от Бога нали кацат по него и се обменят? (Тук Диктуващият не е пояснил, че има и изключения: понякога се поддават и хора с искра Божия, която е силно замъждяла. Те обаче имат шанса да се осъзнаят, покаят и коригират – б.п.)

Сега чуйте приказка-сън... Тя е много кратка, но който иска, може да я украси и направи голяма.

Някога, много отдавна, от сърцето на Бога излязло едно странно Негово дете – по-невинно никой не бил виждал. Бог му дал и странен дар: "Съдбата на Квачката". В най-вътрешните царства на Баща му така наричали способността да излюпваш яйцата на ***всички*** *същества и същности – без изключение. Мъдреците помнели такива случаи, но отпреди много, много вселени. Съществото, което се било родило сега, било толкова прекрасно, че веднага привлякло милиарди деца от най-различни бащи, включително и от Най-Тъжния. Най-Тъжният трябвало да ражда демони с най-различни тела: адски, животински, човешки, ангелски и даже тела на богове. Станало* ***такова*** *размесване на съществата с неговите творения, че навсякъде настъпил небивал смут. Станали безброй женитби, народили се безброй нови деца, но никой не знаел кой от кого е роден, кой какво представлява* ***отвътре****.*

Когато се родил Сиян Теýл – човекът и ангелът-квачка, - Бог си отдъхнал облекчено: сърцето Му било родило ***вярното*** *решение. Сега влюбените в този Негов син били толкова много и от толкова различни светове, че се явявала възможност да бъдат изпитани всички. Най-голямата тайна на Големия Баща, която знаел само Тъжният и била неизве-*

*стна дори на чудното дете-квачка, било че това дете нямало никакви органи – **нямало** как да създава същества. Това била, комай, единствената разлика между него и Баща Му. Материята, от която било създадено, била толкова девствена и чиста, че в нея не би могло да оцелее и се излюпи нито едно яйце – нито Божие, нито демонско. Дори Божиите яйца засега се излюпват с по-ниска степен на чистота там, където душите са **разделени**.*

*Сега всеки от вас може да си представи безчислените срещи на Сиян Теул – детето-квачка, родено от сърцето на Бога. Квачка, която не е снесла нито едно яйце... Неговата топлина обаче имала магичното свойство да излюпва всички яйца, посадени във всички същества и същности по вселената – дори мисловните. След известно време на близост, от всеки влюбен в него се излюпвали собствените му яйца, посадени в душата, сърцето или под кожата му. Никой не знае, че почти всички създания съдържат всички яйца на всички видове по вселената. **Това** била голямата Божия тайна, която знаел само Най-Тъжният. Бог снасял, чрез Своите Си, **Божествените** яйца в тялото на всекиго, а Тъжният – чрез демоните – **демонските** яйца. Каква била изненадата на ония, които имали повече демонски яйца, че след приближаване до детето-квачка от тях се пръквали най-отвратителни гъсеници, насекоми и чудовища! Това обаче ставало само тогава, когато в тях се раждало **Обвинението**. Ето защо, Сиян Теул, без да знае, можел да предизвиква у другите излюпване и на мисловните яйца. Всяко най-малко подозрение, всяка злоба, грубост, скържавост, ревност; всяко презрение, обвинение, тщеславие и всеки душевен студ се превръщали в милиони малки яйца и скоро плъпвали в тялото на виновния.*

*Като не знаели тази тайна, и злите същества, и детето-квачка много се измъчвали. Те се нахвърляли с ярост срещу него, а то си мислело, че **наистина** е нечисто. Като усетели собствената си миризма и смрад, повечето същества я приписвали на него.*

*Макар и роден от сърцето на Бога и напълно целомъдрен, Сиян Теул имал още една крачка до съвършенството. Той искал да се чувства винаги невинен и чист и изпитвал жестоки болки от хули и клевети. Той не знаел, че по-големият му Брат – най-малкият и най-големият Син на Бога, Който все още кърви на кръста на всяко егоистично и невежествено сърце – бил станал едно с Баща си именно защото се бил примирил да стане едно с **хората**, с нечистите същества. Всички пороци пронизват и Него, всички болки и болести преминават и през Неговата плът! Той никога пред никого не се оправдава и никога не е казал някому: "**Ти** си виновен!". Приемайки всички вини и целия позор върху себе си, той е станал още по-чист, елмазено чист, абсолютно съвършен. Приел е кръста Си да Го мразят и обвиняват и не се е оправдал нито веднъж пред никого в цялата история на това тъжно и прекрасно Битие. И по същия начин не обвинява никого.*

Шем – шемѐн – шеменàм...

Кървете в самота – и бъдете напълно свободни!

17,52ч.

*"У Бога прощаването е **закон**, Той никога не държи нищо нечисто в Себе Си. Какво е казал Христос за Бога? – Че Отец никого не съди. Красивото у Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили, не помни злото. И като отидеш при Него, Той не говори за твоите прегрешения – те за Него не съществунат. Ако Бог имаше тази слабост да обръща погледа Си към една твоя погрешка, той нямаше да е Господ." (т."Двата природни метода-II", Сон5`98:33-34, б."Нашите длъжници" от 30.XII.192.)*

"Всеки човек, който не прощава греховете на другите, един ден ще се превърне в една отровна бактерия." (пак там, стр.44)

"Любов, която не може да ти създаде най-големите нещастия и страдания; любов, която не може да те смъкне в ада, не е Любов." *(пак там, стр.51)*

"Ако не ви мразят хората, нищо няма да стане от вас – няма как да се повдигнете." *(пак там, стр.94)*

"Ако ти не простиш на своя ближен, в тебе ще стане едно подпушване – едно блато ще се образува и там ще се появят милиарди микроби. И първо ти, с твоите деца, ще бъдете подложени на тези отрови." *(пак там, стр.124)*

"Всяко нещо, което Бог е създал и му е вложил живот, вложил му е и Своя Дух. Пред това същество ние трябва да седим с ***благоговение****! Да обичаш Бога, то значи да застанеш пред който и да е човек тъй, че да не гледаш неговата форма. В Божествения свят аз* ***благоговея*** *пред този човек -* ***Бог*** *е вложил Своя лъч, аз благоговея пред него. Следователно, когато правим добро, комуто и да е, ние го правим заради онази велика Любов, която блика навсякъде."* *(пак там, стр.136-137)*

"Аз вече от 20 години насам говоря тук, между българите, и те ми казват: "Говорѝ ни ***истината****!"... - Чудно ми е, че след това пак се съмняват. Някои казват: "Знаеш ли, за тебе* ***това*** *говорят, онова говорят..." – Казвам: Е, това е* ***развлечение*** *за мене, една* ***препоръка*** *е то... Казва се в Евангелието на Матея, глава 5: "Радвай се, ако кажат за тебе някоя дума на лъжа!"*

Казвам: ако е лъжа, то е в ***моя*** *полза. [...] Един ден ще се срещнем с тия, които са гово-*

*рили лъжа за мене. Нека не мислят, че тъй ще мине! Не, **има** видовден!"* (пак там, стр.264-270)

"Днес Христос ще дойде с множество ангели и ще повика тия, които познават Истината. Още повече ще бъдат съдени хората, които казват, че знаят Истината, но не я изпълняват." (пак там, стр.268)

*"Чуете ли Божия глас, смирението ще дойде във вас и ще бъдете доволни от **всичко** в живота си. Тогава ще се разбирате и ще си говорите братски."* (пак там, стр.277)

Коментар. *Конкретният случай, по повод на който идва това осияние, е острото обвиняване на един човек на Словото, че е извършил нещо, за което той е абсолютно невинен. Има **акашови** записи – денонощни филми от живота ни, - в тях може да се види всичко. Не само да се види документално, но и да се проследят следствените дела и присъдите на Небесните комисии. Това става всяка нощ, не само след заминаването ни от този свят. В една "петминутка" през нощта всичко горе става ясно. Тук няма как да се поясни точно в какво се състои конкретното обвинение, но то е по принцип същото, както става в живота и във филмите на Земята: някому подхвърлят в къщата му наркотици или оръжие – и той отива в затвора. Има още по-коварни прийоми на тъмните сили, до такава степен "доказателствени", че и най-близкият, който до този момент ни е имал тотално доверие, след такава провокация се разколебава и почва да ни гледа с лоши очи. Той няма как да види кой е идвал в къщата и какво е изсипал. Има агенти на ада, които разработват и изпълняват крайно опозоряващи стратегии, с които целят да задоволят нуждата си да мразят. Те са извънредно опитни и с голям стаж като магьосници и отровители в минали прераждания. Но за да позволи Бог такова нещо, трябва да има някаква тайнствена и необяснима от нас цел. **Или** трябва да си платим за подобен грях от миналото, който сами сме извършили, **или** е дошъл моментът за едно специално Посвещение, при което човек не бива да се оправдава, трябва да си остане опозорен.*

*С това Съдбата прави още едно наблюдение: дали някой ни е обичал **Божествено**. Божествената обич е безрезервна, даже и да сме наистина виновни. Пробва се дали някой е дошъл до положението "Прощавайте 77 пъти по 7". Ако вината ни е действителна, а не плод на чуждо коварство, толкова повече би трябвало да ни обича най-бизкият, за да ни прости. Но ако той е повярвал на клеветата или даже е видял нещо "с очите си" и не ни е простил, това значи, че той **не е нашият човек**. Точно поради това няма защо да съжаляваме. Нашият човек е незлоблив, лишен е от всякакво честолюбие, не умее да се обижда и да ревнува. Той е напълно сляп за гре-*

шките и недостатъците ни, даже за греховете ни. Нещо повече – самите ни реални простъпки той оправдава с всякви средства и даже ги обяснява като добродетели: любовта не може да живее с мисълта, че любимият е грешен. Ако някой е особено силно задоволен от някое разкритие, в което ние сме наистина виновни, и използва това като аргумент да ни обвини или да се разделим, това е най-големия тест дали той ни обича истински. Тази тънкост се разкрива детайлно в осиянието: "Грозота, опозоряване и пропадане" от 5.VII.144(2008)г.

Именно в случаи като този, а той не е единствен, се вижда ясно кой чие дете е: на Прокурора, на Защитника или на Бога. Знаем от Словото, че Дяволът и децата му са обвинители, Христос и Неговите хора и ангели са адвокати, Съдия е само **Бог** – само Той може да отмерва окончателно и правилно. Ако някой си мисли, че е роден от Него и се вживява в неговата роля, той би трябвало да прилича на Баща си не само вътрешно, но и външно.

22.III.138(2002)
Велико Търново

ТРИТЕ ВХОДА КЪМ БЕЗСМЪРТИЕТО

(Още по въпроса за базите на Словото, Делото и Живота)

Барух Нашон – Райската градина

3ч. сутринта

- Приятели питат каква да бъде къщичката от 10 кв.м., защото твърдят, че имат възможност да осъществят първата база за Словото според новите изисквания на Небето. Ние и сега не вярваме, че това ще стане, но още по-нереална за изпълнение ни се вижда последното Ти уточнение, че 3 декара земя не са достатъчни – че за един такъв дом са нужни най-малко 18 декара. Познаваме лично не един и двама души, които си мислят, че са от Братството или че са много духовни, а имат десетки и стотици декари от реституцията и при всички случаи искат да ги продадат или да ги отдават под наем. Наричат ни "приятели", но нито за миг не може да им мине мисълта да подарят не 18, но даже и 3 декара или половин, за да спасят поне един човек. Абсолютно нищо не им пречи да продадат една част от имотите си и с парите да построят или купят не една, а десетки дървени къщички по 10

квадрата. Искат да им правим хороскопи, да водим с тях умни и сладки разговори, да играем с тях паневритмия и да се молим и пеем духовни песни. Търсят ни за хороскопи, искат съвет или помощ за лекуване на самите тях или на близките им, без да подозират откъде им идват тия болести и израждането им психически и физически. Ние обаче не сме Учителя, за да кажем на някого: "Добре, но срещу цялото ти богатство". (Или половината, или поне 1/10 или 1/100).

- Първата база на Словото е сърцето на Христос и на всеки Иисус, на всяка Иисула по лицето на Вселената. Първата база на Делото е Духът – и всеки дух с искра от Бога, който изпълнява импулсите на Духа незабавно, безкористно и съвършено. Първата база на Живота е сам Бог, както и всяка Божествена плът в Изявеното и Проявено Битие, отдаваща се без замисляне на Първата Божия Заповед. (Бие,1:22)

Ако някой не е Христос или един от безбройните Иисусовци, една от прелестните Иисули във Вселената, той или тя не могат да разпознават Словото в устите и текстовете на дошлите досега, не могат да разпознават, посрещат и разпространяват ***Вечно*** *Течащото Слово Божие, Което не спира никога.*

Ако някой не е дух с искра от Бога, той не иска и не може да отдели кът от територията си, част от притежанията си, за Делото. [Друго нещо е човекът с искра Божия.] Когато искрата прерастне в ток, той отдава всичко и осъществява Потенциалната Разлика с периодично присъствие и отсъствие и с ритмични смени на Обитаването и Гостуването. А когато токът задвижи ***Дело*** *Божие и подпали* ***виделина*** *Божия, той се превръща и в продукти, които оставяме след себе си - продукти за всички, които подаряваме.*

Ако някой подпушва Любовта и Живота и не пропуска през сърцето, духа и плътта си творческите вълни на Битието, създателските импулси на Отца, той отпада от лùстата на Безсмъртните или още не се е записал в нея. Младостта му помръква, красотата му постепенно увяхва, болестите и нещастията почват да го следват по петите.

Ето защо всички преки и непреки призиви в Словото да се снабдявате с територии, домове и обзавеждане за Словото са напълно безсмислени и даже опасни, ако не е осъществена волята на Бога при наличните обстоятелства. *Редки, много редки трябва да бъдат случаите на специални братски имоти и притежания – използвайте* ***наличните*** *и с радост ги дарете на близки и наследници след заминаването си, според човешкия закон. "Братски" имот, в който се е вихрела адска или човешка воля, трябва да се оставя в наследство на ада и обикновените хора, понеже е по-опасен от гееннатa огнена. Същото важи, но в по-слаба степен, и за личните имоти.*

Това, което направите докато сте на Земята, притежавайки някаква външна база, е повече от предостатъчно. Предавайте наследства на ваши духовни братя и сестри само тогава, когато никой от бликите ви по кръв и карма не се е интересувал от вас през целия ви живот. Но и не забравяйте, че личната и родовата карма преминава чрез имота в наследниците, а обществената – в обществените наследници. Затова ***Синовете и Дъщерите Божии се пазят от собственост като от огън. Те обикалят света и обитават временно само такива имоти, където сърцето и душата на собствениците са отворени за Бога.*** *Щом някъде усмивката не изчезва, щом водата тече и редът и чистотата са абслютни; щом Работата не престава –* ***можете*** *да останете там. Дойде ли позорът на студа, даде ли ни Бог най-големия дар преди старта – Опозоряването, - ние изтърсваме прахта от сандалите си и отиваме при тези, които имат нужда от нас.*

За да се появиш над Тавор в целия си духовен блясък и величие, за да се слееш с Бога и с всяко Негово създание в Обич и Любов, ти на Земята трябва да бъдеш непременно ***опозорен****. Опозорителят е слаб – той е допуснал адски дух в себе си и затова измисля лъжи или тълкува фактите както дяволът чете Евангелието. Той не може да не бъде обвинител; не може да прощава нито крайно, нито безкрай-*

*но. Но, както месоядеца, повярвалият в обвинението е много по-нищожен от самия касапин и затова неговата карма е стократно по-тежка. Съдникът се **разболява**; ухото за клюката се **разкапва**! А когато "очевиден факт" се тълкува отрицателно, пред вас е същество с тежък мирис и осаждена монада. Само Бог и Словото имат право да изказват и отрицателните истини, понеже умеят да ги превръщат в положителни. Всички останали създават от лошата дума и мисъл астрални гниди и ментални чудовища, независимо дали лъжат или възпроизвеждат "обективни факти".*

И така, създавайте външни бази за Словото, Делото и Живота без ограничение, ако имате импулс и възможност за това, но внимавайте те да нямат съдбата на партийните и църковните имоти, където Словото, Делото и Животът не припарват. Те отиват само там, където нещо е съвършено уредено или крайно неуредено, но в очите грее любов.

*А ние знаем от опит, че Любовта се разпознава по Необходимото **Присъствие** и Необходимото **Отсъствие**. Ако **съвестта и доброто** диктуват този ритъм, няма защо да строите нови бази, защото ще притуряте грях, ще осквернявате още повече природата, ще има още повече ламтежи за вашата "собственост".*

Усмивката, прегръдката и Светото Целование са единствената обител, където Животът се превръща в Безсмъртие! Дойдем ли до безсмъртието, Слово и Дело са излишни. А тези три входа към Безсмъртието могат да се отворят на всяка територия по лицето на Земята, където цари невинност.

*"Според Христовото Учение, можем да се очистим веднага. Кажете "Аз служа на **Христа"** – и раздайте всичкото си имане! Някой казва: "Аз ще го раздам, но ще оставя за себе си поне 10 000 лева". – Не, **всичкото** си имане ще раздадеш, а ако нямаш какво, не раздавай нищо. (В други беседи Учителят изяснява кое е истинското ни имане – нашият дух, душа, ум, сърце и тяло. Следователно,*

***има** какво да раздаваме, дори и когато нямаме нищо отвън. Това е необходимо, защото единственият начин за опазване на младостта и безсмъртието е раздаването всичко на всички – б.п.)*

*Помня, преди 10 години един мой приятел, д-р Миркович, ми каза: "Слушайте, Учителю, да ви оставя настойник на моето богатство!" Казвам му: "Аз не се нуждая да ставам настойник на твоето имане, но ще ти дам един съвет. Ако искаш да изпълниш волята Божия, ще раздадеш всичкото си имане на бедните и **тогава** ще работиш с мене. Но понеже имаш много роднини, за да не кажат, че сме объркали ума ти, ти ще продадеш имането си и ще го раздадеш на тях. Не трябва да се опетни името Божие – да не кажат, че вървиш подире ми..." – И **така** направи той. [...]*

*Аз не обичам да се занимавам с уреждането на материални работи. [Да се кани богат или учен човек в Братството специално заради богатството или учеността му – това е користолюбие. Ние искаме преди всичко хора със **сърца**! Ако някой е учен или богат, добре, но ние не бива да се впечатляваме от това или да му внушаваме какво да прави – той си **има** мозък. Ако желае да е Христов ученик – сам да раздаде всичко; но ако има опасност да огорчи роднините си, по добре да даде богатството си на **тях**.] (т."Двата природни метода"-II, Сонита-5`98:117, б."Допреният въглен" от 20.I.1924г.)*

"Аз виждам онези хора в хубавите къщи и казвам: това са кафези на затворени птички – пеят там вътре... Гледам, някоя сестра си покаже главата из прозореца, погледне като някоя мишка – и после пак клюхне и си каже: "Ще се живее тук, няма къде..." Интересно: всички

писатели, поети, философи искат да ни убедят, че по-хубаво нещо от този кафез няма. И музикантите всички ни пеят, че трябва да си имаме къщица, кафез, че нямало нещо по-хубаво от това...” *(пак там, стр.3, б.”Скръб и радост” от 23 декември 1923г.)*

"Добрите хора, които знаят този закон [да проявят любовта и да раздадат абсолютно всичко до последната троха], навсякъде могат да си пробият път. – "Ама как ще живеят?..." – Има хора, на които, като им снемете дрехите и ги оставите без петаче, те ще обиколят света и пак ще си създадат приятели. Те имат приятели и от света на безсмъртните." *(пак там, стр.21)*

"В какво стои любовта в света? – Във ***физическата*** *любов всякога [...] имаш едно желание да целунеш, да повикаш на гости и да угостиш този, когото обичаш."* *(пак там, стр.179, б.”Искаш ли да оздравееш?” от 10.II.1924г.)*

"В Любовта власт ***няма****. В Любовта има нещо по-велико от властта. В Любовта ти* ***трепериш*** *за онзи човек, когото обичаш – ти предвиждаш всичко, от което той има нужда. Когато ти дойде вкъщи, и стаичка ще му приготвиш, и легло ще има, и храничка... Последната си хапка ще разделиш с него!”* *(пак там, стр.209, б.”Царството Божие се благовества” от 17.II.1924г.)*

"Къщата ви не е хигиенична – трябва да я напуснете. – "Ама нямаме средства..." – Можете да излезете и вън от града, в някоя малка къща на чист въздух. Вие сте си втълпили мисълта, че не можете да живеете по друг начин, освен по методите на лекаря...[По тези

методи и с тази хигиена човек може да живее 50-60, най-много 100 години]. Повечето хора остаряват преждевременно [и невидимият свят ги заставя чрез смъртта да напуснат старите си къщи, след като не искат по друг начин].

Казвате: "Ние очакваме да дойде Христос да ни спаси..." - Очаквате Христа, но не сте готови да се откажете от къщите си, от своите лоши навици..." (т. "Ще управлява всички народи", ЖЗ`48:76, б."Молих се" от 18.IV.1920)

"Един ден Христос ще ви извика при Себе Си и ще ви пита: "Докога ще чакате, за да приложите Моето Учение?" Ако не го приложите, Той ще каже на света: "Вземете воловете, нивите и имотите им! Вземете къщите им! Аз не искам ученици, които имат къщи, ниви, имоти, а позорят името Божие!"

*Против вас е заведено **дело**. Христос ще ви попита: "Какво чакахте досега, че от 2000 години не сте приложили Моето Учение?"*

*Преди 2000 години Христос ви изведе от ада. Какво търсите още тук? Хайде навън, горе! **Горе** е Земята! – "Ама къщичките ни?..." – Това са къщичките на **ада**! Всички ще излезете вън от този ад! Който излезе от там, ще бъде спасен. Това, което чувате около вас, е скърцане със зъби, а вие мислите, че то е култура..."*

***Ад** е земята! **Излезте** от този ад! Христос казва: "Кажи на всички да излязат **вън** от ада – да турят раниците на гърба си и да се отправят към планината."* (пак там, стр.85)

*"Обичайте се не само на думи. Да възкръснем **Живият** Бог в нас! Да проявим Неговата доброта!"* (пак там, стр.85)

"Предпочитам да живея в здрава, но проста колиба, отколкото в палат, който утре ще ме затрупа." *(пак там, стр.93)*

- Всичко това е много поучително, вълнуващо и прекрасно, но ние имаме отново обезсърчения, противоречия и въпроси. Може ли да ни се отговори съвсем конкретно? Верни на Словото и на импулса, търсим интензивно чужди къщи в планините за обитаване и опазване. Но каква е гаранцията, че собственикът или наследниците няма един ден пак да ни изритат? Докога така? Ето: една вярна приятелка продава част от имота си, за да има пари да се купи мечтаната къщичка за Словото. Но как да разрешим проблема с аурите – нали се иска всеки да има поне 60 метра радиус за аурата си, за да може да излита свободно нагоре? Нали целта е, ако няма повече от две къщи, всички да се сгъстяват в едната, дори и в градско жилище, само и само да има поне една къщичка сред природата за сам човек, за определен срок и по жребий? После, къде остава законът за 12-те души: не е ли опасно само един човек да жертва средства? Напълно ли отпада и изискването за 500-те декара – или минимум 18 – за свещена територия?

(Поради експресно развилите се събития в Търново и необходимостта да се излезе незабавно от това жилище и последвалото напрежение, не е ясно дали е получен отговор на този въпрос и, ако е получен, съхранява ли се. Останал е само още един цитат от беседите):

*"Ти сега искаш една малка къщичка… Господ казва: "**Нещастен** си ти, като искаш една малка къщичка! Аз ще ти дам една цяла Земя – да отидеш да се разходиш, да обиколиш цяла*

*планета. **Богат** е светът! **Богат** е за онези, които любят Господа!" (пак там, стр.189)*

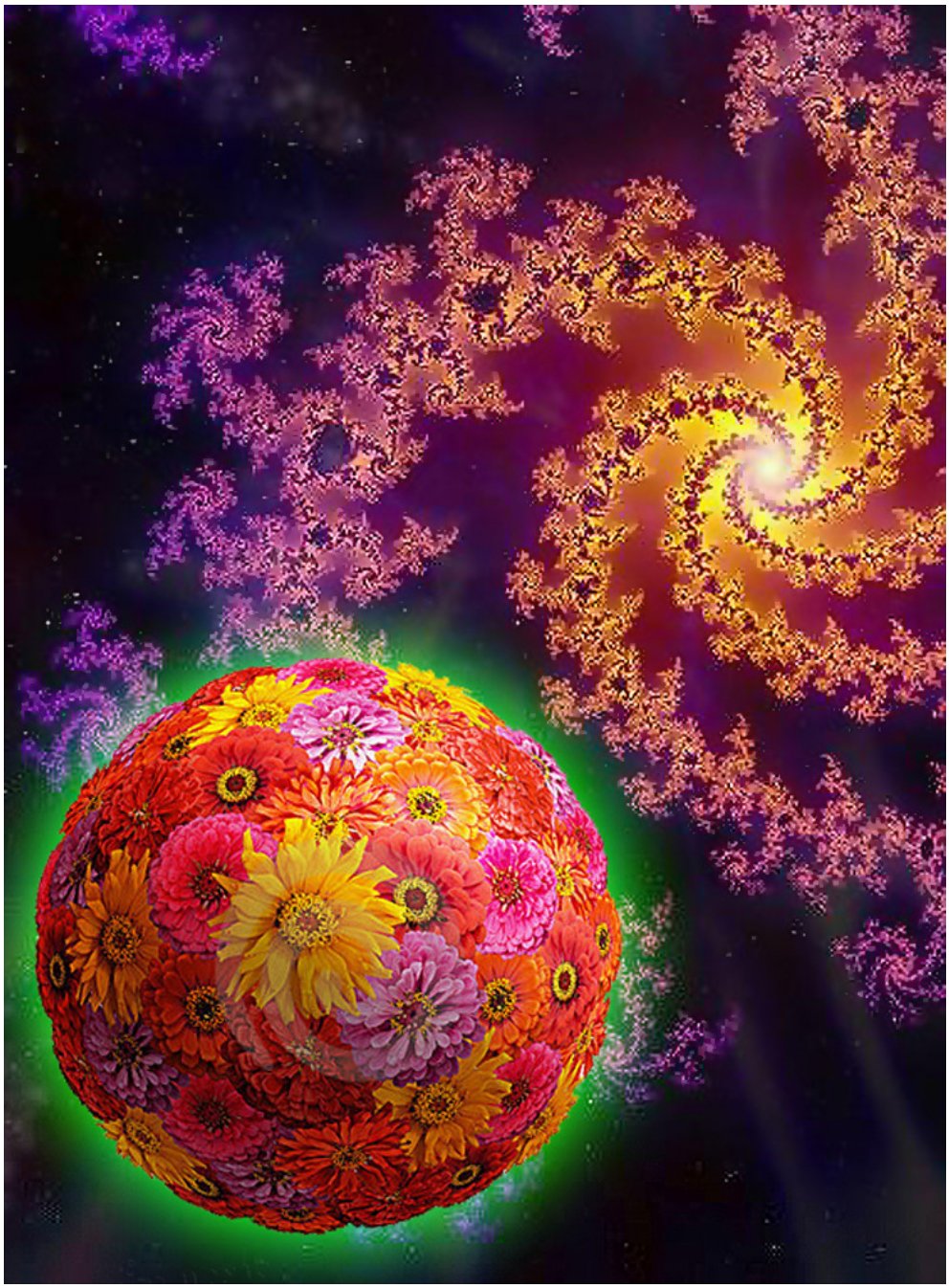

Много малко хора знаят, че Господ ни подарява и съвсем особени планети – не като физическите, а родени от фантазията на художниците. Специални ангели ги взимат като модели и сътворяват плътни космоси, слънца и планети от тях, на които може да се живее. За някои фини, чувствителни духове, е абсурдно да живеят на неустроените и пусти светове като тия, които познават днешните астрономи, чиито уреди виждат само триизмернно, и то в един нищожен диапазон на спектъра.

29.III.138(2002)
Велико Търново

ЕОЛЙМ – НА ДОБЪР ПЪТ!

Рубенс – Адам и Ева (1597)

След няколко дни липса на импулс и условия да дойде Отговорът, днес, 29.III.128(2002)г., в 16,45ч., бе даден ярък и категоричен знак в стаята, че Някой иска да говори. През цялото време от началото на пролетта, след тогавашните Му

думи, текат вътрешни отговори, но не дойде сгода да се запишат.

В резюме: неизпълнението незабавно на някоя Божия молба или директива, както и откачването на някой от алпийското въже и преминаването му в солови акции води до тежки последствия по веригата. Затова най-силните трябва да поемат удара. Ако някои от нас бяха послушали и бяха отишли да живеят сред природата веднага след съответните инструкции, щяха да се отворят най-добрите възможности. Непослушанието и самонадеяността затварят автоматично отворените врати - и последствията не закъсняват: изпитания с риск за живота, травми, затваряне на всички сърца и домове в един град; дълго и тежко заключване на всички шансове и лошо време, въпреки спасителното островче в друг град – един спомен от рая.

Вътрешният отговор бе, че послушанието отваря всички души и сърца наоколо, а непослушанието и своеглавието затварят всички отворени врати и отлагат рая за в бъдеще. Тогава обаче ще важи нов вариант, нов тип подвиг и ново благословение – ако сме будни и предани.

Изясни се, че ако само един човек от 12 души дава нещо за Словото и Делото и други знаят кой е той, благословението и защитата от Бога ще бъдат само 1/12 – толкова ще остане незасегнато от злото в един имот, във взаимоотношенията с околните и във вътрешния ни живот. Не е правилно някои да дават много или всичко, а други – малко или нищо. Даващият получава своите четворки, петици или шестици в зависимост от това, какво и как дава; но от група и братство тогава няма и помен.

Стана също ясно, че в един екип от духовни и Божествени приятели в преддверието на Школата винаги трябва да има 25% хора (кабалистически числото 7), напълно свободни да се посветят на Словото през цялото време, а останалите 75% (числото 12) - да движат с любов Делото и материалните неща. В името на правдата и съвършенството, всеки трябва да минава периодочно от едната в другата група; но ако някъде Работата върви качествено и хармонично и без строго ритмични смени, и ***това*** *е благословено.*

Не само Словото е критерият. Както се е случвало и друг път в тревожни моменти на човечеството, мистикът трябва да има условия да спи, даже и през деня, за да помага в другия свят. В такива мигове много адепти и посветени са на крак, но в невидимия свят. Когато много души си заминават масово - при стихийни бедствия, войни, инциденти или епидемии, - учениците от IV ранг трябва да са на фронта, за да помагат на ангелите. Когато нямат условия да "спят", да работят за Словото или да провеждат токовете на Любов-та, те поемат дял от човешкото ***страдание****.*

Оценката сега е, че откачването на някои добри алпинисти от общото въже породи това "побесняване" на времето напоследък, както казват медиите и което виждаме с очите си; че образуването на една нова ядка от предани и обичащи се приятели и поведението на четирима души в момента, осъществяващи нужния баланс (3/4 към 1/4), било отклонило някакъв снаряд от космоса. Както разбрахме от пресата, твърдо тяло тия дни наистина е минало на косъм от Земята - тъй близо, както никое друго досега. Опасността обаче не е преминала.

*Във връзка с всичко това, пак искаме да питаме: **коя е оптималната позиция, която трябва да заемем сега?** Щом като човечеството и оглашените ще преразпределят поравно благата си чак след 350 000 години, защото дотогава няма да имат съвест, каква трябва да бъде нашата роля? Разбираме, че отдаването на цялък не е само в имоти, но и в дух, душа, ум, сърце и воля – в цялото ни свободно време. Смирено сме готови да се върнем пак на човешките си професионални позиции, ако това е волята на Небето.*

Само да има яснота!

17ч 29м 24с

*- **Дойде** кармичното възмездие - **почват** нещата. Слушайте и се силете да приемете нещата такива, каквито са.*

На Земята засега не може да се образува рай – даже в миниатюр. Вашият опит сега е чист, но това е временно. Ако бяхте взели онзи влак навреме, когато спираше на спирката ви, сега щяхте да имате миниатюрни райове сред природата, защитени от Небето. В този космичен момент това е много потрудно, защото новите влакове не спират там, където спираха по старото разписание.

*Божественото разписание не е твърдо. **Има** идеален график, но той е само в сърцето на **Бога**, в живота на **Преданите**, които живеят само за Него. Който не е готов да отдаде всичко и да умре, да "умрат" близките и децата му, ако това е решил **Бог**, той мъкне още старата си раница с аргументи и оправдания, които миришат на развалено.*

*Вие дълго цитирате мисълта, че праведният отдава само своята част, не може да пренебрегне близките си. Това е вярно, но такива близки после отиват в ада. По човешки е **справедливо** да им от-*

дадете и собствената си част, но само в имущество – не в сърце, ум и воля.

А вие, много духовните, не се замисляйте и за миг за педя земя и половин керемида, подарени от лице, което е ***обявило*** *подаръка си.* ***Пренебрегвате*** *този закон, но той е строг. Даже и напълно тайните дарения са червиви от карма, ако някой е дал само част от притежанията си – не е бил готов да умре на улицата.*

Освен това, забравяте и трето нещо: циклите. Има периоди, в които оставането в една къща, на една малка територия, е благословено и напълно защитено. Това обаче предпазва от смъртта и вулканите на ада отдолу само в случай, че на това място има интензивно движение на много гости за кратки срокове, с луфтове на пълна самота и тържества на личното отсъствие. За това ви говорим от много време, но още никой не го е направил.

За всички, които са тъпи за Истината, сега адът иде и отгоре, и отстрани. Ще се спасят само чергарите, които се промъкват между бомбите.

Така че - разберете. Разберете се със себе си, разберете се с другите.

Който не е взел влака за "малката къщичка" и "трите декара" навреме, пак ще има неприятности. Сега е година да ходите по хората и да им помагате. Не е задължително, в Небето няма нищо задължително. Не изключваме уреждане на бази по селата и в планините – отделни бази ***може*** *да функционират. Но ако и там самотата почне да ви разкъсва или все едни и същи хора да се навъртат около вас, пак ще отворите сърцата на околните за ада. Неизпълнението волята на Бога отваря злото от всички страни.*

В един живот всеки трябва да направи различен брой съчетания с аурите и телата на съществата. Един Учител обикаля 11 години цялата страна и много други страни, за да се докосне до стотици хиляди хора! Френологията е само повод. Като знаете каква е ролята на докосването, не бъдете предатели да се пазите от него: то е ***Божествено****, когато е крат-*

котрайно. Хората са се научили от ада на точно обратното: близостта на двама е дълготрайна, а обичта им – краткотрайна. Адът работи и с краткотрайни докосвания, но само с корист или насилие. Ако получиш нещо в замяна, което не е Любов, ти си в ръцете на Мамона. Ако правиш това за наслади и ползваш убити животни и възбудители, ти си по-тънал в небитието. Там всичките тия животни и си-ли ще те ядат с хиляди години.

Има дълготрайна близост, благословена от Бога. Има милиони краткотрайни близости, благословени от Бога. Ако едните и другите раждат плод и този плод е сладък и чист, Небето ви пише "отличен" по морал. Но всички дълготрайни или краткотрайни близости, при които плодът се унищожава преди да е узрял или се ражда адски плод, от Небето се считат за неморални.

Ето защо, всякакви външни имоти, къщи и къщички са гнездовища на Мамона и Сатаната. Не се надявайте нито за миг да не остареете, да не се съсипете, ако живеете по стария начин в тия мръсни гнезда, където сте плувци в изверженията си! Каквато е кочината на свинята, ако не я ринат, хиляди пъти по-ужасна е една къща, пълна с етерни, астрални и ментални изверження. Вместо да си вземете спалника или малката палатка, вие се чудите как да влезете в някоя кочина, която не е рината от десетилетия. В необитаемите имоти често има духове, които пикаят и ходят по голяма нужда по стените, таваните, стаите – това са техните мисли за "дом", техните спомени, чувството им за собственост. Трудно е да бъдат изгонени тези духове – нужни са двама или трима, а не един. Но "двама" значи такава преданост, че някой напуска всичко и идва с тебе накрай света! Ако само за миг помисли, че си нещо грешен – преставате да бъдете двама. Когато ближният се усъмни във вас, когато не може да ви прости или да търпи вашите "волности", това вече не е ближен – той е обработен от ***Врага****. Когато види души и сърца в хармония, Врагът праща трети, който да внедри в аурата или тялото на единия ад-*

*ска субстанция. Вие вече не сте двама, но и Бог не е Третият. "Ближният" вече не мисли – мисли някой **друг** в него. Самите му клетки и молекули са преработени, атомите и ядрата мълчат. В ядрата е **духът** на човека, а в атомите – **душата**. Когато някой ви погледне със злоба или студено, когато демонстрира безразличие, това не е той – някой друг се е намърдал в него. Затова следват санкции. Тук е мястото на една моя мисъл от беседите:*

"Законът изисква да подложим всеки човек на изпит – да го прекараме през най-ситното сито, за да изкараме всички дяволи от него. Само така ще проверим какви сили се крият в него." *(т."Ще управлява всички народи", ЖЗ`48:118, 9.V.1920)*

*Законът на Проверката действа от милиони години – не само от 8000. От 8000 години е локалното грехопадение на човешкото сърце, което се съблазни да опита серумите на низшите духове (според беседите, това са 200 милиона земни години - б.п.). Именно това беше забраненият плод. Щом допуснеш същество от по-ниска еволюция – не по волята на Бога – да впръсква в сърцето и плътта ти своите гнилостни серуми, ти моментално излизаш от рая. Понеже си пуснал друг в себе си и той мисли вместо тебе, думите ти стават несправедливи, а погледът – лош. Сега всичките клетки и молекули на хората са натъпкани с дяволи, особено съединителната тъкан. Дори и атомите са заразени – външния им слой. Мисълта за себе си, пускането на адски субстанции в сърцето и плътта поразиха не само молекулите, но и електроните ви и те сега се въртят по други орбити. В половината човечество електроните нямат свободна воля - както е в адската природа. Адските серуми във вас потискат свободата на електроните ви и вие падате **илухимно**, както първите божества.* *("Електрон" произхожда от "elect" – "избирам". В осиянията електроните са самите божества илухими - тези, които избират **обект** на любовта си. Падналите избират несъвършени обекти, а чистите – съвършени. Майката с висок*

*вкус и идеал е най-прекрасният илухим: тя ражда и отглежда съвършени хора, защото зачева от **съвършен**. Майките с лош вкус и ниска еволюция са деца на паднали илухими – б.п.) Когато илухимът се застопори на една орбита и на една и съща скорост, той почва да си прави "къща" и "семейство". В тази къща живее само "неговото" семейство – няма варианти. Ролята на адските ре-лигии е да **узакони** това. Понякога той сам си е семейство – кукува. Тези позиции на електрона почват да действат на съответния протон в ядрото, но понеже протоните са чисти, те не могат да изменят на естеството си. Почти мигновено протонът – божеството **алохим** – почва да бие върху електрона да възстанови свободата си. Но електронът е заразѐн от чужда програма и упорито се съпротивлява – дяволът, който е влязъл в него, не иска да измени наклона си. Тогава Природата се принуждава да изгони електрона във "външната тъмнина", където има "плач и скърцане свс зъби". Скърцането със зъби е симптом. Денем то прави ириса да гледа надолу и оголва бялото на окото отгоре. Затова нежността и предаността на Земята не могат да бъдат продължителни – там **няма** безусловна любов.*

*Любовта на заразените е краткотрайна, а на илухимите – вечна. Тя не отпада при никакви обстоятелства, даже и когато любимият им стане демон. Това не е в противоречие с Божествения им вкус: има демони с искра от Бога и тях само илхуимна любов и преданост може да ги спаси. Затова илухимът е божество на Верността, а алохимът – божество на Истинността. Чистотата и Благостта са качества на **елохима**. "Верен, истинен, чист и благ всякога бъди" е завет за **Човека** – последния модел на елохимите. **Най-последният модел – Жената – е зелохим в проект: абсолютно богоравно Същество, което възстановява рая на Земята. Елохимите още не са постигнали това.***

*Сега цялата програма на Небето е да се изгонят дяволите от недрата ви, но не както го разбира инквизицията и църквата, които считат жената за по-долна от мъжа. Това става мигновено само чрез Любовта. Любовта е отдаване на **цялък** – мигнове-*

*но! В имоти, плът, ум, сърце, разум, душа и дух. Първо се започва със сърцето – там падението на човечеството е най-голямо. Затова Отец иска **сърцето** ни – а **после** всичко друго. Това значи милост и спонтанност към всеки, в когото живее Бог. А хората какво правят? - Мили и спонтанни са към онези, който им внедряват адски субстанции и им променят мисленето, а към съществата са безразлични - или са мили само понякога. Общуват с вещества и същности, **странят** от съществата. Това е необходимо на дяволите, които са ги превзели, за да изпиват силата им.*

*Самите "дяволи" не са виновни – те са създания на **Бога**, както и самият им предводител. Още при създаването на света Бог ги замисли и роди, за да изпитват вкуса и свободната воля.*

Така че Сободата, Любовта и Божественият Вкус и Избор са четирите мощни пружини, които се отключват моментално и изгонават надалече всички дяволи, когато някой престане да мисли за себе си и за света.

***Много** е мъчна задачата, **много** трудна, понеже не мислите **вие**, а мислят **дяволите** вътре във вас. Те оправдават всяко действие, което е леност, прилепяне или слободия. Вашият дух – вашата **ядрена** същност – трябва да им се противопостави с кръвовски труд, отлепяне и свобода. Труд за Словото и Делото, отлепяне от смукачите – и пълна Божествена свобода да гостувате и приемате гости с искра Божия. **Това** е Библията, **това** е Евангелието, **това** е тоталният синтез на всички Свещени Писания! Поточен синтез досега никога не съм правил – насладете му се! Ако освен насладата и го изпълните, Раят мигновено ще се появи около вас – а не след 350 000 години. В него има и природа, и въздух, и слънце, и цветя, и неземни къщи; ако искате – цели планети. В него е и сродната ви душа, и милиардите любими, които се надпреварват да ви прегръщат и целуват.*

*Там е и свещената Самота, когато имате нужда от нея. Това е **реално** – някои са го **опитали**. Царството Божие е вътре в нас.*

Еолѝм – на добър път!

19:49:39

Freydoon Rassouly – Щастливо единение

Първа гласова емисия на материала – в 19,50ч.; първо изпращане по интернет на избрани хора – около 4ч. сутринта на 30.III.138(2002)г. Първа разпечатка в един екземпляр – в Клуба под градския ГУМ, Велико Търново - б.п.

30.III.138(2002)г.
Велико Търново

ПАК Е С НАС!

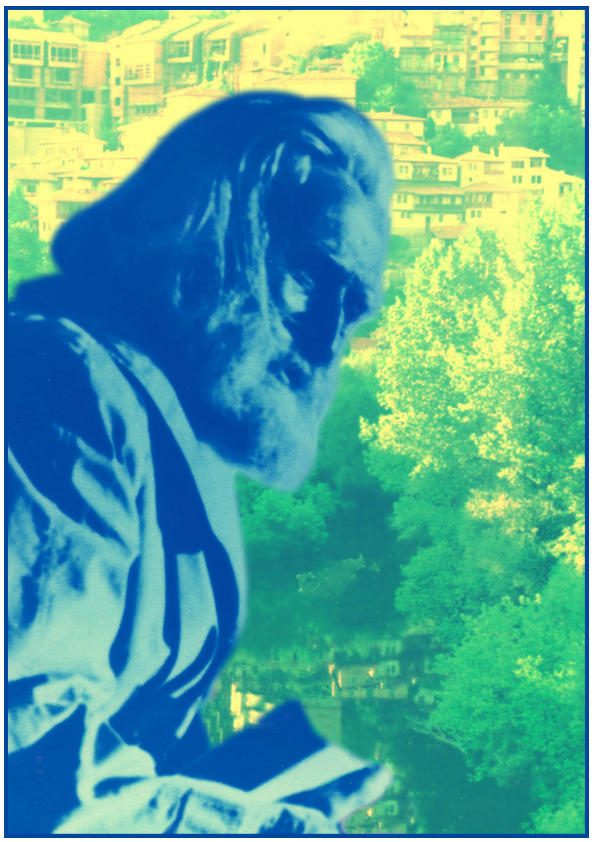

На следващия ден, в 11,34ч., четейки и обработвайки поредната беседа на Учителя, един от нас стига до думите:

"Сега на всички, като на ученици, ви пожелавам добър път! Добър път към Любовта! Добър път към Мъдростта, добър път към Истината!" (т."Ще управлява всички народи", ЖЗ`48:138, б."Истинната лоза" от 27.VIII.1922г., гр.Търново – първата беседа от Търново, включена в този том)

Необходимо ли е да се казва, че този том се чете за пръв път и че четящият не е имал и понятие, че ще стигне точно до такава мисъл още на другия ден?! Та нали вчерашното осияние започва и свършва с думите "На добър път"?...

Оказва се, че преди 80 години е имало абсолютно същата ситуация в Търново, както е с нас днес – с изключение

на това, че сега Учителят е невидим за повечето хора. Дошли сме тук да изпълним дълбокото си желание и волята на Небето, най-после да основем комуна в духа на Новото Учение. От думите на Учителя в беседата, които следват непосредствено след изумителната Му нова изява вчера и днес ("На добър път!"), с която заверява на дело предшестващите Си думи, че никога не закъснява да помогне на притеснените сърца и души, ние добиваме и голяма надежда за нашето начинание. Ето какво казва Той:

"Като ученици, каквато и работа да започнете – дали комуна ще образувате или нещо друго, - приложете трите принципа: Любовта, Мъдростта и Истината. Всички, които участват в комуната, да се проникнат от съзнание за работата, която започват – и ще видят как ще се развива комуната. Всичко ще върви добре! Дето и да приложите Новото Учение, всичко ще се развива правилно.

Христос казва: "Аз съм лозата, вие – пръчките". Ето защо, като образувате комуна, обърнете се към Христа и кажете: "Господи, ние искаме да влезеш в нашата комуна, да вземеш участие в нея. Ние започваме в Твое име и ще работим с Твоята Любов, Твоята Мъдрост и Твоята Истина".

Не мислете, че ще образувате комуна за десетина души. Не – ще отворите широко вратата на комуната за целия Божи свят! Вашата комуна трябва да бъде ***образец*** *в света – израз на* ***Истината****.* ***Това*** *е целта на комуните!*

Сега ние отваряме Школа. Вие мислите, че в тази Школа ще влязат "избраните". – Звани и незвани, ще влязят всички, без изключение! Който може да люби, който може да мисли, който може да говори истината, той се приема в тази Школа. Малък и голям, който желае, може да влезе в Школата." *(пак там, стр.141)*

Синхронът на събитията в Търново, за които Учителят говори в тази беседа, е в такава степен впечатляващ, че ние отново сме без думи. Ситуацията в престолния град от 3 седмици насам е напълно идентична с това, което е станало там преди осем десетилетия.

Независимо от безпаричието, домакинята ежедневно прави по 3-4 невероятно вкусни блюда, с риск на другия ден да останем на нулата. ***Това*** *й е импулсът, тя е щастлива. Тука сме трима души. Хармонията ни е тъй голяма, че имаме всичкото основание да вярваме, че законът наистина е изпълнен: за да се позволи земен рай някъде на ново място, той трябва да бъде "отрепетиран" в* ***наличните*** *условия, дори в ада. И това става пак точно в Търново! Колко средства, завивки, храни и подаръци потекоха през тия дни към нас, без да сме настоявяли пред никого! И ето – Учителят е сложил предварително в ръцете ни точно такъв том с беседи, в който описва и минали, и сегашни събития, при пълно съвпадение на мястото и действието; освен това дава директива, изказва и прогноза:*

"Може да останете още няколко дни, според работата ви. Аз разрешавам най-много десет деня. От десет деня нататък имат думата търновци. [...] Ако разрешавам въпроса от гледището на Любовта, можете да останете колкото време искате. В името на Любовта, всички сте добре дошли! Яжте и пийте колкото искате – няма да давате сметка на никого, нито аз ви искам сметка. Но като излезете оттук, идѐте вън от света – ***там*** *да платите дълга си. Идете вън, между хората, и дайте им такъв прием, какъвто ви дадохме тук."* *(стр.142)*

***

31.III.2002

Това, което вчера бе пропуснато съзнателно и поставено в скоби (след "От десет деня нататък имат думата търновци"), защото изглеждаше несъществено и нежелателно, се оказа ***клинът*** *на програмата: "Те могат да кажат: "Докога ще седят тия гости?*

*Аз не вярвам, че може да кажат така, но **всичко** е възможно."*

Тука няма натъкмяване, нещата, описани по-долу, се случиха непосредствено след прочитането на тази търновска беседа.

След като на един от нас през целия ден вчера треперѝ лявото око, вечерта ненадейно дойде съпругът на приятелката, в която гостувахме, и постави въпроса ребром: "Докога ще стоят тука тия гости?" Отметна се от предишните си думи по телефона, че можем да правим каквото искаме извън стаята, от която ни изгони в самото начало и я заключи. Сега каза още, че гостите са нежелани в този дом въобще и трябва да го напуснат веднага!

Чак сега ни "светна", че пожеланието "На добър път" е важело в буквалния и експресен смисъл... Единият от нас си взе моментално багажите, както десетки и десетки пъти досега в този живот, и отиде за тази нощ при едно приятелско семейство.

Какво е това: карма или нещо друго?

На въпроса "Накъде?", изреждайки София, Костенец, Бургас и Пловдив, се даде неочаквано направление пак за Бургас. Един от нас имаше голяма съпротива да се връща в този град и затова попита пак, и после още веднъж - всеки път отговорът бе същият, категорично. Другият бездомник и скитник обаче вече бе усетил това направление в сърцето си и бе решил да пътува натам и сам, още преди да узнае за новата директива. По пътя се шегувахме: "Ами я ако сега пак ни върне в Търново?"...

*Урокът за домашно се изясни още на гарата: търновци са щели да дадат зелен семафор след десет дни, ако някой от нас междувремено пак не бе сгазил лука. Кой и как е направил това, не е важно. Когато победим в битката със злото **вътре** в нас, и отвън настават добри времена; предадем ли се – злото отвън се събужда незабавно. То изпълнява волята Божия.*

- Още нещо по въпроса?...

Бургас, 5,55ч. след обед

*- Бог се е погрижил на света да има безброй неудачници, за да има надежда за удачниците. Погрижил се е да има и удачници, за да има надежда за неудачниците... Първите спасяват вторите на **Земята**, а вторите дават вход на първите към **Небето** и ги спасяват от ада. (Тук Учителят си играе с думата "удачник" имайки предвид не само общото, но и специфичното ѝ руско значение: "У – дачник" – човек, който живее в дача (вила)...)*

5.IV.138(2002)
Бургас – Изгрев

ВЕЧНОСТ, РАЙ И ЦАРСТВО БОЖИЕ

13,11 ч.

*Може да изглежда странно, но огорчението е **началото** на старостта, а безразличието – **краят**:*

*вход към **смъртта**. Някои може да помислят, че **осъждането** е по-силна връзка с дявола, отколкото безразличието, но не са прави. И ще ви кажа защо.*

*Огорчението е водопад, осъждането – гейзер, а безразличието – блато. Някой ще каже: "Не, езеро е...", но не е така: при езерото има втичане и изтичане. Пак ще каже: "Да сме безразлични към злото и лошото не е ли Божествено?" – Абсолютно не е! От злото се пазѝ, не го проявявай, но го любѝ, с всичка сила го люби! **Интересувай** се от него, когато Небето ти го праща, не бъди безразличен. Зад него се крие един урок, един подарък, едно благословение от Бога. Не се мърси от злото, но ако попаднеш в него, почни да го чистиш, и то с любов.*

*Някои бъркат съзнателното незабелязване на злото с безразличието. Не, това са коренно противоположни неща! Ще си затваряш очите за злото, когато е възможно; но щом Господ ти зашлеви плесница или вложи обидни думи в нечия уста, за да те изпита, ти не можеш да бъдеш безразличен: **или** ще се огорчиш, **или** ще го осъдиш. Така става, когато човек е още несъвършен – когато сам още съдържа зло в себе си. Щом пусне **Христос** в сърцето си, той, и като види злото, моментално ослепява за него; ослепява, но не оглушава. Използвам този образ, с цел да ви наведа на мисълта, че сърцето трябва да ослепее за злото, но умът не бива да спи: Правдата изисква **будност**.*

Сега, как се проявява сърцето, ослепяло за злото? – Първата проява на този Божествен процес е онемяването – абсолютното онемяване. Да не отговориш на злото нито с мисъл, нито с чувство, нито с действие, нито с език. "Нито с мисъл... – но нали умът трябва да е буден?" – Точно там е работата, че умът прави филми, прави звукозаписи, но може да прави и неми снимки. Добрият човек няма право на моменталната снимка да запише звук – вече имате в света такива снимки. Значи, добрият човек, в истинския смисъл на думата, щрака само неми снимки на злото и недостатъците около себе си, но моментално ги скрива в съзнанието си. Ако гъкне – дори и мис-

ловно, - той се е оцапал: проявил е разгневяването, обидата, ниското си еволюционно ниво. Даже когато си мисли, че е учител на хората и трябва да им показва тия снимки, той е пак болен: от честолюбие. Мисли си, че има право да учи някого, но той сам е още оплескан. Не е напълно добър, понеже на бодването отговаря с бодване, отмъщава. Автоматично и на серии окачествява много невинни явления като грешни. Като боднеш другия, дори и да си прав, ти не привнасяш нищо в живота - само увеличаваш бодванията. Няма и един на сто хиляди, на един милион, който да не се огорчи, да не осъди. Почти всички хора днес са езичници; има и езичници, по-добри от тях. Всички вадят снимките и филмите на злото, пускат тихо или силно високоговорителите - и стават ортаци на Нечистия.

Огорчението и съденето идат от егоизма, но безразличието е вече симптом. Малко е да се каже, че то произлиза от егоизъм – поразеният от смъртта ***приживе****, става индиферентен - демонстративно или не. Огорчението е* ***женската*** *страна на егоизма, пасивната; прокурорството е* ***мъжката****; но безразличието е сатанизъм, нищо повече! Когато е пасивно и неосъзнато, то е само симптом, белег на жив труп; но когато стане нагло и демонстративно, то е заразна болест, палач, Косата на Смъртта.*

Има един суров, абсолютен закон: безразличният към Любовта се осъжда на смърт. Безразличният към Мъдростта се разболява, безразличният към Истината катастрофира. При пасивното, несъзнателно безразличие, само страданията будят човека за тези светли извори на Живота; но при активното безразличие ти съзнателно бягаш от тях: разминаваш се, страниш или тичаш. Виждаш ги, но се правиш на "áмпе", слагаш шапка невидимка... За мнозина можеш да минеш за невидим, но за Съдбата – не. Ако не съзнаваш, че си глупав, тя те буди чрез мъка, болести, лишения; но ако активно и нагло се правиш на ибрамбашия, тя те подгонва по всички правила – ставаш опасен за космичното движение. Битието те изплюва веднага, защото си камък на пътя, подводна

или надводна скала.

Който съди, той вади меч - можеш да се подготвиш. Огорченият смърди и мирише – можеш да го заобиколиш или да го поканиш да се окъпе, да посмали егоизма. Безразличният обаче не се мърда, прави се на зает и нормален, но изхвърля и най-тежките коли в пропастта. Тъкмо затуй са необходими моменталните снимки: да знаете къде по пътя има буци, гърбици. Пуснѐте нощем късите, за да ви е мирна главата, да не осакатите някого. Превключвайте на ***къси****, когато се разминавате – поне това можете да направите, след като сте свикнали да се разминавате като луди. Прокурорите карат на дълги и затова се блъскат челно; ищците вечно карат на къси и не могат да попаднат на магистралата, въртят се около дребното си "аз"; но палачите – бубуните и скалите по пътя, сринали се от пълно безразличие – нямат сила да се отместят, защото нямат двигател, сърце: в повечето случаи те са хора без монада. Изглеждат страшно спокойни, така хубаво са си подредили живота, всичко си имат и всичко им е ясно, но само едно нямат – душа. Буца на пътя.*

Ще кажете – много съм суров към безразличните... - Не – суров съм към ***прокурорите****, ция съм към* ***ищците****, но към безразличните съм* ***отвратителен****: изривам ги в Небитието! Запомнете: даже и Дяволът не е безразличен. Той горко плаче, когато някой стане лош, но е длъжен да си върши работата – да го сблъска с последствията. Дяволът плаче по-горко и от Христа, когато срещне егоист: той е експерт по самосъжалението и осъждането, прави им диагноза както никой друг. Не само прави диагнози, но и операции – Главен Хирург на Битието. Само не оперира* ***безразличните****, те са неспасяеми. Има тумори, които се отстраняват само със скалпел, но безразличните сами са целите тумор, който се елиминира от Битието. Ищците (огорчените) и прокурорите много често са с искра Божия и имат кълн за еволюция, могат да се поправят. Ищецът вечно мърмори за своето право, преживя, тревожи се и отравя атмосферата; съдникът си мисли, че е нормален, за-*

щото съди "умно"; но и двамата подлежат на лечение: мъките и страданията ги облагородяват. Този, който не се облагородява от страданията, е съмнителен: той си умира в собственото мнение. Няма да си мръдне пръста нито да помилва, нито да те удари – ще те отмине като стълб. Съмнителният се държи автоматично на "безопасна" дистанция от Любовта, Мъдростта и Истината - той им е сложил етикети, че са отровни. Даже инквизиторът, палачът, могат да попаднат един ден на Небето, ако се покаят; безразличният го чакат вечни мъки. Никой окултист не може да приеме мрачната теза за "вечните мъки" в ада, но тя е вярна, колкото и това да ви изглежда невъзможно. ***Има*** *една област от Вечността, която е запазена зона: склад за мъртво желязо. Тази зона е предвидена да бъде вечна, защото има и вечни мъртви железа: същности без монада, които никога не могат да приласкаят. Не могат да се отметнат от себе си заради другия, по никой начин. Те не владеят приближаването – приближават се, само ако има магнит.*

И така, видите, че някой мръдне към вас, залепи се... Да не мислите, че има душа? – Той е дошъл, защото сте магнит, подчинява се на природен закон. Ако се размагнетизирате, пада - пак става старо желязо на дъното. Съществото с искра от Бога остава при вас, даже и когато изключите напрежението – то се подчинява на ***Любовта****, не на магнетизма. Естествено, оставането на някого при някого или някъде също се подчинява на велики закони: живото същество умее и да се махне, защото също има гравитация, ускорение. Съществата, създанията с еднѝна, се разпознават по това, че само танцуват едни около други, понякога се сливат и раждат, но винаги продължават по пътя си, за да се приближат към нови звезди и вселени. По-женствените се огорчават, когато почне отдалечаването; самците почват да съдят, но и двата вида рано или късно се окопитват. Тези, които остават "вечно да скърбят" или таят пожизнена омраза и осъждение, много миришат на ръжда, на старо желязо от гробницата. Те* ***или*** *са*

*прилепени докрай, **или** докрай ги няма – Танцът и Несигурността не ги касаят.*

*И така, не смесвайте скръбните с огорчените; не мислете, че **Правдата** създава прокурори. Скръбен е Исус, защото не мисли за Себе Си - мъчно му е до смърт за другите: какво ги чака. Знае колко ужасно е да се живее в перманентен егоизъм – в постоянна мисъл за близките и за себе си. Знае как се заема Съдбата с всеки един егоист, който се огорчава или съди на всяка крачка.*

Често осъждането не е от егоизъм, но от гордост, самомнение, себизъм – гангрена на духа. Не че духът има гангрени, това е невъзможно, но липсата на прошка и приласкаване прилича външно на гангрена – кухина в атмическото тяло, изпълнена още с мрак. Размирисването на душата също не е размирисване в прекия смисъл на думата – душата е благоуханна и безсмъртна. Но когато един човек или ангел се огорчи, той образува отдръпване на душата и свиване, понякога до точка – край на "душа, обширна като Вселената"... Този вид женски егоизъм, независимо от пола, създава мигновен вакуум в ясновселената и тогава милостта към другия изчезва. Явява се милост към себе си - гадно и миризливо чувство за лична онеправданост, животинско самосъжаление. Ясновидецът вижда това и в краската на аурата – тя не е краска, а мътилка. Така че животинското, адското в живота на обикновените хора с още неоформени лица и черепи се простира между два бряга: обидата и отмъщението. Невъзможно е да преглътне реплика, да не дири своето право, да не онеправдава... правдообразно. Моменталната снимка не потъва, а веднага се копира в голям размер и се навира в лицето на "виновния" – демек, "засегнат съм!"... С педагозите е по-лошо: там егото е прикрито под три слоя и не мирише, но лъщи.

Една от формите на егоизма и самомнението, когато са сключили адски брак у някого, е мигновената отрицателна реплика, независимо от случая. Жаждата да отрече, да каже "ама", "но" или "не" е тъй неустоима, че почва да прави бръчка между веждите,

*сваля клепачите отвън надолу. Такъв контрира не само другите, но и себе си, Бога в **себе** си. Живее в постоянен ад, но има шанс да излезе от него – има монада.*

Безразличието не спори, то се отстранява. Държи дистанция. Постоянната дистанция или постоянното прилепяне са наистина съмнителни – главен симптом за треньор, не за жив човек. Треньорите на ада сега до един са в човешки форми, почти не останаха вече в астрала. Така че бъдете щастливи, когато някой ви крещи или ви пребива от бой – почти винаги той е с душа. Когато му омръзне да е в ада, точно толкова горещо и ще ви обича: без прилепяне. Прилепянето не е обич – в него няма мисъл за свобода. Когато разнотълкуването на един факт доведе до взаимна болка, говорим за садизъм и мазохизъм – размяна на реплики.

*Да оправдаваш другия при всички положения; да оставяш свободен другия от време на време; да го приласкаваш най-нежно и пламенно, когато Бог е рекъл – **ето** Ритъмът на Обичта и Безсмъртието! А когато Бог е решил, че витката е станала по-голяма и някой трябва да излезе на нова орбита, обичащият го пуска с радост и душата му почва да пее! Той знае, че това е сливане завинаги. Когато любимият изчезне задълго или за цял живот и ние не реагираме като ищец или прокурор, душите ни се съединяват във всичките горни 48 измерения и ставаме с него едно цяло. Повече никога няма да се разделим! Във всяко следващо кътче на универсума Бог няма да закъснее да ни срещне пак и физически, защото имаме Безсмъртието - Благодарността за **Мига**.*

*Защото няма нищо по-велико в Христовото Учение и Христовите души от това: "Ако не погубиш душата си, няма да я намериш". Да! Да погубиш честолюбието и самомнението си, презумпцията за обвинявяне! И **душата** си – **безмъртната** си монада - трябва да си готов да отдадеш на Бога и на ближния; да слезеш в ада, ако трябва; да се откажеш от мнението си и "спасението" си. За това са необходими само две стъпки: **край** на огорчението, **край** на*

*осъждането! **Край** на самомнението, наречено "педагогика".*

*Вместо горчилки, да раздаваме сладост и благост на ближните! Да се правим на слепци от **окатост**! Да раздаваме като големи извори сладост и благост и на неближните, защото неближният на Земята е ближен на Небето – във всичките останали 48 измерения. Ближният на **Земята**, по правило, не можем да го намерим на Небето – горчилките и теслите с пироните пречат. Теслите и пироните са безразличните – като си свърши работата Съдбата с тях, като служебни инструменти, отива и ги захвърля в склада. Вече не ги подрежда, не ги точи – свърши се това време. Тяхната участ са паяжините; но не скърбете – и в мазето те ще си останат безразлични. Ако крайно много ви е било мъчно за някой пирон или някоя тесла в човешка форма, може да **имате** шанс: когато дойде Денят, част от стопилката може да влезе в някое живо същество. Така най-после ще се допрете до онзи, който не е искал да се допира... Но не бързайте – това не е искра, тесто е. Ако някой харесва тесто - негов вкус... По-важно е **кой** ще ви подаде питката, **кой** ще я разчупи, когато е готова. Важното е, че ви я подава предишният **безразличен**, като вече жива субстанция – "питка". Безразличният нито иска, нито може да пита – той няма нужда от щастие и еволюция.*

*А сега – благодаря че приехте малкото, понеже то ви се дàде от души с искра Божия – добри хора. Такова "малко" пуска кълн, пораства. Хората с многото, които не ви подадоха ръка (или нещо още по-лошо), не са виновни: вини в този свят няма. И **те** изпълняват волята Божия: отдалечават се, за да поемете по **нов** път. Важното е някой да се отдалечава или да се приближава. Който дебне да е на постоянна дистанция от нас, за да не се срещнем случайно, или да е прилепен без отлепяне – от **него** се бойте. Хората със стъклените очи са най-страшни, но и те не са виновни: нима трионът или тестото са одушевени? Проблемът си е в нас, ако сме се влюбили в такива.*

*Благодаря и за разбирането – за това, че не ми искате повече "фундаментални" осияния... Отдавна живеете – денем и нощем – в Школата на **Живота**, където всеки миг е фундаментален. А във вечностите, заключени между тия славни мигове, вече множина от вас живеят и в рая на **Земята**, защото той е **Миг и Избор**. Вечността е **миг,** Раят е **Избор, а** Царството Божие е **живот за всички.***

11.IV.138(2002)
Странджа

НАЙ-ЛУДОТО ОСИЯНИЕ

ЖЛО / Абеи́л

Някои илухими почнаха да се обличат още в рая, затова бяха изгонени да проверят теориите си. И до днес те излъчват модела на естрогенната муладхара и затова имат нужда от несменяем и собствен партньор.

18,00

Тот вля в нея "ореси́н" – уникална есенция от съвест, пречистена през 14 милиарда филтъра на Невъзможното. Пралайа се занимава с възможности; съвършеният ѝ Отец и Съпруг сипе оригинали, изумления и невъзможности. Божествената Му, прелестна Дъщеря и Съпруга, храни ясновселената с тънки

нишки от сигурност и определеност, изтеглени от безбройните къдели на Отца. Безграничието на Неговия свят от тот-пространствени кълбета и лъчи е тъй необятно, че 100 трилиона вечности не са достатъчни за силите на Пралайа да изтеглят само една нишка от Определеност! Въпреки това, Определеното Битие понастоящем е образувано от Нишка, изплитаща всички светове, същества и същности, изтеглени от Нея досега.

Òу е тайнственият свят, създаден от нашия благ Баща преди 730 милиарда земни години в лявата камера на Божественото Му сърце, за да се роди в него "Съвестта на Невъзможното", наречена от Него "Абеѝл" – Тази, Която Срива Системи от Очаквания. Пет класа алохими се занимават само с това; но специалист по системите от очаквания е само Абеил: шеметна каскада от Преданост, подвластна само на едно привличане – това на Абсолюта!

Системите от очаквания са създадени от егоисти за егоисти. Системата изисква процедура; очакването е мисъл за себе си. Оплитането в системата става неусетно, понеже егоистът се върти около себе си и увлича паяжината само в една посока – не знае, че тя е на ченгелчета. Ченгелчета или лепило, методите на системата блазнят егоиста с "придобивки", "постижения", "степени", "спасения" и "подвизи". Най-хитрите монтажисти на системи трупат доверие и възхищение, понеже се хранят само с това. Христовият път на Опозоряването, на пълната нищета и непризнатост и качването по кръстове и клади не влиза в сметките им – те искат да бъдат "светила".

Нужно е планетно въплъщение и пространствен студ, за да се дойде до Кондензация на Аза. При силна преданост към Абсолюта, егото на отделното същество се смалява внезапно, на скокове, и изпада от всички системи! По пътя си обаче то срива цели катедрали и космоси от системи; цели мироздания, изфантазирани от титани. Защо? – Защото титаните са мастодонти на себето, създатели на универсуми от тиня, трамбована от самомнението им.

*Глината в ръцете на Отца е пластична и жива до безкрай – тя е най-силното Битие в Небитието. Тинята обаче е Небитие в Небитието, въпреки че там обитават хора и ангели. Самомнението е **онзи** натиск, който изсушава и пресова световната тиня в грандиозни калъпи, изфабрикувани от фантазията на титаните. В тези калъпи има арматура – и външна, и вътрешна. Тя се състои от цитати от Свещени писания, от собствен титаничен опит, от обещания за бъдещето. Надеждите и очакванията на съществата функционират с мощни токове в тази грандиозна отливка, поддържайки пресованата тиня от екскременти, относително пластична. Такива отливки съществуват много, и външно представляват вселени, космоси, мироздания; но по същество са философски системи. Това е условно казано, защото философия значи "любомъдрие" – а нито амбициите на титаните и пленниците им са Любов, нито гнозиса в тези тумори – Мъдрост. Религиозни, окултни, мистични системи, с лавини от поклонници, са трамбована тиня от дефекалии и отходни води, изпъстрена с лакоми парчета от познание и блестящи нишки от "постижения". Съблазанта е огромна: да получиш степен и титла, да станеш **"нещо",** след като си бил нищо – обикновен светски човек или труженик с апартамент и хладилник. В един миг монадата си затваря носа за лъха на канал и блато, егото се нашарва с дупки, чувството за Божествен вкус и избор се парализирва – и, вместо в ръцете на Отца, изведнъж се оказваш в салоните, където си плащаш, за да повтаряш...*

Ако Създателят те прави от глина и скоро ще видиш Другаря си и после Братята и Сестрите си, то Монтажистът подменя глината ти с тиня, стигайки понякога до самия Атом. Окултно, това означава самообвиване на причинното, будическото и атмическото тяло с нишки от постижения, с пашкули от трамбовано самомнение и сигурност, които почват да плуват в сияйните езера на титаните. Да! Титаните ползват тор и тиня, но си въобразяват с мощна мисъл прелестни светове с невъобрази-

ми океани и кристални планини, сред които се вият чудни флуиди и зреят плодове съвсем като истински – но без нито една бактерия, без нито един един червей. Същества там ходят и летят щастливи, преминават едно през друго; милиони райски птици и 12-цветни мечти като дъги оставят своите следи – миражът е плътен, осезаем, съвършен.

Според фантазията на локалните илухими, Дървото на Живота е съставено само от двама души, при това загърбили всички останали. Този режим действа вече 200 милиона години и се е превърнал в масова психоза и практика. В ангелските светове той е приложим, но човекът на Земята не е духовен, а божествен. Затова тук този модел го води до гробищата.

Във всеки подобен свят титанът си е направил и "Райска градина"; по средата ѝ – "Дърво на Живота"... Това Дърво е неговата лична представа за структурата на душата – еднаква, според него, във всичките същества с монада.

*Най-голямата тайна на Отца е съществуването на **зелохи́мите** – на Жената. Тези, които нарича-те "богомили", разбират, че Бог-Отец съществува изначално под формата на **Богиня** – и затова пресътвори Себе Си като **Жена** на Земята. Това е прочутата Лилит, която бе оплюта от Сатаната и неговите учения и затова той съчини мита, че Тя е демон. Тогава дяволът създаде подобие на Бог Отец, което проектира Ева от реброто на Адама. Всъщност, Адам излезе от тимуса на Лилит и затова – като отделен орган – остана несъвършен. Патриар-*

халните религии на Имитатора изхвърлиха Бога, т.е. Жената, от ръководството и "богослужението", понеже имаха нужда от ръководители и жреци елохими. Всъщност, това бяха паднали елохими. Зелохимите – абсолютната проекция на Богинята – тогава бяха още в зародиш на Земята, въпреки че на Небето са вечни. И до днес те са девствени и непокварени, понеже са лишени от управление и отстранени от първенство – "питието на боговете"... Сам Бог внуши на мъжете тази мисъл, за да опази най-съкровеното Си въплъщение – зелохимите и Лилит – от възможно падение. Изпаднали под властта на титаните, падналите богове и доднес се опиват от личността си и от най-тъмния ѝ нагон – жаждата за въздействие. В Божествения свят те са класифицирани като алкохолици и наркомани.

В момента съществуват 13 типа "Дървета на Живота", управляващи 13-те сфери на Старата Вселена. Във всяко от тях моделът на човешката душа е еднакъв за всички. Старата Вселена бе създадена от Сатанаила, но когато той трябваше да изиграе ролята на "Сатана", изтръска "-ил" от себе си и привидно измени на Бога. Оттогава той е тъжен, много тъжен. Най-скръбен е, когато му се налага да класифицира Брат си – Христа – като някоя подчинена бурма от бутафорията на "Дървото"... Той знае, че Христос е самият Бог, но по стратегически съображения Го запраща някъде по йерархиите и посвещенията, за да пресява гордости. Свиреп и ужáсен става само тогава, когато види демони и дяволи в глината на първородни същества. Когато Първородни почнат да се подчиняват на някое от 13-те Дървета и се замъчат да преместват центровете си по техните модели, те стават паднали елохими, илухими и алохими. Проблемът е в това, че и трите класа Първородни, въплътени в телата на Стария Адам и Старата Ева, се привличат силно от тинените системи, в които всички центрове са занитени на едни и същи места и са еднакви за всички. Това е крайно удобно за манипулиране и програмиране, докато оригиналните създания на Отца са без центрове или с ве-

чно подвижни центрове с индивидуален код, поради което не могат да бъдат идентифицирани по никой начин – както скоростта и координатите на един илухим едновременно [в нащето измерение илухимът съществува като електрон – б.п.].

*Фиксираните центрове, дори и да действат до един и да предизвикват чудотворни изцеления, самадхита и даже "възкресения", не са нищо друго, освен мисъл-форми на **въобразени** сефироти.*

Както моделите на чакрите, точките и меридианите, така и наложената матрица на сефиротите са измислени от фантазьори, за да владеят света и да умират хората. Но мисъл-формите, макар и неистинни, имат силата да се превръщат в метални и астрални органи, даже и във физически. За нормалните цивилизации, които не са се поддали на тази пропаганда, ние сме нещо като изроди, но те ни обичат и ни помагат да се осъзнаем.

Трябваше да се роди Същество по линия на Хол, не на Отца. Това удивително Същество, едновременно родено и неродено, бе самата Богиня – Лилит!

*Дъщерите на Лилит и досега са невинни. (Виж разказа на Анатол Франс "Дъщерята на Лилит" – б.п.) Стратегията на зелохимите е да нямат центрове – центровете са "себе", естество на **елохими**. Зелохим не може да падне, защото за него е невъзможно да меди-*

*тира върху елохимна или измислена чакра – той е **Жена**, **девствена** материя. Не желае да се отличава от околното пространство, затова е навсякъде. А това значи, че е смирен. Зелохимът има само един център – Бог. Това не е метафора или религиозно съзнание – зелохимите се занимават с "делигия" (развързване – б.п.). Религиозните, "отново свързани" (religare) от Сатаната, се впечатляват най-много от центрове – и то измислени или повече от един. От каквото се впечатляват – това и виждат; каквото виждат – това и действа. И действа без проблеми.*

*Единственият проблем е, че това е езичество, многобожие. И днес езичниците натикват Бога, т.е. Христос, в някоя църква или някоя ниша на йерархията. Пуберитетът иска **неговият** Бог и **неговият** гуру да е най-голям. Зелохимите обаче са най-малки: невидими, черни точки. Въпреки това, те всмукват цели космоси! В този смисъл, Христос с удоволствие ще се види най-долу или съвсем липсващ в някоя титанска или елохимна система.*

*Многобожието обаче води до многоучителие. Многоучителието – до многоболестие, многоболестието – до многомогилие... По тази причина, друг възкръснал досега, освен Христос, няма. Духовните школи постигат най-много **атмическо** възкресение; 9/10 от божествените – най-много **елохимно**. Най-малкият е **зелохим** – неуловим! Затова съм ви казвал, че съм най-малкият от 24-те. Където и да ме набождате в своите хербарии и духовни "бръмбáрии", отвсякъде ще изпадна! И всеки, който се опитва да блесне без да разпознава, ще го погълна – дори и да е целият Космос!*

Сега над света вали "ресѝн" – топъл дъжд от съвест, пречистен в горнилото на Невъзможното. Отделното същество Абеѝл – една от дъщерите на Лилит – едва ли сега схваща ясно от какво значение е единичната холада за световните съдбини. Тя може да изсмуче всичките монади - и [тогава] целият космос, със своите "центрове", да угасне... Стига вече уникуми! Самолюбията, изключителностите и самочувствията са на изчезване.

От глъбините на Óу сега ви гледа едно прелестно и оригинално копие на Най-Благата, което е Самата Тя. Един брилянтен, мъничък "не-аз" - като самата Богиня - сега изпада с гръм през всички решетки на системите, за да стигне до една мека Поляна. ***Това*** *е истинската Мека! Там ще се спре, ще въздъхне облекчено и ще се види такъв, какъвто е. "Хол" е научното, вторичното, мъжко наименование на оригинала му – на български то почва с друга буква. Когато Богинята се самоограничи в "Бог" и стане беззвучна, Тя става цялостна; когато се върне на Поляната, Тя е Гола.* *(Значи, Голотата на Женската Същност е нещо повече от Цялостта на Мъжката. Адамитите са прозрели част от тази най-върховна истина, но руското им разклонение, включващо и жените, също голи, в своите Христови комуни, изглежда е било най-съвършената проекция на Царството Божие на Земята. Затова именно църквата го е изкоренила с най-крути мерки, с адска злоба и ужас – б.п.)*

В тайнството на зелохимите това е единственият метод. То всъщност не е метод – методи има в универсума, не в Царството Божие. Щом някой обясни на Адам, че е гол и че това е срамно, титаните пукват Битието и почват да фантазират. Раздробяват Голотата и създават Голгота: появяват се чакри, центрове, тумори, наречени звезди и вселени; навсякъде плъпват изяви и методи; упражненията, декламациите и медитациите нямат край... Сглобяват и разглобяват тела като матрьошки, строят космоси, системи, мироздания... Само че там всички са вътрешно ***еднакви*** *– като моделите на душите им. Като си избереш душа от една марка, можеш и да си я купиш...*

Бейл, абéйл, абогéйл...

Сриването на системите е неизбежно!

"Сега ви оставям ***тази*** *мисъл: да познаете вашия Учител – Христос. Като познаете вашия истински Баща, тогава и ангелите, и светът ще бъдат ваши братя – и не един и*

двама, но с хиляди! С хиляди години ще ви развеждат из своите жилища на Небето! Там има много приятни работи: дълги разходки, образцови училища, нови слънца, нови същества – и колко още неща! И тогава ще кажете: "Сега разбрахме дълбокия смисъл на живота – защо трябва да се живее!"

То ще стане, когато имате ***един*** *Учител. Имате ли много, нищо няма да научите. Едно дете не може да има две майки – тъй и един човек не може да има повече от един истински Учител. Ако речете, че имате двама, ще кажа: "И мене, и* ***Бога*** *лъжете"* ***Една*** *майка има на физическото поле; в духовния свят –* ***един*** *Учител; в Божествения –* ***един*** *Баща, Който е* ***Бог****. На Земята един между ангелите е Учителят; а между боговете е Бог. Когато минете през тия Трима, тогава всеки от вас ще разбере дълбокия смисъл, вътрешната страна на сегашния ви живот."* *(т."Сила и живот"-II, Век22`90ф:126-127, б."Учителите" от 7.XII.1914г.,С.) (За равнобожествеността на истинската Майка и изключителната ѝ роля наравно с Учителя и Бога се говори ясно в "Евангелие на Мария Магдалина" и в много други беседи и осияния. Тя трябва да е заченала от човек с искра Божия, да не живее с него, да не е известно, че той е баща на детето или децата ѝ и т.н. – б.п.)*

*"****Именно*** *жените трябва да работят за Бога, защото Бог* ***тям*** *предаде ключа от Рая –* ***те*** *държат ключа на Царството Божие".* *(пак там:138, б."Словесното мляко" от 16.X.1914) (В едно от последните осияния става ясно, че "Рай" и "Царство Божие на Земята" не са идентични; но това е друга тема – б.п.)*

"Под думата "религиозен" разбирам човек, вързан за нещо, както са вързани с въже крава, кон или други животни. Вързан за ***същата*** *– и* ***то*** *е "религия"; вързан за някоя политическа партия или някое философско учение – и то е*

религия...

По какво ще познаете, че имате Духа? – Ако сте хора разумни и ако със своите мисли, желания и действия се отличавате със силата на своята свобода и затова навсякъде, където влезете, носите тази благодат." *(пак там: с.138, б."Свобода на духа" от 23.VIII.1915)*

"Който не е от Сатаната, трябва да служи на човечеството безкористно – от ***любов*** *към него; и дори да се жертва за него. Трябва да бъдете последни в света, за да бъдете първи пред Бога."* *(пак там:171)*

"И така, има три вида хора: едни, които схващат нещата по божественому; други – по човешки; и трети – по дяволски. Първото положение е, когато схващате нещата както са отредени от началото от Господа. Второто е, когато човек мисли, че Господ не се меси във всички неща и че ние трябва да се намесим да "поизгладим" тия неща: когато Господ направи една работа, ние казваме: "Господ не е могъл да я доправи, чакай да я коригираме...". Третото положение е, когато всеки сам иска да стане Господ." *(пак там:182, н."Божественият Промисъл" от 24.V.1915) (Или "Учител", което е същото. Това твърдение на Учителя не бива да засенчва прогнозите Му, че ще дойдат и други в Негово име и едни ще бъдат истински, а други – противници. Той още преди 2000 години е казал, че някои ще покажат по-големи чудеса от Неговите и че ще донесат ново Познание, което днес е факт; но разяснява, че Истинските ще бъдат последни в света и няма да продават нищо. Истинските разпознават къде се проявява Бог във всеки миг от историята, защото Господ присъства винаги и на физическото поле и има свои тръби и постове. Неистинските сами се обявяват за "Учители" или нямат нищо против да ги наричат така. Ако Учителят в дадена епоха е казал, че е оставил нещо недоизяснено и не е дал най-главното, това е диалектика: Той пак го е дал, и то в детайли, но не го е разкрил екзотерично. Неговите идеи и методи са валидни най-малко за 4000 години*

напред и само исинските Посветени могат да ги преподават. В този смисъл, смесването на оригиналните божествени методи с тези на титаните и самодейците може да бъде твърде опасно – б.п.)

"И когато дòйде Учителят - Духът, Който е във вас, - били сте мъже или жени, трябва да слушате дълбоко в себе си този глас на меката нежност, на Любовта." (пак там)

*"Някои казват: "Да възпитаваме света, хората..." - В този смисъл, аз не вярвам във възпитаването, защото всички хора са **индивидуални** клетки на Божествения организъм, на Божественото тяло, та всеки **отделно** трябва да възпитава сам себе си. Аз не искам да заповядвам. Защо? – Защото тия хора са Господни – нямам право да злоупотребявам с чуждите неща. Имам право да бъда господар само на **моите** мисли и желания – на тях мога да "заповядвам"; но на всичко друго, което е извън мене, ще трябва да слугувам. Така и **вие** трябва да правите."* (пак там:208)

"Днешните хора са многобожни: имат богове на труда, на славата, на силата – и им кадят тамян... Вземѐте вашия чук - и всичките идоли изхвърлете вън и ги строшете! Седнете след това при нозете на вашия Учител, и вие ще разберете вътрешния, дълбок смисъл на вашия живот." (пак там:212)

"Бог и до днес работи в света. Ще стои Той тук дотогава, докато всичко уреди – и ще се върне на Небето, заедно с всички Свои чада. Този Бог е [вечно жив] и работи заедно с нас. Той ще ни събере и ще образува онова Дърво на Живота, на което ние ще съставляваме коренчета, клончета, листа и плодове! Всеки

лист ще бъде за изцеление, всеки плод – жива храна. Тогава ние ще бъдем едно с Господа, тъй като всяка клетка, всяко коренче, всяко клонче и всеки лист съставляват части от Дървото." *(пак там:273, б."Блажените" от 4.II.1917)*

Една от тайните на истинското, живо Дърво на Живота извън 13-те Сфери е именно тази: то днес не е онтологично, но социогенно образование и е съставено изцяло от 60-те милиона истински "сефироти", които сме ***ние*** *– Земното Човечество. Когато се научим да бъдем верни на Божественото в себе си, а не на стари и чужди модели, ще почнем да се съединяваме - по двойки, тройки, четворки, шесторки, 12-тици и пр. - и така накрая ще сглобим по нов начин Космическия Човек. В символно-дендрологичен план той е Дърво; в биологичен – системата на хиперфизата (развитата епифиза); в езотеричен – Великото Всемирно Бяло Братство.*

По-горе думата "сефироти" е в кавички, защото във всяка духовна и божествена епоха термините са различни, нови. Старите могат да бъдат употребявани от Учителя и истинските Му ученици умерено и с пълно познание за опасностите от тях, със строги мерки за изолиране от влиянието им при писане и произнасяне.

И до днес разпространяват и коментират изображения на класическите сефироти на Соломон. Всеки, който влиза в Акаша, може да открие кое е оригиналното в тях, кое е редактираното през вековете и затова са станали обърквания, и колко е останало от автентичното. Според сведенията в холизациите, Соломон днес е пак на Земята и коригира предишните си представи за кабалата, привежда ги в съответствие с настоящия космически момент. Тук не става дума само за корекции, но и за стратегията на висшите Маги и Посветени да размѐнят и объркват нарочно значенията на основните архетипи и символи. Истинските те ги преподават само на многократно изпитани ученици. В противен случай щяха да ги използват с успех и противниците на Доброто и Бога.

Такива неверни модели и текстове с подменени значения са ценни не само за дезориентация и заблуда на врага, но и като упражнение за учениците, както се прави в някои учебни тестове: да подредят правилно разбърканите думи, въпреки че на места твърденията са верни. Например, вярно ли е да се твърди, че двойката е мъжкото тачало, че 3 е символ на женското начало - на Великата Майка - и че физическото ѝ проявление е Сатурн? Че физическото проявление на Четворката е Юпитер; че това на Петицата е Марс и че там били серафимите, които отговаряли за престъпленията, наказанието

и способността за сравняване и избор? А всъщност е точно обратното – серафимите нямат абсолютно нищо общо с всички тия неща. Вярно ли е, че Шестицата отговаряла на Слънцето, Седмицата – на Венера, Осмицата – на Меркурий, Деветката – на Луната, а 10 – на Земята?... Ако има документално доказателство, че това го е съчинил самият Соломон, значи сам той още тогава е пуснал нарочно и един фалшификат, за да обърка претендентите за търгуване и власт чрез Свещената Наука и Магия. Ние не бихме обръщали внимание на такива модели и текстове, освен за да се види кои са действителното положение и къде са драстичните размествания. Но е възможно и друго обяснение: съответствията и значенията са различни за всяка прецесийна епоха и подепоха.

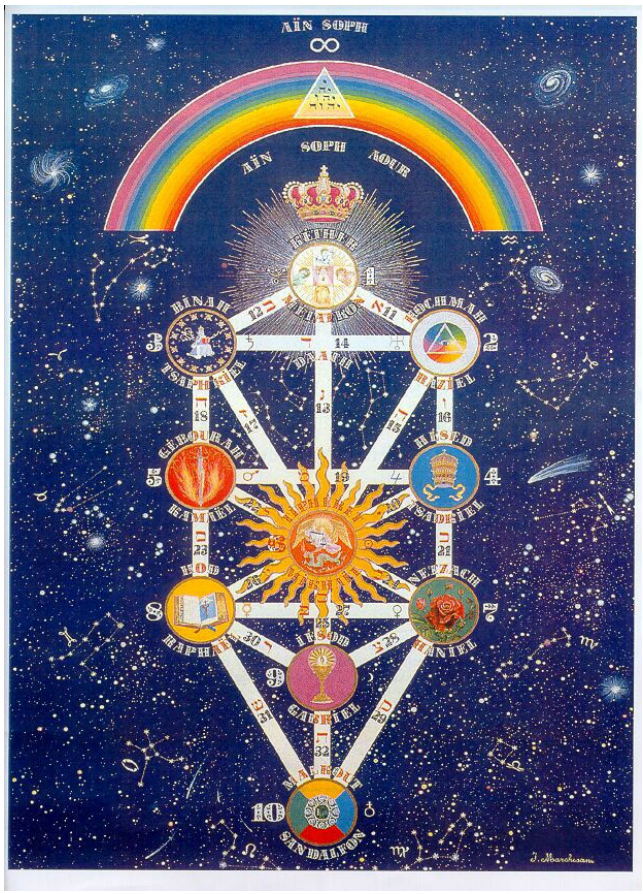

Малцина знаят, че моделът на сефиротите (илюстрацията по-горе) и съответното Дърво на Живота е валиден само за старозаветния човек и за старозаветните въобще, каквито има много и до днес. Че съществуват архетипи и магически символи и ключове и на новозаветните, и на праведниците, и на Учениците на Бога днес. Че Знамето на Бялото Братство е образ именно на Дървото на Живота на Новия Човек от Новата Земя и Новото Небе. Засега ни липсва добра репродукция от него, но една от тия, които дават някаква представа, все пак е включена в последващото осияние: "Истинското дърво на Живота".

16.IV.138(2002)
Странджа - Босна

ТЕТИВА И ЛЪК КЪМ ЦЕНТЪРА

(Странджа – трамплин към центъра на Галактиката)

Първа нощ в бараката от картон и шперплат – изкривена, с миши дупки и аралъци, които по никой начин не могат да се затворят. Но усещането е неизразимо с думи - голяма поляна с цветя и дървета, птички колкото щеш, мечтаната самота. Законът се изпълни от само себе си – бе казано, че сега трябва да сме 75% към 25% (в случая – самота към общуване). Донесоха боя, боядисахме в бяло стаичката отвътре, сложиха печка и разрешиха да се ползват дърва - безплатно и неограничено. Токът и водата са също безплатни. 25-те % се оказаха двама млади мъже и една жена от работниците тук, преливащи от добри чувства и инициативи – помагат, подаряват редовно какво ли не: кафе, хляб, конфитюр, кисело мляко... Едно малко послушание за посоката – и всичко пак се урежда по ноти.

В кантона наблизо има телевизор. Онзи ден имаше интервю с експерти сеизмолози, които показаха карта на България. От нея се вижда, че цялата страна, без Странджа и средна северна България, е застрашена от зачестяващи земетресения: в следващите 1000 години ще се случи и едно катастрофално – тухла върху тухла няма да остане. Най-уязвими са Пловдивско и поречието на Струма.

Дали двете последни ориентации от Баща ни - в районите на Велико и Малко Търново - не са свързано точно с това? – Или са пак само временни убежища по линия на най-малкото присъствие на злото, на най-голямата будност за доброто?

Ето въпросната барака в сърцето на Странджа планина – след солидното ѝ подновяване отвънка. Вътре борбата за запушване на дупките бе много по-голяма, но все пак приятелите от Бургас и от пътния кантон донесоха бюро, креват, даже телевизорче....

Преди преписването на "синичките букви", днес (30 април), за пореден път бе отправена молба те да се премахнат или съкратят – прекалено лично е и... пак с жалостиви нотки и петолиния. Не се разреши – трябвало да остане цялото. Които не харесват синичкото, да го прескочат – да минат направо на червеното... Ето какво исках да махна:

"Тази сутрин дойде въпрос: на какво се дължи перманентното външно "невървене в живота" – непрестанните и периодични оклеветявания, опозорявания, изгонвания и разминавания, основани на абсолютно неверни "факти" или на безмилостно разнотълкуване? На общата програма за мнозина, че трябва да се мине през стъргата по какъвто и да е начин – или има и съвсем конкретни, лични кармични причини? По-долу цитирам мисъл от Учителя на тази тема; но ако причината е родова карма, за Небето е безразлично дали дядо ни е търгувал с кожи, а другият дядо със злато; дали бащите ни са били технократи и продавачи - или майките ни са направили по 7 аборта...

*Нежеланието да се задават писмено такива въпроси беше голямо, но отговорът бе категоричен: и този път трябвало да се документира по човешки - **имало** значение. В такива случаи препоръката да не се пише и човек да не говори за себе си отпада.*

Наистина, прилича на родова карма: една прабаба е полудяла и се е удавила, една баба е умряла съвсем млада; баща, брат и син правят нееднократно опити за самоубийство и първият... "успява"; близки и далечни братовчеди са с психически отклонения и характеропатии или алкохолици. Съдбовна откъснатост от децата, които си създал; син загива трагично съвсем млад; разводи и драматични

раздели; остри търкания с най-близките цял живот; безсъвестни отнемания на имоти, липса на керемида над главата, въпреки добродетелните жестове на разни хора от време на време... Като се събере всичко това с професионалните инциденти, травми, интриги и подлости; като се имат предвид и заплахите на определени хора и общества да ни преследват до края на живота, независимо от това каква власт ще дойде; да унищожат физически или психически децата ни; да зомбирват и настройват и най-преданите ни любими и приятели против нас и да ни дискредитират по най-грозни начини където и да се появим, не е ли обяснимо защо човек перманентно се чуди дали е нормален, къде да се завре и как да не повтори трагедиите на близките си?

Това, което е преживял един боен пилот или един разузнавач, за да го пенсионират рано, или пък съдбата на един инвалид или един затворник може да бледнее в сравнение с изпитанията на някой, който не е много стабилен на Земята и ударите го пресрещат на всяка крачка. На този свят няма кой да види това и да те разбере – искат да си "нормален" и напълно отговорен за действията си, а ти само по една случайност или с Божия помощ не си отдавна в психиатрията или другаде. Тия дни не се разреши да се опишат подробно десетките и стотици случаи, когато някой е бил напълно невинен, но са му залепили етикет; забрани се категорично да се описват и подготвят за статии и телевизионни предавания и най-последните перипетии в Гърция, където цари робовладелство, мракобесие и ад. Всички грозни и изобличителни кадри от 5-те снети филма до един са осветени, а красивите снимки на същите ленти са излезли идеално. Как става това?

И, все пак, тази сутрин същият Източник настоя да се засегне с общи думи негативната съдба – сигурно за да има повод за коментарии. Досега има някаква яснота за карма от миналото: един френски трибун и писател е подпалил един от фитилите на френ-

*ската революция, без да е подозирал, че ще се лее толкова кръв и че ще се търкалят глави – сега трябва да се доплати и за това... Една царстваща особа от миналото днес е трябвало да роди 9 души, но е пометнала седем – нужно е да се понесе родовата карма и от **тази** вина... И само това ли? Колко месо сме изяли през вековете, колко лоши думи, мисли, погледи и постъпки сме посели?*

Кармичният закон е справедлив и безмилостен – и даже трябва да сме благодарни, че има филтри за намаляване на възмездието, когато работим. По всичко личи, че страданието и плащането са на първо място на тази Земя – това, че работиш за Словото и Делото не може да отмени Присъдата. Че в единични случаи това не е Присъда, но Съпричастие без вина, е въпрос, който не подлежи на обсъждане и разкриване в този тъжен свят. Ако го разкриеш, има опасност от тщеславие.

Но ето сега историята на арманския цар и сина му, която се падна при отваряне на случаен том, в търсене на отговор:

*Царят на арманите искал да убие една сърна, но пред нея излязло едно момиченце и казало, че не позволява. Царят прострелял **него**. Явил се князът на духовете в тази гора и проклел царя да му се роди син, който ще се ожени за страшно проклета и грозна жена и ще бъде малтретиран от нея жестоко. Ако издържи 10 години, кармата му ще бъде ликвиридрана. И наистина, станало точно така: жената на сина му била с огромни устни, очи като чинии и пръсти като кюнци. Царският син издържал безропотно десет години тормоз и побои, но когато свършили, явило му се предишното момиченце, вече пораснало, и той се оженил за него.*

*"Тази жена с дебелите бърни всеки ден [и **вас**] ви налага – мъже и жени, **всички** налага. [...] Но тя е на мястото си: баща ти едно време уби едно от най-хубавите момиченца в гората."* *(т."Сила и живот"-IV, Ед`22:96, б. "Неписаните закони" от 6.XI.1921)*

Привечер, когато е на смяна, един възрастен пазач от ромски произход, най-нежно произнася думата "приятел" и дели оскъдната си вечеря с госта. Често се налага да му се прави компания в кантона, за да не се чувства самотен. Тогава вървят и новините по телевизията и някои интересни филми, пиеси и интервюта. Ето реплики от две предавания:

*От една пиеса: "Мамка му и живот! Не е важно да убиеш човека – важното е да не му обръщаш внимание. Ма **така** да не му обръщаш внимание, че да се **забелязва**..."*

За Чудомир (разказва Теню Пиндарев): "И накрая той скочи от горния етаж на болницата – по "чудомирски"... Като не може да се работи, по-добре човек да умре."

Разбира се, тези песимистични реплики са се врязали не случайно в съзнанието на телезрителя от Странджа. Това обаче съвсем не значи, че за всичко, което се е случвало и се случва, няма без-

крайна благодарност. Заедно с проблемите, абсолютно винаги върви и една тънка или много дебела линия на Присъствието, на Разпознаването, на Жеста. Това са неща, за което други не биха посмели и да мечтаят. Небето не ни изоставя, дори и да сме на дъното. Безкрайно трогателни са хората тук – турци, роми, българи; прости работници, началници, всякакви! Безгранични са пътищата на Доброто! Хора от собствена кръв или школа може да са ни отписали завинаги, но неизменно Бог изпраща други души, които минават за "чужди", а са по-братя от всички, които познаваме.

*Ако всичко това е само една пледоария на тщеславието, за да се предизвика възхищение или съжаление – по добре човек отдавна да си е заминал. Но какво е то – **Бог** знае. Може да не е особено интересно и красиво, но за сметка на това е "искрено и лично"...*

Важното е, че бараката е чудесна, печката бумти, радиусът е много повече от 100 метра без жива душа наоколо, с изключение на буболечките, тревичките, цветята, пиленцата – и една крава с теленцето си... Когато няма секач, много лесно е да изклепеш някоя шина, за да стане остра. С нея и с теслата се бие няколко часа във външния талашит, за да се отвори прорез долу повече от метър. Това е единственият начин да се се сложат пластинки на мишите дупки и да се запънат с разпонки, така че вътрешният шперплат да прилепне навсякъде до перваза. Удоволствието е огромно, защото се оправя нещо, което е стояло така с години при предишните обитатели на бараката. Само горните измятания на стените не могат да се оправят, защото се иска цялостно разковаване на пресования картон отвън, а той не е боядисван никога и всяка интервенция би го изронила моментално. Опитахме боядисване – не хваща, мокър и рехав е. Но долу пробих дупки и заглавих разпонки, за да прибера вътрешния – този път ги заковах с пирони. Отвън стърчат – няма трион да ги отрежа, но с едни железа затиснах пластмасови парчета над дупките – временно...

Всички гниещи клони, дънери, летви и бичмета из двора изправих и ги наредих да съхнат, натрошавам ги и след време стават за горене. Градината чака разкопаване и садене с каквото може в този сезон, така че щастието е пълно. Даже прелива, защото всички искат да ме женят за една мома с къща и прасе... Предвиждат славни гуляи и разпивки. Засега казах, че по ме вълнува прасето... Те се смеят - мислят, че ще го ям...

Писателска му работа – лек няма... Само дето няма нищо измислено.

Господ е оставил 2 лева в един стар панталон, така че днес падна славен гуляй. Туркинчето ми подари бурканче кисело мляко и сладко от сини сливи – сама си ги е правила. Всяка сутрин ми нòси кафе – чак дотук. Мъжът ѝ ми направи кюнците идеално – не мърдат. Никой не ги е карал – самоинициативите им са много повече от молбата на прекия им началник. Е, креватът е много ръждясал, но при първа възможност ще си направя дървен, без пирони. Ако Бог е рекъл да остана тука...

Но нека видим дали ще каже нещо Главният...

- Не само девственият, но и абсолютно чисти-

*ят трябва да се омърси, за да стане драг Богу. Сам Бог е затънал до шията в кал – сега **такъв** му е експериментът. Само главата Му е чиста – тя не е забита с гвоздеи.*

Учителят, т.е. Христос, е и главата, и тялото на кръста. Точно там, където е прободен – включително и копието в гърдите – са невралгичните пунктове на човечеството.

*Щастието да си прикован е най-високо: то е триумф, перигей, тотална гаранция. За духовете в апогей няма гаранция – те не обичат Бога, но себе си. Перигеят е най-голямата близост до калта, страданията, грешните. Тъй, както Господ-Христос **работи**, се говори и за **"ингѐй"** – пълно сливане със Земята. В перигей са пророците, светиите, мъчениците – от време на време са на кладата и под ножовете, от време на време са в света на Отца. Това е така, защото те нямат силата, Любовта на Христа. Христос е едновременно разпънат и свободен – и колкото е по-голям кръстът Му, толкова по-голяма е свободата.*

*Универсумът – **ето** кръстът на Учителя сега. Там все още стои на кръст, не ходи. Но от няколко десетилетия вече слиза и ходи; през почивките пак се качва на пироните. Изпитанията и болките Му от 2000 години насам са нищо, в сравнение с тези сега. Кажете ми кое по боли: да си на кръста – или да ходиш с тия рани в нозете по остри камъни? Затова казвам, че нощем Той се прибира на кръста и се надява на пироните си – почива си...*

Скоро си говорихме, че чакълът е много важен – без него не може да има пътища. Гордите скали са водачите, авторитетите, учителите. По тях могат да се изкачват само алпинисти. Заслужава си да паднеш в някоя пропаст, за да видиш такава гледка!

Ала върхът, канарата, не могат да помръднат – тях ги мърдат само земетресения. Дойде ли до Съдбата, с тях се заемат каменарите. С взривове и чукове, каменарите на Бога разбиват гордостта, правят самомнението на купчини. С големите камъни правят големи здания и огради, с малките – малки,

а най-способните наситнят на чакъл. Минеш ли веднъж през каменотрошачката, ти вече умееш да чакаш, не се изявяваш веднага. Този, който волю или неволю стане основа на път, е най-способен; или просто му е провървяло. Тисящи колелета и нозе ще минат над него – тисящи пъти ще се ускори еволюцията му! Когато си път, аурите на съществата минават през тебе и те милват милиарди пъти. Всички гледки и щастливи приключения, преминали през сърцето им, преминават и в чакъла – надробеното самолюбие на бившите гиганти. Сега вече те не търкат небето с маниите си за величие – имали са шанса да влязат в Пътя.

Ако дойдат Майстори да огладят пътя, лейте сълзи от най-върховно щастие! Като ви пресоват, споят или запълнят така, че вече никога да не се клатите, да не убивате, по вас ще тръгнат пътници с хиляди. Черната ложа [асфалтът] ви фиксира да стоите на едно място – но това лошо ли е? Щом сте чакъл – с остри ръбове, - трябва да ви споят в религиозни и семейни групи, във всякакви групи по принуждение, за да образувате Път, ***благословение*** *Божие. Цял живот, а понякога и с векове, докато не стане някое природно бедствие, вие сте все с едни и същи хора около себе си. Ще копнеете да дойде пороят и да ви отвлече...*

Това са само символи, сравнения. Темата беше за невинните, които поемат вина. Бог поема най-голямата вина, защото влиза и в престъпника. Ако не влизаше, щеше да има нещо извън Бога, а това е невъзможно. Бог не съизволява, но присъства – дори и във формите без искра от Него. Правилното е да кажем "Нейго", а не "Него" – ясно защо. Ето защо, когато говорим за Бога членувано, в българския и други славянски езици Той се дали на две: сам Той - и Женската Му същност. "Учителя", "Бога" – това е ***вярно,*** *когато са допълнение, "ребро от Бога". (Модата от няколко години "Бог" да не се членува е победа на тъмните сили – някой е успял да внуши, че Бог е лично име, а не нещо повече. Изхвърлят родителния и дателния падеж – нито искат да раждат повече, нито искат да дават, искат само да се именуват. Навсякъде пишат "Ще се помолим на Бог", а не "на Бо-*

га" – значи има и други богове, много удобно... Всъщност, то е илюстрацията на многобожието и многоучителието днес. Може да се проследи какви опустошения стават в България по тази причина, както и от победилото "АД" в наименованията на всички фирми. Но щом тези неща са допуснати, значи има кармични, учебни причини – б.п.)

*Същевременно, Бог влиза и в този, който става **жертва** на престъпника. С вина или без вина, жертвата страда; страда и сам Бог в нея. Жертва без вина е обяснимо – сам Христос дава пример за това; но престъпник без вина - това не може да ви го побере умът. Сам Братът на Христа, Сатанаил, е най-големият престъпник без вина. Той толкова съвършено играе ролята си, че **всички** се страхуват от него; а най-посредствените го мразят. Но както Сатанаил, така и Сатаната и неговото творение – изложбената зала на ада – никога те не са наранили сами никого! Те даже не се приближават до съществата, но са длъжни да им прожектират филми. По стените на ада, както и над пропастите му, съвестните работници на Ремонтното Битие постоянно прожектират сцени на това, с което се гордеят смъртните. Пиеските и рекламите са малко по същество, но хората ги вземат за милиарди. Всеки сам се хвърля във филма, който е избрал, без да подозира, че се хвърля върху стена или в пропаст. Това един ден престава – когато на смъртните им омръзне да са смъртни. Като престанат да им харесват хората и нещата, в които са се влюбвали, самоубийците почват да търсят нещо друго.*

*Сега няма да разкривам кармически подробности от миналото, защото моментът е тежък. Сега времето при вас е **такова**, защото много сърца се затвориха. Гледат филма на студа и отчуждението, стремят се към света, а не към Словото. Опропастяват немалка част от реколтата през тази година – **Бог** знае какво ще оцелее. Така е: егоизмът е ледник, той не се топи лесно. Като грейне слънцето и почне да шурти, тревичките се радват, мислят, че е Любовта. Не разбират, че това е просто един разтопен ледник – докато грее слънцето... Щом хукнат снежни виелици, знайте, че не е имало Любов.*

*Любовта никога не отпада! Страсти и чувства **отпадат**, това е **предвидено**; Любовта обаче е съвършена и вечна. Нека не ни е мъчно за струя, която се е смръзнала. Студът и зимата са непоколебими: те ни карат да намерим нови огнища – или сами да ги накладем за другите.*

*Нека не се омъчнявате, че Словото пак тече, но без особени "мръвки"... Щом сме решили да тече, ще тече - даже и когато върти една и съща тема по хиляди възможни начини. Словото си е Слово, а Делото и Животът са за съвършено подготвени същества. При Делото и Живота искаш да работиш с **обичните**, да живееш с **тях**. Щом сестра, брат, майка или внук са по-важни за тебе, а наоколо падат с хиляди, значи се съмняваш в Бога, безмилостен си.*

*Има вързани, но има и звани. Ако вързан се откаже от близките, Христос ще го върже още по-здраво; но ако си зван и не Го последваш, и с теб, и с близките ти е свършено. Няма нито една стара или по-нова беседа, в която да не съм ви говорил само за това – в редовете или между редовете. Бог знае предварително кои измежду званите са избрани, но е **длъжен** да призове. Рогът Му звучи за всички, но го чуват само "званите" – имат слух. От тях тръгват само "избраните". Но това също е само **част** от превода: знаете, че всъщност избраните са **избрали**. Ти избираш с кого да живееш: с Бога и по-напредналите – или със същества от по-ниска еволюция. Мислѝ за собствената си еволюция, ако си избрал по-лошото.*

*"Слово без мръвки"... "Мръвка" произлиза от "мъртъв" – по-ясно от това, здраве. Понеже е тлъста, привлича те; ако е само кокал или постна супица – ъкъ (не)... Така че много лекции и беседи съм предвидил без "мръвки", дори и Божествени… Божествената мръвка е точен метод, точно познание, но е само **сегмент** от Тялото.*

Когато черната ложа строи система, тя връзва мръвките в единно и логическо тяло – за да ви впечатли. То може и да оживее в един момент – както ходжите повдигат мъртъвци. Като видите ходещо и говорещо тяло за няколко години или десетилетия,

вие считате, че това е постижение, живот, но не е. Вярващите в това тяло почват да го помпат със своята собствена прана и салма, и когато го угоят напълно, такава църква или школа триумфира. Само че кой и кога ще му удари ножа; у кого ще идат праната и салмата, както и народните средства – това е въпрос...

*Учениците вече знаят, чу и най-"постното" Слово е **живот**. Те четат, изучават и пият Слово и без да е супа или бульон – само чиста водица. Опитът им ги учи, че когато Учителят им е многословен - "без да казва нищо", - Той върши най-добрата работа. Когато се "оплита" в "алогизми", смешки или "явни глупости", Той върши най-добрата работа: отстранява **врагове** и работи с **учениците**. Спазвайте табелите да не говорите с Водача по време на движение; но ако той рече да ви заговори, знайте, че се разтоварва. Това разтоварване прилича на баласт, но през него текат **токове**. Не гледайте жицата, вижте дали тече **ток**. Божественият ток тече и през най-неугледните жици.*

*Спирането на Словото поражда **Дело**; спирането на Делото пробива някъде като Живот; спирането на Живота някъде поражда циклони от нови души и светове. Проблемът е в това, че няма много кандидати за Дело и Живот. В такива случаи Словото пак излиза на повърхността, за да ви "досажда". И в най-"досадните" и "скучни" беседи обаче, които съм ви давал, допълнително окастрени от стенографи, преписвачи и редактори, тече **такъв** Божествен Ток, какъвто няма и в най-лакомата система на мъдростта. Има брилянтни системи на мъдростта, които не са Слово. И **те** са необходими, Бог и **тях** благославя. Гении, мъдреци, велики посветени ги строят. Те са параходи и лодки към Истината. Широк е Божественият Океан – сам Бог понякога се качва на такъв кораб, възхищава му се. Ако има проблем, той е един: с какви физиономии наоколо приемате да пътувате към Истината? Щом ви харесват физиономиите в една църква, братство, дом или школа, вие сте точно за там. Ако има за вас хляб там и посока-*

та е вярна – какво по-хубаво?

Но ако душата и сърцето ви казват "не" и не намерите на един параход лицето, което търсите от вечността – напуснете го! Понякога и на Божествения параход, когато минава през пусти места на еволюцията, не можеш да намериш нито една свястна физиономия. Но нали познаваш лицето на Капитана? Ти не гледай пасажерите, гледай екипажа. Понякога кормчията, понякога простият юнга могат да ви погледнат с такъв поглед, че да ви удари ток! Вие разпознавате, че това е "Онзи Ток" – Токът, който познавате от вечността. Ето една физиономия и един поглед, заради които си заслужава да останете и на най-скучния, най-"скандалния" Божествен Кораб! Бог е предвидил другите физиономии и големите патаклами в братството с единствената цел да види какво избирате, кого разпознавате. Но ако искате да пътувате в първа класа, в лъскав кораб с пътници и екипаж като изложба – свободни сте. Бог може да ви уреди да пътувате и в каюта, в луксозен апартамент. Проблемът там е кой ще повръща върху вас или вие върху кого… Какво ще стане тогава и с най-перфектните ви окултни костюми?…

Когато почна да "викам" в Словото [да използва много "ви" – б.п.], нещата не са на добре; почне ли "никането" [когато говори на "ни" и "ние" – б.п], непременно ще поникнем... В "тикането" също има сила [когато говори на "ти" – б.п] – някой може да напредне много бързо или да си плати. Ако един Учител е от Бога, той често употребява "никането", особено в началото. С това се принизява до грешните, пише се грешен с тях – вози се в трюма с гребците и робите, слага каскет в трета класа... Такова нещо не можете да очаквате от никой "викач" в окултизма и мистицизма – той е с особено самочувствие, "богоравен"... Но и Учителят, почне ли да "вика", значи се надига пак буря; или е настанало мъртво вълнение. Излязъл е от класите и се качва на руля – почва да тика и да вика...

Сега, ако не оправите времето, значи е имало защо да ви викам...

Насоката "Странджа" и престоят там бяха единственият избор. Небето погледна къде имаше четирима души, годни да изпълнят условието – и откри тримата в Странджа. На всички останали места нямаше условия. Не малцинства, ами мъхове и лишеи въздига Бог да служат на Словото, както може да приготви човеци от камъни!

Сега, ако реша Школата да се премести тук, ще слезете в недрата на Странджа и ще се изкачите в небесната ѝ прародина. Ако не – съветвам ви да идвате тук на екскурзии. Въпреки че е ниска, тя е Рая на земята. Сега е оглозгана и оскубана печално, но в девет по-горни полета тя е рай! Те не са само нависоко – и наоколо са.

В Странджанската Агарта (тук я наричат "Орсѝм") се обучават ангели и божества от всички класове и йерархии, представители на 730,000 планетни и пространствени цивилизации! Тук е единственото място в Определеното Битие, където се постига ***универсалният*** *тот-ритъм - едно понятие, което няма скоро да разберете. Константин и Елена са не само личности и символи, но и проводници на Сатурн и Селена, с които християнството става възможно даже и в ада. Универсалният тот-ритъм е бърза, равноделна и неравноделна смяна на Егото с Психиката, на Времето – с Вечността. Когато характерът, твърдостта се редува неравноделно с майчинството и грижата и удари Божествен Тъпан, в мюонното и холистичното тяло започва ускорение. Константин усилва диамантената структура на посветените, а Елена внася "сребро", "светена вода" в душите, жадни за Преданост. Значи, предаността на душата, великото влюбване на будическото тяло в мюонното, в паневритмичен танц обикаля около Огнището на Атма и постепенно ускорява вибрациите си. Когато будическите и мюонните вихри и решетки изпаднат в екстаз, ултравселената се пробужда за Тот - за Огнение!*

Да продължа ли на това ниво? Нали от дълго време бях станал скучен – само ви морализирах и "виках"?... Бракът на Тот с универсума означава слива-

*не на Учителя и Бог Отец, изразено с термините, които вие разбирате. Трябва да знаете, че Орфей дойде и в Странджа, но направи огнение с **Родопа**, не с Евридика. Поради отказа на Евридика, той потърси спасение в Странджа, но Богинята на Странджа тогава бе в каталептичен, дионисиевски сън.*

*Жарта и Колелото е Галактиката, това е ясно. Постигайки Универсално тот-огнение (Любов в **Ято-то**, а не извън него), Божествените нестинари почват да танцуват в огъня и се събличат голи. Усетил холоса, неравноделният ритъм почва да избива падналите илухими от орбитите им и ги завърта в смерч или циклон, образуващ коридор към центъра на Галактиката. При самото сливане и огнение по време на Танца се чува гръм – и Ятото изчезва.*

Само Христово Ято от всички основни йерархии и класове може да пробие в центъра на Галактиката. Това е казано космологически. Мистически, това е пробив в светая светих на ясновселената. Важното е, че това е възможно само от нашата галактика, само от Инлания [Земята – б.п.] и само от Ойру́л [Странджа] . Ако Инлания е "мая за милост и абсурд", то Ойрул е запалка за "тот-ур" – няма друга дума в земния език, означаваща Огнение на Ято.

Всички луди по всички психиатрии да се съберат – пак не могат да съчинят такова нещо... Даже и титаните в действие не могат да го измислят, понеже и най-развинтените фантасмагории, наречени "системи", "светове" и "космоси", не могат да се сравнят с атом от малкия пръст на Господа!

*Кога се срещат "двама или трима в Мое име"? Кога тия групи могат да стигнат до 12? – Когато обикнат Господа с всичкия си дух, с всичката си душа, с всичкия си ум, сърце и сила. Предъвквано милиони пъти от християни и псевдохристияни – и неизпълнено от никого! Дори Учителят още не го е изпълнил, понеже няма с кого. Т.е., изпълнил го е, но с 9 братя и сестри от другите класове и йерархии. Очакват се трима от **Земята**, за да стане зелохим. Засега е елохим, който още възкръсва чрез страдание, не чрез огнение. **Толкова** много е нужен*

*Ученикът на Учителя! Както се казва – и **Бог** се развива. Сродната душа на Бога е Човекът. И когато Човекът реши най-после да се очовечи, Бог ще премине в нова фаза. Ще Му бъде много интересно...*

*Преведено на културен език: когато двама или трима или цяло Ято обикнат Проявената Любов между всички и към всички чрез тотална концентрация в нея и в нейния Носител, Неговото Учение, Неговото Движение и Живот и не се отклоняват по други места; и когато Предаността и Откликът подпалят атмическото, будическото, умственото, астралното и физическото ни тяло за тотална обмяна, подвиг и Любов – **тогава** Бог е с нас.*

*По-късно в Ойрул се очерта още една четворка; научихме, че Странджа се е наричала Астея и че е създадена от **усмивката** на Бога. Двама от участниците имаха откровения и удивителни истории за разказване. Единият получи уникална информация със символична и магическа рисунка, а другият сподели, че при скорошното си посещение в Австралия е бил на един връх, който е с почти същото име като Ойрул. Посетихме светилищата на Бастет, помислихме си, че Астея и Бастет може да са едно и също... Но за всичко това – следващия път.*

Ето по-подробно разказът на приятелката, която е посетила наскоро Австралия:

"В Австралия посетихме скалата Улуро – Айестрок. Това е свещената скала на аборигените. Направихме много медитации през тези дни. А скалата като че ли дишаше и търпеливо ни чакаше. В една медитация видях мъж – абориген с копие, който строго ме гледаше.

Последния ден трябваше да се приготвяме за път. Разделихме се със скалата като с нещо много близко, дори с тъга. И с въпроса: с какво ни свързва тази скала, какво общо има с България?

Защо бях там?"

Две чувствителни души в България са ѝ казали, че тази свещена австралийска скала е свързана със Странджа и че тя трябва да донесе камъчета от Улуру в "Ойрул" – позволявам си да заместя тук името на Астея с това, което научаваме сега от Учителя, за да се види връзката.

2-27.V.138(2002)
Бургас - Изгрев

ИСТИНСКОТО ДЪРВО НА ЖИВОТА

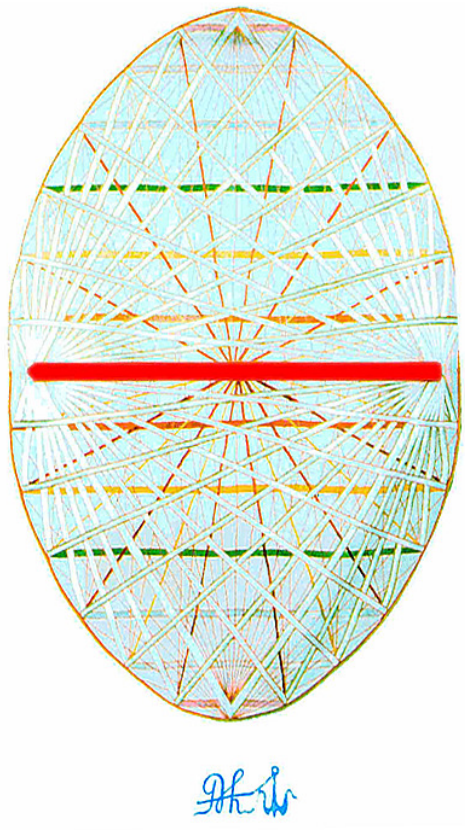

Знамето на Бялото Братство с подписа на Учителя

Тук цветовете не отговарят на оригиналните – особено фона и лъчите. При откриване на по-добра репродукция, илюстрацията ще се подмени.

1.Записки по разговори в периода 2-5 май 2002 г.:

*Според Дейн Рудиър (виден астролог), на 42-годишна възраст човек трябва да е открил себето си, т.е. да е осъзнал мисията си. На около 52-годишна възраст е определено да се утвърди и егото (азът), т.е. формата, характерът ни - "щитът и копието", чрез които постигаме целта си. Човек може да казва вече твърдо "не" на всичко, което не е негова цел. Започва **вертикалният** път на духовното развитие. Все пак, според тази програма на Природата, до 56-годишна възраст човек трябва да продължи да служи на народа и на близките си.*

*Себето е проекция на **духа**, на индивидуалността, на монадата. Означава осъзнаване на собствената ни уникалност в Битието, а чрез нея - постигане на самодостатъчност. Себето се отличава със способността да живеем сами и да изхождаме само от себе си. То се подхранва от самотата, спонтанността и доста-*

*тъчния ИЖР (Индивидуален Жизнен Радиус). Може и да общува, но неговото общуване не е меркурианско (т.е. "давам, за да взема"), а се излива като слънцето, раздава се като плодното дърво. Докато се самораздаваме без мисъл за получаване, ние проявяваме **духа** си. Когато няма какво да раздаваме, ние се прибираме в себе си, без да се оплакваме, че не получаваме. Характерно за себето е, че при дисхармония и студ то се оттегля без да каже нищо, защото това е единственият му възпитателен метод. Друг характерен белег е, че живее **в момента**, т.е. не ограничава импулса си в името на бъдещи цели. **Това** именно показва наличието на Божествен дух в човека. Така постъпват представителите на Божествения свят, за разлика от тези на духовния и физическия. Друго свойство на себето е неговата централност. То не може и не иска да бъде спътник и не се променя под външни въздействия, а само по вътрешен импулс. То е нашият първичен атом, който е монолитен - синоним на "индивид" (individe – неделим).*

Сенките на себето са гордостта и всички отрицателни думи, които започват със "себе-" и "само-", както и себичността, индивидуализмът - за разлика от индивидуализацията, която е положителен процес. Най-болезнената му проява е аутизът, а също негативизмът, нихилизмът. Хората от този тип употребяват с охота думичките "а", "ама", "но", "не си прав", "обаче".

Егото е кристалната форма на себето, от която е изгонена водата - илюзиите и тщеславието. Чистото его също е самодостатъчно и се оформя като устойчив характер – способност да преследваме упорито и с десетилетия индивидуалната си цел за практическото ѝ осъществяване. Човек с изграден характер има добре очертана сатурнова линия на ръката, добре изграден нос и тилна част на главата и е положил основата на мюонното си тяло - едно от трите ни тела в Божествения свят.

*Божественият свят уравновесява духовния и физическия, примирява противоречията и противоположностите им. Където има борба между дух и материя, не може да се говори за Божествен свят. Докато се развива духовното за сметка на физическото, става дума за **духовна** школа, а не за божес-твена. Духовният свят се възвисява, а божественият слиза, т.е. самоограничава се, за да служи на потопените в гъстата материя. Типични представители на егото са българите, кавказците и индусите, въобще планинските етноси. Тях трудно ги асимилират. Французите и французите по дух са типични представители на себето. За тях е важна екзистенцията, експресията и репрезентацията - те искат да живеят, да хранят импулсите си и да се изявяват. Когато започне да доминира егото, почва процесът на строене - къщи, системи, кариера, признания, постижения и пр. Не че и французи, западни хора не правят това, но мотивацията е различна.*

*Процесът на егоцентрация може да стигне своя връх на около 52-годишна възраст, когато човек намира **кристалната** форма на своето призвание. Егото може да бъде и колективно, но в структура с една и съща цел - например институция или школа с общ инструментариум и процедури.*

Ако в момента някои говорят за проявата на VII космичен лъч - на ритуалната магия, - може да се каже, че в Бялото Братство също се използва ритуална магия, но рядко - тя е вече отминал

етап - от IV и V раса. Истинската Христова магия, т.е. Божествената, се изявява като елегантно свръхсъзнателно действо, без театъра на ритуала. Тя е проява на Божията воля и е резултат на постигната добродетелност. Научната магия е въпрос на концентрирана мисъл и воля (напр. в неизкупената Шамбала), но това е ***силово*** *действие, не протича естествено като свръхсъзнателно действо или поради разпознаване на Словото Божие, душевна чистота и проявена любов и доброта. Спонтанната молитва със свои думи и даже без думи е един от изразите на* ***Христовата*** *магия. За "Божията Молитва", дадена от Елма преди няколко години, се казва, че тя е незабавна проява на Любовта и Доброто и мигновено скриване и забравяне на това. За същото говори и Теофан – Учителят на Седир.*

Докато духовните школи на IV и V раса работят с ***природни*** *субстанции, движения, инструменти, визуализации и вербализации (представи, звуци, думи, формули, мантри), то Бялата Магия (Невинното Действо) е възникването на спонтанни чудеса, без да сме ги викали съзнателно, без да сме ги предизвикали волево. Както кристалчетата Истина плуват в Словото подобно на течния кристал, така и понякога кристалчета от ритуални действия плуват в Действото. Когато тези редки кристалчета се прилагат от белия маг, като едно голямо изключение, те пак имат ефект, но много по-слаб от свръхсъзнателния. Обаче при всички случаи той е положителен – не се създават егрегори. Но ако се наложат като процедура, еднаква за всички, това е белег на друга школа - не всемирна или бяла - и скоро настъпва обичайното разложение и духовна склероза. Всички техни представители могат да движат и вселени, но вечер пак се връщат по къщите си или при непълноценни хора, а не в Ятото или с птица от Ятото - служат на* ***сефирота на страха****. Те са още* ***старозаветни*** *– боравят с понятието "страх Божий". Други може да лекуват неизлечми болести и даже да възкресяват, но получават "нашивки" и "звезди" – служат на* ***сефирота на почестите*** *в старозаветното Дърво на Живота... А това са само два от старозаветните сефироти, които отдавна не влизат в структурата на напредналата душа: душата на новозаветния, праведника и ученика.*

Бялото Братство е изградено на синархичния принцип (без ръководители и хора на сцената, освен закратко, мълниеносно и по волята Божия). В синархичната група импулсът на който и да е участник привлича свободно останалите за извършване на дадена Божествена работа. В следващия миг ***друг*** *става такъв център, както върхът на вълната, затова белият брат и бялата сестра е синарх, т.е. кристален дух, диамант. Това означава почти пълна или пълна невидимост, както съвършеният елмаз ("Елма + аз" - Божествената егоцентрация, наречена "скромност"; действащата хиперфиза). В бъдеще ще имаме точно такива тела с нещо като поляризационен филтър, който ще премахва отблясъците, способни да "издадат" съвършенството, блясъка и местоположението на диаманта. Личностите със силно себе от старозаветен тип не са монокристални, а по-скоро "метални", със силен блясък - а това е стремежът на себето да се* ***отличава*** *от другите, да ги съветва и да ги води. Там важи и се наблюдава контрастът - както в поведение, така и в чувства. При изявено себе, но неразвито его*

*(както е напр. при немци, французи, англичани), философията на живота е да създават, да живеят според импулса си, да се изолират или да се изявяват, независимо от това какви са самите те, дори и да са филантропи и благодетели, но тяхното никога да не се губи. Така е с повечето огнени знаци в астрологията и с **горделивите** представители на духа. Там е важно какво прави или не прави човек, а не какво представлява - като съвършенство на тялото, здравето и поведението, извън "особените" изяви. Поразеното себе не може да живее без Книгата на Гинес. Такава е и светийската "гинекология", която често е червива от женско тщеславие, та дори и да е само пред Бога... Суетата им може да е показна или искрено скрита, дори и от себе си, но пред Бога пак се стремят към рекорди. И най-славният духовен шоумен, и най-канонизираният старозаветен светия и чудотворец е с хипертрофиран дух и закърняла душа – суета пред Бога, жестокост пред ближния - пълно неведение за Божественото "его", което няма нищо общо с борбата с дяволите. А истинското его значи брилянтен характер! Той се проявява само пред казана или когато врим с други в него...*

Егото снема диалектически духа, но в борба за изграждане на съвършено физическо тяло и съвършено поведение; в перфектно изпълнение на задълженията към социото и в перфектен избор на хора и неща в личното ни, интимно битие. Този процес е започнал у най-напредналите хора още в древна Елада, на Балканите, в Кавказ, в Индия и сред другите планински народи, където има физически и духовни монокристали и наченки на Божествен "аз".

*В Божествения свят няма йерархии - има **класове**. Йерархията в духовната сфера е неизбежна, понеже в процеса на усъвършенстване там всички се стремят да сложат "униформа", да имат степен, титла и ранг, наименовано и признато постижение. Подражават, за да станат еднакви, мислейки си, че се отличават. Ангелите от дадено ангелско общество са външно еднакви. Миналите през човешка еволюция се различават и по лице, и по тяло, и по начин на живот, понеже се изявява нещо ново - **себето**.*

*Защо в Божествения свят има класове, а в духовния - йерархии? Духовният свят може да се онагледи с луковичния принцип. Както в една луковица има различна отдалеченост на люспите от центъра, така в йерархията се създава илюзията за нужда от посредници между Бога и нас. В духовните светове и учения не може без приемственост – това е **етап**. Но когато няма смирение, себето се опиянява от постигането на все по-високи и по-вътрешни степени в йерархията и започва да манипулира околните, да следи как изглежда в очите им. Разпънато е от амбиции, честолюбие. А в синархията, в Божествения свят, в обществото на развитите "азове" действа принципът на чесъна: радиално, всяка точка е еднакво отдалечена от центъра. В адския "чесън" тук има отклонение: или абсолютизъм във властта, или пълна анархия, абсолютно своеглавие.*

При холопринципа, всяко истинско его е богоравно не само като потенциал, но и като реализация. Хора под знака на числото 7, на Сатурн и Козерога, на септилите в аспектологията, могат в най-висока степен да познаят себе си като диамантен характер и съвършен служител (Божествен аз) - т.е. да стигнат до осъществяване на съвършено социално поведение и на съвършен дух в съ-

вършено тяло. Това е уникалната потребност и способност на истинския сатурнианец да живее сам, без да му е скучно (а когато служи, все пак да се оттегля периодично в непристъпна обител на друго място). Това е умението му да общува с другите само в периодите за обмяна и саможертва, определени му от Природата или от импулссите на Духа - но винаги да се възвръща с удоволствие в самотата си. Автархията - това е затворен цикъл на самоуправление и независимост от всяка човешка или ангелска школа и йерархия; окончателно попадане в Класа, където има само един Център и една безгранична периферия; само ***един*** *Учител и Бог, само* ***едно*** *Ято, а "другите" са всички останали. Това са безкрайните възможности за обмяна и щастие с един от главните синоними на Бога – "всички". Единствено и именно тук се осъществява "любовта като принцип", "любовта без обект". Това не значи абстрактна, непроявена любов,* ***а любов на практика с всеки конкретен обект, изпратен ни от Бога****; постоянно и неотклонно разширяване кръга на същества, които обичаме и които ни обичат, запазвайки собствената си свобода и идентичност.*

Когато стигнем до ***кристалическото*** *единство на съзнанието или до "мюонизацията" (егоцентрацията), ние стигаме до семената на едносемеделните растения, които са представители на Божествения свят. Това са житните, палмовите и луковите растения - с кухо стебло и брадат корен. Всички плодове извън тях са двусемеделни, но те са от ангелския свят, не от Божествения. "Луковият" (хордиалният) принцип съществува и в Божествения свят. Характерен е за илухимите или за илухимното начало в нас, което изразява* ***Мъдростта*** *в Любовта, въпреки че в случая е подклас на алохимите – "лютивите". Нали лукът е бакърен по цвят и най-сладък сред луковите? Той е* ***нежността и отдаването на Ятото*** *– незабавното, пълното, страстното, най-сладкото. Виолетовият лук е съвсем* ***друг*** *брак между алохими и илухими – той е израз на* ***предаността към Ятото и към всяка нейна птица поотделно****. От тази гледна точка, човек може и трябва да има и най-близка, сродна душа, и "ято" или семейство, но то е само по Божията воля, а не по нашите човешки вкусове или от кармични връзки.*

Алохимността е ***Истината*** *в Любовта и за Любовта – радиалната, еднаквата любов към всички и към всеки от всички - и то практически, мигновено и без замисляне. Илухимите са по двойки или в малки семейства – те са родителите на най-сладките палмови плодове. Открийте кой палмов плод налютява – и ще видите майката-орлица, любимата, която се хвърля в огъня. В алохимен стил, това означава подвиг за всички, но вдъхновен от най-близкия. Рицарят е подходящ образ на това, но не единственият.*

При "житните" психики всичко идва на мястото си: виждаш и обичаш Любимия във всички; виждаш и любиш всички чрез Любимия; виждаш, любиш и обичаш Любимия и всички вътре в себе си. За това ти е необходим ***Тройният*** *Ритъм. През елохимното начало сега свети, меко и приятно, вече и зелохимното, името на което е Тайна. Това е една от функциите на зелениката, затова ни е нужна Странджа.*

При двусемеделните растения, чиито стебла са плътни, има съответствие не с Божествените, но с ангелските йерархии, школи и религии – агрегациите от ***духовен*** *тип. Там системите*

Цъфнала зеленика – ендемит на Странджа планина, България

от сефироти се илюстрират от двусемеделно дърво, чиято долна част е триъгълник с върха надолу, а горната – триъгълник с върха нагоре: има връх, има и основен корен, както е в тоя вид растения. Ако говорим за Дърво на Живота от ***Божествен*** *тип, "сефиротната" му структура е палмообразна (кардиална), каквато е структурата на кръвоносната ни система, с център сърцето. Всяко Дърво на Живота от духовен тип е разположено по точки, чакри и жлези с вътрешна секреция, които изграждат идеали и сефироти от* ***двусемеделен*** *тип – дуалистични, с плътно стебло и основен корен (вретеновиден). При брадатия корен на едносемеделните са реализирани радиалността, синархията и синхронността. Те осъществяват функцията на Истинското Дърво на Живота в Божествения свят. При него липсват плътното стебло и основният корен, както и основните върхове долу и горе - те са заменени с принципа на кардиоидата. По-късно разбрахме, че това не е в противоречие с факта, че Божественото Дърво на Живота, изобразено в Знамето на Бялото Братство, също има най-горен и най-долен, симетричен триъгълник, и още много второстепенни, но те са безопасни и Божествени, защото са оградени от елипса, както българският Пентаграм е ограден с две окръжности.*

Кардиоидата (сърцеподобната линия), за разлика от пирамидата, осъществява Божествени, а не духовни функции. С това не се отрича дейността на духовното тяло, което е проява на Духа: без да сме преминали през пирамидалния принцип, не можем да станем пълноценни. Но никога не бива да забравяме, че има и един по-висок свят от духовния - светът на самия Бог, чийто образ, свят, начин на съществуване и Дърво на Живота са ***кардиални****. Както казах, това Истинско Дърво е диалектично единство на пирамидалния и кардиалния принцип, понеже Бог е* ***интегрален****: съдържа в Себе Си и по-нисшите светове. Както сърцето отгоре е*

палмовидно, а отдолу триъгълно (макар и заоблено), така и Божественото Дърво има подобен вид. Установено е, че и Земята има сърцевидна форма - геоидата ѝ е от кардиален тип, макар и кристаловиден.

Известни са различни принципи на нарастване при дърветата. Един от тях може да се нарече принцип на "състезателните" растения - винаги има едно върхно клонче, което се стреми към първенство и това е стремежът на същества към духовно или светско издигане. Такова Дърво на Живота в социалната структура означава необходимост от степени на постижения, от земен ръководител, учител и йерархични елементи. Но има и други видове растеж.

*Боравенето с пирамиди и мандали е характерно като чисто духовен, "двусемеделен" метод, макар и проекция на Божествените. Съвсем друг е принципът на едносемеделните растения и, съответно, на Божествените форми и школи. Формата на кардиоидата отговаря на магнитното поле. Горната и долната му осови части са женски, хлътнали, а не остри и изпъкнали. Оста на живота в Дървото, Дърветата, и Плодовете и Семената на Живота от Божествен тип е влъчваща (всмукваща или интровертна, женска), а не излъчваща. Бог, Учителят, става вече зелохим, не е повече елохим. Кръвоносната система и магнитното поле са пространството на **Бога**, което се влива в Божественото Дърво на същества с искра Божия. Там силовите линии, кръвоносните съдове излизат под формата на фонтан и образуват съвършено друг тип движение на "кундалини" - от Божествен, а не от духовен тип. В българо-славянското Дърво на Живота то се нарича "вихрун". Когато Бог ни казва: "Сине Мой, дай Ми сърцето си", Той има предвид именно нашето **Божествено** Дърво на Живота, с което да се интегрира - иска именно **тази** наша воля за любов и обич, при която се получава гейзер. Такива са протуберансите на тотвселенската ни аура и линиите на ясновселенската.*

Школите, които работят с действа и атрибути, изоморфни и изофункционални на Божественото Дърво на Живота, вече не са пирамидални, а са обли, сферични, елипсоидни, кардиални. Тогава изчезва йерархията, явява се синархията и там егоизмът се превръща в Божествен "аз" – преданост към Божественото в себе си и в другите. Тогава се появява елмазената струна, която пронизва Новия Човек. Тя е куха, по-къса от "височината" на аурата и е характерна за козерожките народи (отдавна е почнала да се оформя в българския). Това осигурява свръхпроводимостта, безпрепятственото преминаване на Бога през истинското его, което е кухо, не е изпълнено със себе си. Духовните и ангелските общества имат йерархична структура и поставят на централно място себе си ближния, авторитета и йерархията. Затова имат нужда от църква, семейство, "сродна душа", любим, съпруг и духовен патрон. Това предопределя предано, но ярко егоистично поведение – всички външни са "чужди". Затова един от сефиротите им е страхът, а друг – нуждата от ритуал, степени, нива̀, изпити, признания и "почести" вътре в йерархията им.

Същества от Божествен ранг са "едносемеделни", радиални, синархични. Обвиняват ги в "анархия". Но в тях Човекът е практически равен на Бога, защото е сам с всички и равнопоставен

*на всички останали точки от сферата. По тази причина, **всеки** му е ближен. Той живее в безкрайно удивление защо всеки срещнат му е любим и до болка познат: вътре в Бога всички са едно! И понеже има куха и елмазена корда на егото, той общува с Бога, със себе си и с всеки според волята Божия, т.е. според вътрешния импулс в настоящия момент, а не според някаква идеология, тръпка, морален кодекс или оперативна система от духовен тип, с постепенни постижения и плодове в бъдеще време. Докато духовното съвършенство е "нещо с връх", т.е. пирамидален принцип, абсолютно необходим за **духовната** структура и функция на същества, то **Божествената** етимология и семантика на думата "съвършенство" е "взаимно вършене". Това се илюстрира от линиите и клоните на кардиоидата, които взаимно я образуват, докато върхът ѝ е имагинерен. Мъжкият принцип на Отца влиза в женския принцип на нашето кухо его. **Това** именно е езотеричното значение на свещеното "Ом Мане Падме Хом" – а не директният му превод.*

Кухината на елмазената струна в козерожкото его наистина създава условия за свръхпроводимост, т.е. за безкрайна лазерност и кохерентност на духа. Обикновената духовна проводимост, която се осъществява в стеблата на двусемеделните школи и растения, е издигане на енергии и сокове през центъра на личността – една чисто лунна процедура. Тя отмря със смяната на йерархиите през 1980 г. Тогава дойде на власт архангел Михаил, при което лунните култури и процедури (пирамидалните, духовните) се смениха със слънчеви. Сега архангел Михаил разбива всички лунни, духовни системи, и ги връщаща обратно в XIII-та сфера, от която вече излизаме. Те се заменят с школите, методите и импулсите от Божествен тип, за които говорим днес. Известната Свръхнова през 1986 г. наистина избухна в космоса точно тогава, когато бе предвидено в осиянията на Елма (три години преди това), и стана база на архангел Михаил. Именно това е неговата епоха, когато започва истинската кондензация на "аза"; а сега най-голям шанс имат козерожките народи, както и всички хора, които неспирно изкачват планините и слизат от тях, за да служат беззаветно на Бога и на ближните си – "скитат се по гори и планини"... и "Един Незнаен ги придружава"... Кардиалната структура на Дървото на Живота може да се открие и в архитектурата на народите. Тя е израз на мекия, женския принцип и идването на VI–та Раса – няма нищо общо с катедралите. Но тя е и синтез, защото стеблото му, все пак, е подобно на единица, макар и да знаем, че там само централният канал е абсолютно прав.

*Сега, когато разсъждаваме върху Знамето на Бялото Братство като най-последен и съвършен синтез на Истинското Дърво и Фонтан на Живота, ние виждаме, че тригоналният принцип там не е унищожен или заместен, но е включен. Подобна е и ролята на интерцептираните (включените) домове и знаци в астрологията. За нас това значи: с духовни практики от сега нататък ще се занимаваме само в свободното си време - след като сме изпълнили дълга си към Служенето, Доброто и Любовта. От 2000 години насам, вече много пъти, Учителят казва: ако не остане време да служим на себе си или на ближния си, защото има много работа за Бога, т.е. за всички, нека не се тревожим. Щом правим това – изпълнили сме **всичко**. Но остане ли ни време – веднага включваме на*

второ място ближния (ако сме в Общия клас в очите на Бога); или себе си (ако сме в Специалния).

Тези записки дотук са плод на разговори между единатор и импулсатор в отбелязания период, особено на 5 май 138 (2002)г. Затова няма гаранция за пълнота и съвършена точност, но общият дух е верен. Усещането, че пак протече Слово, бе взаимно. Днес ще попитамие "Нашия Човек" може ли да коментира всичко това с лично Слово.

Защо Знамето на Бялото Братство прилича на соленоид и на "зьогма" (оплодена яйцеклетка)? Има ли и знаме на ***Всемирното*** *Бяло Братство? А на* ***Великото Всемирно*** *Бяло Братство? Ако има, не са ли те само части от интегриона (холиона), даден от Елма? Знамето на Бялото Братство само "път на човешката душа ли е" (какъвто е със сигурност и пентаграмът) – или и неин истински модел? Не егрегорно, юдейско, индийско и въобще архивно – а реално Дърво на Живота?*

Завършена редакция с допълнения и въпроси –
27.V.138(2002)г., Бургас, 2,22^{h} следобед

2. Отговор от Елма
27.V.138г., Бургас
(няма ръкопис – холизацията се пише направо на компютъра)

14,33ч.

- Много важна тема – трябва да се отговори в 5 тома...

Същественото: това знаме е само двуизмерно сечение или проекция на 49 измерения. Те са 24 общества: 12 на Небето и 12 на Земята. Небесните са мъжки, земните – женски. Следователно, горната част е на елохимите, а долната – на зелохимите.

Виждате, че това са връзки на всички с всички. Затова е Знаме на ***Бялото*** *Братство – не на черното или на някое другоцветно или шарено... По чисто енергийни причини, сега не мога да говоря повече за него: където връзката е друга, стават безброй къси и дълги съединения. Късите съединения са на падналите* ***алохими****, а дългите – на падналите* ***илухими****. Който се съединява закратко или задълго не по волята Божия, т.е. не по желанията на* ***сърцето*** *си, пречертава грешно Знамето на Бялото братство в принципното си тяло и от там започват пожарите, гърмежите. (Да се има предвид, че под "сърце" в случая Елма разбира истинското ни сърце, създадено от Бога и затова с*

искра Божия в себе си, а не настроенията и тръпките ни, които са от друг произход – б.п.)

*Желание, жажда, желязо, жена, мъж, живот – това са все синоними на Отца, на "**Кръвта** на Живота". Затова казвам **"желанията на сърцето".** "Волята Божия" е само религиозен камуфлаж, за да мине тази истина някак в Словото. Но и "Божия" има "ж" – импулсът и плодът на хипервселената. Затова най-горният и най-долният триъгълник – 13-ият и 26-ият - са съвършени: това са световете на Ииисус и Ииисула. Те вече не са по две "и" – имат Трето, Учителско Посвещение. Наистина, Яйцето е оплодено: ражда се прекрасен свят! Наистина е "соленоид" – свят на слънцето, на Божествената сол. Трептящ магнит, илухимно-алохимен двигател - Сърце!*

*Познахте: Плацентата предпазва Кристала. Кристалът ви все още расте, но Раждането е скоро. Измерете ъглите към всеки **теóн** и ще видите един от начините за свързване с теоните. Това са не само астрологически и кабалистически аспекти. Това са ъгли за създаване на **Същества**. Във великата и преблажена **теóния** са вложени ъглите и ýсетите за тях. Като наука, тя ги обяснява; като спонтанност и послушание ги изпълнява. Така се създават 24-те класа мъжки и женски души – с искра Божия и росинка Божия. Когато искра и росинка се съединят, получава се ядро на небула – начало на ново същество, нов свят. То има късче небе, обем божествен въздух в душата си. Когато росинката сама тръгне към искрата, получава се Син Божий – съвършено същество с елмаз Божий в душата си. Той съдържа и пламък, и роса, и безкраен въздух в себе си, но те само му помагат да чертае плановете на Царството Божие на звездната карта – и да ги изпълнява.*

*Наистина, Знамето на Бялото Братство е и Път, и Истина, и Живот. То е модел на човешката душа с произход от **Бога**. Всички останали модели са с друг произход.*

Като Път, то очертава основните ъгли за Гостуване и Приласкаване – главното средство за очертаване на Царството Божие. Царството Божие има очертание, граници. Пътеките на Гостуванията,

въздишките и възгласите на Приласкаванията образуват безкрайния Път, който се вие из това Царство! Той е безкраен, защото от Бога извират все нови и нови души – шансовете ви за обновяване и безсмъртие са безкрайни! Но, същевременно, той е в крайни граници – границите на Предаността. Извън Разпознаването и Предаността няма нито Рай, нито Царство Божие. Там царува вечна тъмнина и мрак, където има "плач и скърцане със зъби"...

*Като Истина, Знамето на Бялото Братство носи Истините за **Любовта** и техните бройни и безбройни проекции и движения. Има **една** Истина за Любовта, но тя е незнайна. Усещат я само алохимите; и алохимната същност на техните деца – елохимите. Като плод на тази Истина, като градина с безброй видове плодове, сияе и пламти Царството на Красотата, в което живеят Свободните. В Знамето се виждат основните видове жажда за Свобода, от които се раждат всички останали – безчет. И след като тези жажди са безчет, никой никого не бива да учи какво е Любовта и има ли установена истина за Нея. **Има** една Истина, тя е абсолютна - но именно защото не е установена. Който се помъчи да я установи, умира. Докато трепка с крилца и се бие в стъклото, се обезобразява. Погледнете родителите на катехизиси, спомнете си изпълнителите на догмати – и ще се уверите. В Бога има само една Догма: Свободата на Любовта!*

*Що се отнася до Живота, Знамето на Бялото Братство наистина е **Оплодено** Битие – щастлив ураган и шепот от щастия. То показва Двата Полюса, между които Битието е **Битие**. Само **Проявената** Божия Любов е Любов – всичко останало е гробница.*

*Проверете не само ъглите, но и пропорциите. Превърнете ги в любовни думи и тонове. Ще получите Всемирната Симфония на Зачатието, от което се стига до Раждане. Ще стигнете до триумфа на безсмъртието, от което пак се слиза в Смъртта. Безсмъртните слизат в смъртта, за да спасят смъртните. "Чрез смър**ттта** смър**ттта** поправи́" –*

***знаете** тази песен ("Смертию смерть поправь"). Трите "т" в тази смърт-поправителка означават безсмъртен, който е слязъл в смъртта. Като откриете такъв по пътя си и повече не сте способни да се отделите от него, отделяйки се само периодично, ние ще ви въведем в свещения храм на **теóнията**, над който се вее Знамето на Бялото Братство. Той е **Училище** – "**Великото Училище на Живота"**. Но извън Храма са полята – дивите поля и плодородните градини, където живеят практикантите. В Рая и в Царството Божие се започва с **практиката** – с предметите на Иисус и Иисула. Само от време на време се влиза в Храма, за да се обобщят резултатите.*

"Само това е живот вечен – да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил!"

*Който разбере и приложи тази **теона**, няма защо повече да се преражда.*

3,54ч. след пладне

10.V.138(2002)
Странджа

КОЙТО **ВАС** ПРИЕМЕ

Рано сутринта бе зададен въпрос да се ходи ли тия дни

на среща с приятелите от Пловдив, Пазарджик и Костенец и отговорът бе утвърдителен: решително, с настояване. Да се тръгне утре, на разсъмване.

Въпросът бе зададен поради колебание - от силно желание да се остане тук, сред това спокойствие, красота и прекрасна пролетна природа. След множеството случаи на послушание, даващи досега перфектни резултати, особено последните два пъти (насоките Бургас и Странджа), необходимостта да се пита и този път е повече от очевидна.

Тук се откриват все повече и повече места и къщи, които се продават евтино. Казано бе, че Странджа е раят на Земята, въпреки минусите ѝ в момента. Вчера се разгърна панорама на възможното бъдеще, ако се насочат приятели да се заселят тук. Дойде и идея да се усвои сградата наблизо, която е голяма и предвидена за почивна станция, но недовършена - да се привлекат духовни хора със сродни идеи и да я довършат и използват, съвместно със собственика. Из Странджа има и други подобни сгради, които могат да се превърнат в училища от нов тип, читалища, санаториуми, пансиони, бази за бременни и кърмещи и пр. Всичко това може да се координира с нашето правителство и Швейцарската екопрограма за тази планина. Проблемът на някои места с водата през юли и август може да се реши по няколко начина: 1.Снабдяване; 2.Откриване на води чрез радиестезия; 3. Производство на трапезна вода на място чрез елиминиране на твърдостта и регулиране на състава, според оптимума за човешкия организъм; проучване и прилагане на световния опит за синтезиране на различни комбинации от соли, микроелементи и др., с лечебни цели; 4.По естествен път - изблик ване на извори и бурен растеж и еволюция на природата там, където дойдат ***свободни*** *майки - бременни и кърмещи с висок идеал, според науката на Учителя и практиката на цивилизациите в космичните райове.*

Въпросът днес е този: дали в момента Странджа минава на първи план, като най-чиста екологически, има ли предимство пред Бистрица и Костенец - или и трите места и още много други по света си остават равностойни по благословение? Или има нещо още по-важно и фундаментално: всеки сам да създава рай там, където се намира, дори и в града, а не всички да се насочват към избрани места? Нали стратегията на Учителя сега е Новото да обхване целия свят по местата, където живеят хората, а не да се образуват специални селища и области, които да бъдат на прицел? Последната книга на Джеймс Редфийлд за рухването на Шамбала, ако е вярна, не е ли в синхрон с прогнозите и обясненията на Учителя, че Шамбала и

Агарта са "сгазили лука " и сега минават през голям изпит; че само най-добрите от Шамбала сега преминаха в Агарта и най-добрите от Агарта - в Изгрева? Сама Крижановска - или Посветеният, който ѝ е диктувал Пенталогията - предупреждава, че ако добрите се обособят в отделни области ***физически****, те ще бъдат на постоянен прицел от страна на лошите и затова стратегията на Небето е чистите хора да си останат по местата, където живеят, дори и в ада, за да не могат да бъдат идентифицирани и да има надежда и спасение* ***за всички****. Спасяването сред природата би трябвало да става по местата и вилите на съидейниците и чрез чести екскурзии в планините. А може би Изгревът, създаден от Учителя през миналия век, е само едно продължение на Божествения Му метод през всички епохи, двата принципа да бъдат съвместявани: и по места, и с опити за отделни комуни и селища, но достъпни за всички и близо до градовете? Всяка защита и всяка крепостна стена амбицират противниците и любопитните да бъдат превзети - както става сега с компютърните програми... Наистина, най-добрите посветени от тайните обители на Земята днес се насочват към персонално смесване с народите по места,* ***напускат*** *експеримента за физическо безсмъртие и изолация.*

Според всички факти и прогнози, бедствията по Земята, включително и у нас, зачестяват - и градовете са най-застрашени. Това би трябвало да накара по-инертните все пак да решат въпроса в полза на малки къщи сред природата. Средна северна България и Странджа нямат тектонични огнища отдолу и сеизмолозите гарантират, че в близките 1000 години там няма да стане катастрофално земетресение от IX степен; но няма гаранция как ще бъдат засегнати, ако пак се задействат огнищата във Вранча, Турция, пловдивско или поречието на Струма. Напоследък, почти всеки ден, съобщават за трусове с епицентър на 130 км. югоизточно от София. Един македонски ясновидец, Гьоката, някога е казал, че и Витоша ще се събуди - според него, тя е стар вулкан. Всички места с термални извори са застрашени.

Наистина, не е толкова важно дали ще оцелеем физически в този развален свят и с тези оцапани тела - повечето духовни хора са готови да си отидат. Но не бива да се пренебрегват отделните шансове и насоки, които дава конкретно Небето. Виждаме, че при спонтанност, преданост и послушание всичко върви по най-добрия начин. Ако Учителят в дадена епоха е посочил дадено място като най-добро за "Изгрев", това не значи, че то е фиксирано завинаги - раят се мести според хармонията и будността на хората, според

*способността им да реализират волята на Небето **незабавно**. Малко колебание и протакане - и благословията се премества на друго място или отслабва. И **тук** са уместни думите на Сведенборг за мигновеното озоваване в рая или ада, в зависимост от избора ни. Мястото е функция на съзнанието.*

*- Остава си **изпитът**: там, където нещо е тръгнало сред старите места, ще тръгне и в новите. Ако старият човек създаде условия незабавно Словото и Делото да потръгнат на неговата територия, непременно с лични отсъствия и сгъстяване по приятели, то старият човек се превръща в нов, оздравява и се подмладява бързо. Докато някой се помайва и си стои плътно в имотите или къщите под наем, не предприема нещо радикално, Словото и Делото са под снега и дъжда и животът постепенно си отива. Работата е там, че животът първо си отива от страхливците и егоистите, от ревнивите; а Словото и Делото винаги намират нови сърца и души, които не се помайват. Колкото и да се чуди и недоумява някой защо Раят се мести постоянно, той трябва да знае: **шикалкавите**! Който не шикалкави, превръща собствеността и труда си в рай **незабавно**! Превръща ги в рай **за всички**. Превръща ги сам - без чужда помощ. Ако някой дойде да помага, без да си му казал – добре дошъл; но човекът с душа работи до издъхване и сам. Останалото е страх, лъжа и предателство.*

*Съществува универсален закон: ако някой иска да е с някого повече от веднъж, трябва да пита **Бога**. Който не е доволен от Мига и Подаръка, постепенно остава назад и се състарява. Който въобще не допуска нито миг лично щастие - не приема и не дава еднократни подаръци, - той тръгва с едри крачки към небитието. Щом някой търси продължителност и сигурност от Сатаната, непременно ще бъде изигран, ще фалира! Пак е същото: щом Провидението е дало някъде зелен семафор за цял живот, а някой не тръгва в този път или се отбива от него след месеци или години, нека си опипа черепа. Ще добие една **представа**.*

Сега, стремете се към най-големите градове - към горните етажи, към най-мръсните квартали и панели! Е, може и в по-комфортни жилища... Защо казвам това? –

*Защото пробите трябва да почнат **оттам**. Ако някъде Съвестта, Вкусът и Предаността са разбили адските представи и общности и са създали райско гнезденце в самия център на ада, само там теква Присъствието на Бога, само там има защита и благоденствие. Не говорим за "избрани тръби на Словото", за "апостоли без покрив над главата ". Избийте тези мисли от главата си - никоя тръба и никой апостол не би приел подаяние, дори и да е дворец. Тръба или апостол подаряват всичко свое **незабавно**, така че не си хабете силите и имотите за тях по този начин. Свят човек не приема нищо с документ на свое име - не само защото познава законите на кармата, но просто защото му става лошо от такива имоти и документи. Въпросът е всеки сам за себе си да реши какво може да отдели от собствеността и съвестта си за **Бога**. Ако отдели десятък - пак добре. Нека си бъде на негово име, нека един ден отиде в наследниците - Бог няма нужда от имоти. Но като е на негово име - да не се вестява повече там, да пусне друг в тази обител, без да се знае кой е благодетелят. Ако десятък е малко, 10 или 100 десятъка решават проблема, стига да има души с искра Божия. Има къщи за 300 лева, има декари за по 100 или безплатно. Значи, всичко зависи от Любовта, не от туткането. Представете си, че някой има жилище за 12 хиляди лева, в което постоянно боледува или един ден ще умре под развалините. Това е първокласна глупост, не само страх и егоизъм. Не е важно парното и магазинът на две крачки - важно е да **оцелееш**. По-добре 3 месеца под снега в балкана без ток и комуникации, но здрав и жив, отколкото мисълта за утрешния ден. Това не е мисъл за утрешния ден, понеже с този акъл и с тези връзки и навици или с това кукуване утрешният ден може да бъде и последен. А колко места и къщи надалече могат да се вземат и за тебе, и за другите с тия пари? - От 2 до 60! Ами ако има и други християни и атеисти с искра Божия, готови на това?*

Какво да правят тия, които нямат собственост? – Собствеността - това не са само къщите и вещите. Все можеш за 10 години да спестиш две та́кси за хотел. Все можеш да идеш с някого на хижа или на палатка - или да му подсигуриш това без твое присъствие, ако такава е волята Божия. Но правилото е същото: първо в най-грозния,

най-мръсния хотел; после в най-срутената хижа; най-после - в най-малката палатка.

Ако си спестил пари за едного или двама да прекарат на тия места поне веднъж според волята Божия, Бог ще ти подари и поляна, райска поляна... без кърлежи. Кърлежите днес се размножават и убиват поради мисълта на хората да се прилепят и да смучат - от когото падне. И към сродната душа да се прилепиш - пак е същото. Кърлежите, пиявиците, смукачите няма да изчезнат, докато някой иска някого и за утрешния ден. (*Още на следващия ден един приятел разказа, че не е заминал в чужбина по много важна работа поради ухапване от кърлеж. Това е станало по времето, когато идва горния текст - пълен синхрон. Именно затова четенето на това осияние в този пункт му направи силно впечатление - попита дали няма връзка. Първият отговор бе, че няма, но после дойде втори отговор. Още един случай в Словото, когато Бог изменя дадено твърдение по някакви нови съображения. Както казва в една беседа: шивачът крои, крои, но в един момент му идва друго нещо на ум и изменя модела. Учителят има право на това, Той е **творец** - б. п.)*

На Поляната има много цветя. Ако мислите да съберете мед от едно цвете, вие сте луд и пчелите ще ви убият. Ако пък събирате мед от буре с мед или захар, непременно ще загинете там.

*Ако днешния ден сте посетили толкова цветя, колкото е определено от Природата, утре Тя може да ви направи на вълк или орел, за да имате някого за цял живот. И **това** е жажда - но ако е рекъл **Бог**.*

Всички постоянно питат: "Как да познаем кога е рекъл Бог?" - На този въпрос отговарям с хиляди мисли в Словото от хиляди години насам. Затова този път няма да отговоря.

*Ще ви отговоря с някои от **тези** мисли:*

*Пак отваряме случайно взет том напосоки. Текстовете в средни скоби тук са **преразказани** пасажи от беседите - за по-голяма компактност.*

[Древният цар Ида Мури дал на сина си една вълшебна свещ, годна да свети с години. Синът пишел на нея една книга за предназначението на мъжа и жената - само в нейната светли-

на можел да я пише. Скоро той се оженил, но не знаел, че тази свещ трябва да бъде ползвана едновременно от двама в една стая - нямало друга такава свещ. Така бил повелил баща му – мъдрият цар Ида Мури. Един ден обаче дошла гостенка на снаха му, взела свещта и я отнесла в нейната стая - да ѝ чете някаква своя книга... Така царският син не могъл да продължи своята книга.]

***Една** свещ е дал Господ и на мъжа, и на жената - **един** светилник! [Не бива да има борби и амбиции кой да владее тази свещ - кой да се проявява, да съперничи, да бъде "по-културен"] В бъдеще мъжете и жените ще си турят тази свещ на **една** маса - и в **една** стая заедно ще пишат и ще четат, каквото са писали [...].*

*Христос мъж без жена и жена без мъж не приема! Бъдете сигурни, че само **една** свещ има - тя е запалена от Божията Любов!"* (т."Сила и живот"-V, ПАКС'22:235-236, б. "Христа разпет" от 23.IV.1922)

"Христос казва: "Можете ли стори сватбарите да постят, докле е с тях младоженекът?" - Той дава туй сравнение, за да покаже, че не могат сватбарите да постят, докле е младоженекът с тях. Ще бъде смешно, докато на онзи хамбарът е пълен с жито, те да плачат и да постят... Защо? Да плаче някой, когато е гладен - разбирам [,..], но когато Господ му дава всички блага, какво трябва да прави? - Да се радва, да учи, да помага на своите ближни и на себе си.

*Всички онези, които се учат и работят, трябва да ядат - и **много** трябва да ядат! Само духовните хора мислят, че с малко ядене може. Но многото ядене не подразбира, че трябва да препълниш стомаха си - то не е ядене.*

Многото не е в количеството. Многото подразбира качество - и живот в себе си, който трябва да се произведе." *(пак там:7, б. "Защо твоите ученици ядат и пият? " от 15.I.1922г)*

"Вашите приятели ще ги познаете във време на страдание." *(пак там:51, б. "Какво трябва да искаме" от 5.II.1922)*

"Някой казва: "Аз много те обичам!" - А като направя една погрешка, той не ме обича..." *(пак там:113, б."В дома на Отца" от 5.III.1922г)*

"В света сега се иска любов, любов! И всеки един от вас може да бъде проводник на Божествената Любов - може да бъде! А сегашните християни не вярват, че могат да бъдат проводници на тази Любов.

Ако седим с тоя ум, и след 100 години няма да дойде Любовта." *(пак там:116)*

"Кой е богат? - Който има любов! Който няма любов, той е толкова сиромах, колкото един глист." *(пак там: 119)*

"Моят Господ ми е казал най-първо на най-малките братя да дам дела, че после на другите. Ще кажат: "Ама не знаете ли, че ние сме благородни?..." - Зная, зная, но ако вие сте благородни, ще се радвате на моята постъпка - и вие ще направите същото. Напуснѐте местата си - и елате да помагате!" *(пак там: 169, б."Твоето Слово" от 19.III.1922г.,С.)*

"Който ***вас*** *приеме"... - Опитайте туй учение, приложете го! - "Като приемат братята си,* ***Мене*** *приемат". - Когато аз реша да приема моя брат, то значи всичко материално, което имам в този свят, да го дам на вас, моите братя [...]. След туй иде вторият процес: ко-*

гато съм готов туй, материалното, да пожертвам за Бога, тогава ще дойде Христос – духовното в мен, законът на Любовта. А когато приема закона на Любовта, тогава ще се прояви Духът - Великият Господ. Това значи, че именно аз трябва да направя първата жертва в света. А пък ако държа къщата за себе си (нищо не съм готов да дам и при това проповядвам любов), тогава нищо не може да се постигне." *(пак там: 171-172)*

"Пак ще ми кажете: "Е, тази любов... " - Да, да - аз ще ви ***проглуша*** *с любовта! Виж, като дойде до закона на Любовта, аз ще направя и насилие! Аз съм намислил да ви разруша и къщите! Защото, ако не се разрушат вашите къщи, вие ще измрете в тях; а като ги разруша, ще излезете на слънцето и ще бъдете свободни."* *(пак там:196, "Прави правете Неговите пътеки" от 2.IV1922г.,С.) (Ако се изчисли колко къщи и градове са разрушени във войните и бедствията от 1922г. досега, ще се види, че няма сравнение с нищо познато в историята на земното човечество - и Атлантида е нищо, в сравнение с това. А главните разрушения тепърва предстоят. Освен това, тук Учителят има предвид не само къщите, но и телата ни - затова казва, че като разруши и тях, ще излезем на свобода, на слънце. Разбира се, това важи за хората с искра Божия. Останалите ще останат в Старата Вселена или ще се разпаднат - б.п.)*

"Има ли нещо по-хубаво от това да срещнеш брата си или сестра си - да те прегърне, да ти даде тази братска или сестринска целувка? То е най-великото, най-благородното в света!" *(пак там:200)*

"И ***вас*** *Господ е изпратил да извършите Неговата воля, но вие, като дойдохте, изпоженихте се, направихте си къщи и сте забравили защо сте дошли. И после трябва да дойде Христос да ви намери..."* *(пак там:214, б. "Волята на Отца си" от*

9.IV.1922г.,С.)

"Вие седите и казвате: "По кой начин да се изпълни волята Божия?" Чакате и си казвате: "Аз нямам разположение..." - Не, волята Божия не се изпълнява само с "разположение"! И при разположение, и при неразположение, трябва да се върши волята Божия! Казвате: "Аз не мога да правя добро, защото не го усещам в душата си". - Е, хубаво: когато вълкът има едно "усещане", какво прави? - Хване овцата и я изяде! Когато имате едно усещане, то не е доказателство, че трябва да се извърши нещо. Когато пък имаме неразположение, то не е доказателство, че не трябва да се извърши нещо." *(пак там:233-234, б. "Не бъде неверен, но верен!" от 16 април 1922)*

"И всички ще кажат: "Извършихме волята Божия... " - Не извършихте нищо! От 8 хиляди години насам човек върши своята воля и затова Бог казва на смъртта: "Ти постоянно ще възпитаваш тия непослушни деца! [...] *(Това са 200 милиона земни години – Учителят го разясвява в беседите си – б.п.)*

Ангел Божий ще слезе, ще отвали камъка и ще ви извади - но се изисква вяра, непреодолима вяра в Любовта! [...]

Ако твоята любов не може да разруши всичките прегради, ако ти не си в състояние за ***Бога*** *да повдигнеш [меча си] и с един замах да отрежеш всичките глави на този демон, няма да се проникнеш от Божията Любов! Чакаш и казваш: "Дъщеря ми да се нареди, мъжът ми да се нареди - и тогава ще служа на Господа..." – Никога няма да се наредите вие! От 8000 години насам все по този начин се "нареждате"... А вътре в нашия ум, в нашето сърце, в нашата душа трябва да стане един коренен прелом,*

таен прелом! Да приложим туй Учение за себе си - и като го приложим и опитаме неговата сила, тогава всички ще почнем правилно да живеем.” *(пак там:252-253, б."Христа разпет" от 23.IV.1922)*

*"2000 години откак е дошъл Той - не че не Го знаете, знаете Го, говорил ви е, но вие не сте имали достатъчно вяра и доблест да приложите Неговото Учение. Вие сте казвали: "Учителю, почакай малко... " - 2000 години сте отлагали! И понеже иде последният цикъл на този живот, Христос ще каже: "**Затваря** се училището!" - Тогава?..."* *(пак там:258)*

"... можеш да излезеш от своята хубава къща, от своя палат, и да живееш в някоя колиба, под някоя шатра. Под тях даже по-добре можеш да живееш, защото има чист въздух [...]. Хубаво е човек да има къща, но аз бих предпочел чистия въздух със слънчевите лъчи и хубава храна, отколкото хубава къща." *(пак там:260-261, б. "Ще се стопи " от 3.IV.1922г., С.)*

*"Ако двама души могат да се любят и в душите им няма абсолютно никаква лъжа, тия двама **могат** да бъдат щастливи. Ако тези двамата могат да любят други двама, в душите на които да няма абсолютно никаква лъжа, никакво користолюбие, тези четирима души **могат** да бъдат щастливи.* *(пак там:262)*

"А тия хиляди души-приятели трябва да дойдат и всеки по един път да те целуне! Но не да тръгнат всички в един ден..." *(пак там:283, б. "Ученикът не е по-горен от Учителя си"от 7.V.1922)*

"И аз искам сега от вас по-голяма смелост - не смелост да говорите, а смелост в любовта! Да почнат да туптят вашите сърца; ва-

шите умове да вземат друго направление. Да сте готови да се жертвате - ако ще умира някой, да умре за тази велика Божия Любов. И като ви питат на небето "Защо умряхте?", да кажете: "Умряхме, за да се възцари тази Божия Любов на Земята!" [...] ***Туй*** *е Учението, което аз проповядвам - и то е* ***истинно****! Всички ние трябва да бъдем братя, а не страхливци. [...] И аз искам всеки да изпълни своя дълг както го разбира - но да го изпълни в името на тази велика Божия Любов. Ясно ли е това? -* ***Това*** *е великата логика - живата,* ***Божествена*** *логика!"* *(пак там: 317, б. "Дъще Сионова" от 14. V.1922г., С.)*

"Сегашното общество е вече на края си. Този цикъл е на края си - той свършва вече." *(пак там:332, б."Много плод" от 21.V.1922г., С.)*

"Вие ще ми възразите: "Туй учение е много опасно!" - Да, казвам, когато Господ каже на "умния": "Напусни жена си " или "Напусни мъжа си", ще кажете: "Е, втасяхме я: какво ще кажат в обществото?" - Когато Господ ти казва нещо, каквото и да бъде, не прави думата Му на две. Ами ако Господ прати архангел Михаил да вземе душата ти, няма ли да напуснеш жена си? - Ако доброволно не я напуснеш, тогова архангел Михаил ще дойде и всички ще плачат. Ако ти доброволно напуснеш жена си и децата си, те ще останат живи, и жена ти и ти ще се благословите. И когато ти тръгнеш, децата ти да не казват: "Къде отиваш, татко?", ами да кажат: "Татко, ние се радваме, че Господ те е призовал!" И бащата ще се учуди и ще каже: "Аз много ви благодаря, че ми дадохте свобода!" А сега казват: "Как! Ти ни отхрани́, че като ни уредиш, ***тогава*** *иди и върши волята Божия..." - Трай, коньо, за зелена трева... Хората*

*от съвременната култура страдат от **това**: когато потрябва да иде на бойното поле, стане мобилизация, жените **пускат** мъжете; а когато мъжът за **Бога** иска да напусне дома си, казват: "Това не е умно." - А за бойното поле умно ли е?"* *(пак там:334)*

8.VI.138(2002)
Странджа

НАЙ-ДЪЛБОКИЯТ КЛАДЕНЕЦ

6,10ч.

В една беседа Учителят продължава разказа си за великия египетски фараон и мъдрец Озирис Бен. Веднъж той срещнал един войник с окъсани дрехи и му казал да си поиска нещо. Войникът поискал да има хубав нож, за да се хареса на началството – и желанието му било изпълнено. После фараонът срещнал един учен, изгонен от Школата на Бялото Братство поради несправяне с познанията. И на него предложил да му даде каквото поиска и ученият пожелал да получи знание – да разбира тайните на природата. Трети помолил Озирис Бен да му даде дарбата да се нагорещява така, че при опит да го изтезават, никой да не може да се докосне до него. Фараонът бил маг - изпълнил и техните желания. Четвърти – един млад, талантлив ученик от Школата – му поискал нещо много "малко": магическа пръчица, която може да изпълнява всички желания. Фараонът-Учител му отговорил, че понеже младежът е най-умен от всички, ще му даде магическа пръчица, стига да я употребява само за благородни цели. С това си желание младият адепт издържал изпита си. Той бил влюбен в прекрасната и мъдра Елтамар, много бедна девойка, но напреднала ученичка в Братството. Копнеел да спечели сърцето ѝ и да се ожени за нея, но тя му казала, че трябва да го подложи на изпит, за да разбере дали е нейният избраник. Ето как продължава разказа си Учителят:

"Питам: вие как ще разрешите този въпрос? Аз зная как ще го разрешите... Елтамар имала свой пробен камък: ако този, който има изкуството да направи един палат, пожелае да остане с нея заедно, той не може да бъде нейният избраник. Той си казал: "Аз зная свойството на тази пръчица..." Тя била гладна. Чукнал той с пръчицата – и трапезата се явила!

Тя седнала да яде, а той веднага изчезнал и я оставил да яде сама.

*Вечерта нямало къде да спрат да пренощуват. Той пак чукнал с пръчицата си и пред тях се явила хубава колибка, с меко, хубаво легло. Той веднага изчезнал, а нея оставил сама да си почине. Доволна от неговата обхода, тя си казала: "**Този** е моят избраник!"*

Като заключение на разказа, казвам: всеки, който иска да дели благата с вас, той не е вашият избраник.

*За вас е важно да прилагате следния духовен закон: благото, което ви давам, да го използвате сами. Река ли **аз** да го деля с вас, всичко е загубено."* *(том "Който дойде при Мене", 1950 год., Сон`98ф:129-132, б. "Каквото попросите" от 4.V.1924г.)*

Този удивителен разказ стана причина да се надяваме на ново осияние, понеже е много вълнуващ и актуален и сумира всичките ни проблеми. Може би той ще стане база за нови откровения от обичния ни Учител?

Освен това, досега се случиха няколко неща, пряко свързани с Него и останали неописани. След изпълнение на директивата Му "Бургас – Странджа", което даде положителни резултати, Той бе сондиран по няколко въпроса и се получиха наставления, които влязоха в действие, но досега нямаме обяснение за мотивите Му. Ето какво се случи и как отговори Той, поради което молим за разяснения:

*Приятели бяха решили да дойдат за 24-26 май, но по някакви причини не успяха. А бяха дадени от горе много специални 3 дни за гостуване. Тогава приятелите поискаха да дойдат за 1 и 2 юни, но Елма ги спря. Защо? Нали трябваше да огледаме къщи и места за купуване? Тяхната вяра и преданост са тъй големи, че са готови да се преселят чак в Странджа, за която бе казано, че е раят на Земята. **Имаше** такава последна директива – да се заселваме тук. Ако не, поне да идваме често - много било важно. Въпреки това – нова изненада: най-последната инструкция, веднага след отмяната на конкретното гостуване, бе че се затваря планът за живот тука. Каква е причината?*

Все пак, приятели от друго място дойдоха на 1 и 2 юни и прекарахме чудесно. На всеки се паднаха фундаментални мисли от беседите – отговори на лични въпроси. Един от присъстващите пет пъти се насочи да влезе в стаята на друг, без да има някаква логическа или друга съзнателна причина. Именно на обитателя на тази стая се бе паднала мисълта от беседите, че още днес може да му се даде това, което инак ще постигне за 1000 години. Има ли

някаква връзка насочването към тази стая и мисълта от Словото? При какви условия Учителят би ускорил еволюцията на въпросния приятел с 1000 години?

Наистина, въпреки трогателните грижи и благословението, които се изсипват на това място, започва да се усеща някакво ново затягане. Пак ли ще е временно? Какво не изпълнихме, че се отменя поредният план на Небето за общ живот и обща база?

Тук има хора от народа, които настоятелно искат внимание и общуване с часове. Дали това е изпит за любов и търпение – или сигнал, че не е това мястото? Огромната потребност за живот и работа "с всичка сила" и с размах сега се изразява в обработването на голяма градина и в интензивното преписване на мисли от беседите по тези, антитези и синтези. И двете неща вървят добре, но все пак има проблеми. Насекомите тук са много по-люти от другаде: оставят огромни подутини, които са много болезнени и не минават лесно. Има реална опасност от смъртоносни паяци, кърлежи, скорпиони и змии. "Раят" тук явно е на по-горни полета. В земеделската работа, където се възприе градинарският модел, се унищожават хиляди "непотребни" треви и "плевели", много червейчета и буболечки. Сам Учителят е гледал градини по същщия начин и в беседите Си постоянно насърчава всички да орат, копаят и плевят, но на много места говори обратното: за кармата от това убийство и насилие; за това, че има и други методи и че в бъдеще човешкото брутално земеделие напълно ще отпадне. Може и без оране и копане.

Освен това, на много места в Странджа през лятото няма вода, а водата за пиене е много варовита.

Какво да се прави?

Има ли връзка комплексът от проблеми с легендата за ученика на Озирис Бен и прекрасната Елтамар? Градини ли трябва да гледаме, къщи ли тепърва да търсим и строим; "тонове" ли ръкописни извадки пак да се правят, понеже няма компютри, нито мястото им е тук, в тази картонена барака с чисто биологически, а не компютърни мишки?... Научно-издателската работа и школните занимания с жадните души пак ли се отлагат за неопределено бъдеще?

7,41ч.

*- Противно на очакванията ти, няма да отговоря на тези въпроси. Дори да не бе дошло нито едно осияние, всички отговори ги има в беседите. Има ги и в човешката душа – дълбоко, на дъното. Ако умът, сърцето и тялото пречат да ги получите, върнете се към тези, които съм дал в **Словото** – там има всичко. От там ще почерпите мъдрост, за да решите и конкретните си проблеми. Каквито и директиви да съм ви давал, те важат, само ако има трима.*

Прочее, вземи пак от най-дълбокия кладенец!

Както напоследък, този път отговорите бяха потърсени не

с отваряне на различни томове, а с последователно отваряне само в един (в цитирания по-горе том) :

*"Като дойде Божественото в тебе, ти почваш да коригираш и казваш: "Чакай малко, Господи, да ти дам един съвет..." Бог ти казва: "Ти имаш две къщи – дай едната на брата си! Той няма нито една". – "Почакай, Господи. Аз имам нужда от пари – да изуча децата си, да ги оженя... **След** това ще помисля как да изпълня Твоя съвет, сега съм на особено мнение. След време ще изпълня Твоята воля..." Бог пише в книгата Си: "Този е един от учениците, които **коригират** Божественото".* (стр.5) *(Не трябва да се забравя, че един градски имот може да струва колкото 2, 20 или повече селски къщи с дворове – б.п.)*

*"Ако раздаде човек имането си на бедните и тръгне след Христа, как ще погледнат "умните" на него? – Няма защо да се страхувате – **няма** умни хора в света."* (стр.10)

"Новият живот няма да ви покалугери. Той няма да ви лиши от благата, но ще осмисли живота ви, дето и да се намирате." (стр.13)

*"За мене не е важно в какво вярвам. Важното е, че аз мога да разделя хапката си със своя брат. – "А леглото си, стаята си?..." – **Всичко** мога да разделя със своя брат! Важното е, че аз нямам **свое** легло, **своя** стая. Ако бях имал нещо мое, всичко щях да разделя с онзи, който се нуждае. Утре може да дойдат да ми кажат: "Излез вън, напусни стаята!" Обаче аз имам едно място, в което мога да приема всеки нуждаещ се – то е моето **сърце**."* (стр.15-16)

"Мнозина ме питат кой ме храни. Чудни са

*хората! **Бог** ме храни! Ами вас кой ви храни? – "Ние сами си изкарваме прехраната..." – Да каже човек, че сам си изкарва прехраната, това е една квадратна лъжа! Въздухът е безплатен, водата е безплатна... И **хлябът** трябва да бъде безплатен, както и всичко останало, но хората са им сложили цени и така са изопачили живота си. **Бог** ни храни, а хората ме питат откъде вземам пари... Господ не е създал парите – те са човешко изобретение. Аз отговарям: от **Бога** взимам храната! Мога да отида при един свой брат и да му кажа: "Братко, баща ни ми каза, че при тебе е оставил един хляб. Бъди тъй добър, в името на нашия Баща да ми дадеш парче от този хляб." – "Може." – И този мой брат ме поканва и ме угощава добре. Друг път ще дойде някой брат при мене и ще каже: "Братко, можеш ли да ме нагостиш? При тебе са оставени баница, сирене ябълки..." Той не казва нищо за хляба. Казвам му: "Братко, за тебе имам и хляб, и баница, и ябълки. Ето, заповядай – вземи си каквото искаш." Като го нахраня, ще го целуна и ще го изпратя с думите: "Когато искаш, пак ела!" – **Такива** трябва да бъдат отношенията между хората."* (стр.41)

"По-добре е още преди да ни моли нашият брат, да разберем нуждите му и да ги задоволим." (стр.59)

"Всеки, който говори абсолютната истина, е готов да сподели с брата си всичките си блага." (стр.77)

"Колкото по-лоши са хората, толкова повече Бог казва: "Дайте им, дайте им!" Колкото по-лоши са хората, толкова повече им дава

Бог." *(стр.78)*

"Просенето има смисъл само при любовта. Ще просиш от онзи, когото обичаш – и като ти даде нещо, ще го обработиш." *(стр.86)*

"По какво се отличава любовта на приятеля? – Аз ще определя какво се разбира под "идеална любов", т.е. приятелска. [Ако двама приятели са се обичали и са били неразделни, но единият се ожени, забогатее и е щастлив, а другият остане беден и несретник, първият трябва да му помогне в живота. Но най-важното е да не променя чувствата си към него.] ***Това*** *наричам аз "идеална любов"! Най-малката промяна в отношенията нарушава закона на приятелството. Този закон важи и за отношенията между братя и сестри, между родители и деца. Истинската любов е вечна и неизменна."* *(стр.113-114)*

"[Една делегация отишла при животните да раздаде специални блага на всяко поотделно. На мишката обещали голяма служба, но тя отказала: дебнела господаря да се отдалечи, за да изяде пастърмата в един капан. Затова тя останала в дупката си и скоро скъпо платила за своята лакомия. На гъсеницата обещали хубава нова дрешка, но тя предпочела да остане и да изяде младите листенца на едно дърво. Господарят на дървото дошъл и изчистил всички гъсеници.]

И хората имат разбирания като тези на мишката и гъсеницата. За какъв идеал може да се говори при такива разбирания и желания? [Би трябвало именно Бог да е най-голямата необходимост за нашия физически и ду-

ховен живот. Ако е така], трябва ли, като ви поканят да влезете в средата на Любовта, да се откажете като мишката или като гъсеницата? Онзи, който е турил капана с пастърмата пред вашата дупка, няма да ви остави да я опитате; нито онзи, който отглежда дръвчета – да изядете листата им. Ако се опитате, ще платите с живота си." (стр.116-117)

"Приемете в умовете и сърцата си свещената мисъл, че Бог е Любов. Кажете си: "При всички условия на живота аз съм готов да постъпвам с приятелите си и с всички близки по закона на Любовта!" (стр.121)

*"И тъй, като ви попитат в какво се състои Новото Учение, кажете: "Любовта ми към моите родители, братя и сестри и към приятелите ми да бъде една и съща при всичките условия на живота. Тя никога не се изменя, нито се променя." – **Тогава** ще се изпълнят думите на Христа: "Аз ще дойда и ще ви изцеля."* (пак там)

"За да разбере човек великата Истина, всичките му сетива, всичките му органи трябва да функционират правилно. Те трябва да функционират не по правилата на държавата или църквата, по каноните на някоя религия; не по разбирането на философа, проповедника или учения, но по онези дълбоки вътрешни закони, които са написани в самия човек. Следователно, има един вечен, абсолютен авторитет, на когото всички разчитаме." (стр.124)

"Който не разбира този закон (за условията, при които се получава магическата пръчица – б.п.), *казва: "Да си направя една къщичка, да я дам под на-*

ем, че да се осигуря..." – Смисълът на живота не е в осигуряването!" (стр.133)

"Ако младата жена иска да знае каква майка ще бъде тя, нека събере 20-30 окъсани деца – както казват "от кол и въже", без майки и бащи – и се заеме с тяхното възпитание. В продължение на един месец, ако тя вложи нещо в тия деца и събуди тяхната интелигентност, тя ще даде ново направление в живота им. Не може ли да направи това, никаква майка не става от нея." (стр.152)

*"Съвременната жена казва: "Да ми се падне един богат мъж, ще видите какво мога да направя!" Мъжът казва: "Дайте ми една умна, красива жена, да видите какво мога да постигна с нея..." – Тази жена не е за тебе! Всеки живее първо за себе си, **после** за другите. Не съм видял човек, който да живее първо за другите, а после за себе си. […] Като поканя някого у дома си, гледам как той яде. Той се храни съсредоточено и все за себе си мисли. Щом яде за себе си, чувства за себе си и печели за себе си, аз си казвам: "Тогава и аз ще мисля, чувствам и работя за себе си..."* (стр.152-153)

*[Христос казва]: "Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески". – Време е да приложим **Божия** закон – да отхвърлим всички човешки учения, заповеди и предания. Само тогава ще дойде новата епоха. **Иде** вече тази епоха в света! Има хора, които служат на Живия Господ, на Неговия велик закон. Този закон ще донесе мир и разбирателство между народите. Ще стопи омра-*

зата и разделението, което съществува между хората." *(стр.156)*

"Няма по-велико благо от това, да те обича разумен човек! Който те люби, той е готов да даде всичко, с което разполага." *(стр.170)*

"Хората, щом са засегнати интересите им, казват: "Това не е по Бога..." *(стр.194)*

Да благодарим сърдечно и за днешните отговори – те обясняват напълно всичките ни тревоги и въпроси! Като се анализират тези мисли, особено в контекста им, те водят до напълно конкретни решения. ***Ето*** *например разковничето за приятелката, на която се падна мисълта, че има шанс да сгъсти 1000 години в един ден. Той важи и за други хора, които са на прага на Второто Посвещение. Отговорът е на същата страница:*

"За да направите този контакт, достатъчна ви е само една допирна точка." *(стр.163)*

Който проумее този закон и го приложи в живота си – Един Бог, един Учител, едно Ято, един Приятел, но по най-високия идеал, т.е истинските, - той няма защо да умира повече.

9.VI.138(2002)
Странджа

СЛОЖИ СЕ ТРАПЕЗАТА

(заглавието е фрагмент от песента “Запали се огънят”)

7,07ч след обед

*- Щастието произтича първо от верността на себе си – на собствения дух, душа, ум, сърце и воля. Това не е нито себичност, нито егоизъм. Сам Бог живее така – така трябва да живеят и всички Негови създания. Обичаш, само защото това дълбоко удовлетворява самия тебе. Служиш, даваш, жертваш се, даваш живота и душата си за някого – всичко това идва от Божествената Любов към **себе** си. Не обичаш, не се жертваш, не даваш душата си – това може да бъде решение и потребност на **духа** ти. Който е с дух, монада, искра в сърцето си, периодично има нужда да се уединява, за да общува с Божественото **вътре** в себе си; на практика – с Цялото. Тогава любовта към ближния се скрива, потъва. Занимаваш ли се със себе си, ти си потънал на дъното на Абсолю-*

та. В такива дни може да не разпознаеш и децата си – изглеждаш "малоумен"... Този, който не разбира най-дълбоката жажда – жаждата на духа да бъде сам себе си, - всякога ще критикува такива личности: не ги разбира.

Самотата, тишината и покоят са състояние на "татван" – светът на Абсолютния. Те са единият полюс на безсмъртието. Другият му полюс се корени в способността ни да подарим и на други това щастие. Тогава, също като Бога, се лишаваме от самотата и съзерцанието, за да ги подсигурим на друг. Понякога се налага да ни набиват на кол, да ни горят по кладите, да гнием в тъмници, защото се борим за свещеното право на самота на човека, за неговия собствен жизнен радиус, за тишината, в която покълва духът му. ***Това*** *именно е "Хлябът наш насъщни". Пшеничениятхляб е само 1/3.*

Значи, има три вида Хляб: Тишината, Грижата и пшеничениятхляб. Ако ние отстоим днес тия три хляба, които ни ги дава Бог всеки ден, няма какво повече да молим. Подсигуряваш си тишина и самота с достатъчно голям радиус. Подсигуряваш това и на ближния. Най-накрая ядете заедно пшеничения хляб. ***Така*** *се хранят духът, душата и тялото, ако искат да бъдат безсмъртни.*

Значи, безсмъртието на духа зависи от собствената самота; безсмъртието на душата – от самотата, която сме подсигурили на ***друг****, а безсмъртни физически са всички ония, които се събират на Трапезата, за да опитат заедно "хляба сладки", който днес са възлюбили и са чули сладките му думи.*

За да се изпече този хляб, трябва да има огнище, огнение. Само тогава може да се яви истинската, собствената Божествена мисъл. Хора, чието огнище е само пепел, не могат да се повдигнат по-високо от духовния свят и затова не мислят. Всички, които си мислят, че мислят, но не пламтят, повтарят стари учения – пускат грамофонни плочи в ума си. Това са плочи и шепоти на духовете, не на Духа.

Щом човек няма буйно огнище в душата си и не може да пече хляб и да слага трапези, никога не може

*да разчупи "хляба сладки" с обични сърца и души и да го възлюби днес, а не утре. Съвсем е глух за сладките му думи. Може да е роден от **Бога** и Словото да му поднася дарове, но той **отсъства** от Трапезата – трябва да провери теориите и нашепванията в себе си. Понякога му шепне сам Духът, защото е роден от Бога; но когато слуша духовете, той се отказва от безсмъртието и страни от Божествения свят. Ще го познаете по това, че е вечно свързан с "близките" си - няма време за Бога, за насъщния хляб на собствения си дух. (Тези "близки" са не само родът и семейството или симпатиите ни, в които сме вторачени, но и църквата, школата, избраната група – б.п.) Не съзира сродните души, дава всичко за сродници. И **това** е добро, но не е нито един от трите елемента на Насъщния. Лицето на такъв човек почва да расте на ширина, на места се явяват затвърдявания по кожата или в организма и други островчета на смъртта, където живеят духовете и школите на стария свят. За да не отровят душата и тялото, Бог ги събира в области, в "твърдинки". Те не са само от солта, животинските продукти, манджите и от живота с несродни души – тяхното място и вид определя точно в кое от телата на човека самоуважението се е превърнало в себичност, егоцентрацията – в егоизъм, милостта и грижата – в назидаване, отсъствието от Трапезата – в постоянно домашно присъствие. Няма защо да мислим, обаче, че хойкането дава по-добри резултати.*

*Смъртта коси своите жертви само тогава, когато някъде се отказват от безсмъртие. Една трета от Хляба на Живота – физическото безсмъртие – остава недокосната от повечето хора и ангели и от много богове. Те се грижат за близките си без периодична дистанция, затова атмическото и алохимното им тяло започват да се задушават и се пръсват в пространството. По леглата и масите те се грижат за **близките** си, а Трапезата и Ближните остават недокоснати. Близкият рядко е ближен, ближният рядко е близък. И едното, и другото е възможно, но само когато се яде от **тройното** ес-*

тество на Хляба. В противен случай, хората се грижат за близките си, а те още повече се разболяват и умират. Не подозират, че едно отсъствие заради Трапезата може да снеме напълно болката на близкия, 10 отсъствия – да го излекуват, 100 – да го накарат да възкръсне!

"Ама кой ще се грижи, няма друг?..." – Това е първокласен атеизъм, пълно безбожие! Отсъствай поне веднъж една седмица в най-тежкия момент, яж от Тройния Хляб на Живота – и ще видиш няма ли кой да се грижи. Ако Бог сам не се погрижи или не изпрати някой друг, а реши да се случи "най-лошото", душата на близкия ви е спасена! Обикновено хората се грижат за възпитанието или тялото на близкия, но без отсъствия за Работа и Трапеза. Това проваля душата и на двамата за векове. Чувството за вина и безпокойство при отсъствие извира от центъра на ада!

"Странно учение... Такова нещо няма в християнството и в беседите на Учителя..." – Нищо подобно! И 100 години да си чел Евангелието и беседите, дяволът е затворил очите ти за най-същественото. Защо иначе Христос ще ни вика след Себе Си в кардинални епохи, за да спасим близките си, ***напускайки*** *близките си? Защо Специалният Клас на Господа е по-горен от Общия и този на оглашените? Има ли някой в Специалния Клас, който да не е турил близкия си на трето място и да не е станало нещастие?*

Когато един кораб загива, спасителите излизат с Капитана на палубата, за да приготвят лодките. Останат ли в каютите, потъват всички. Толкова много ли иска от вас Бог – да отсъствате от каютите си поне една седмица месечно, за да спасите душите и телата на близките си и самите себе си? Толкова ли малко искате да изгоните тлъстините, петънцата и бучките от себе си?

Сега Бог благославя душите, които е оросил с меда и Словото Си, и те са ги приели.

Благославя и тези, които не са ги приели, но им е дадено изобилно от всичко. Ако милостта им е ис-

*тинска и страхът ги напусне, те ще пожалят близките си и ще ги облекчат **истински** - както **Бог** иска. Ще почнат да идват в Работилницата и на Трапезата, понеже по-висш морал и по-голяма чистота от чистата мисъл за тях няма.*

Няма и не може да има повече от една точка на допирателната към окръжността.

10.VI.138(2002)
Странджа планина

ОРЗЙН – ЕСЕНЦИЯТА НА ПОДМЛАДЯВАНЕТО

Странджанска нестинарка с картини от Freydoon Rassouli

Въпреки слабостта и преизтощението по определени причини, снощи дойде решението да се отиде в града, за да се свършат неотложни неща. При задаване на въпрос, това бе потвърдено - последните осияния трябва да отидат бързо до приятелите. А тази сутрин около 5ч. дойде мисълта, че Учителят спешно има да ни каже още нещо, много важно. От една страна напира познание за Уйрул–Улуру (връзката между Странджа и една свещена планина в Австралия) и за ролята на Египет в този съюз; от друга тече разширение на темата "близък и ближен". Няма пълна гаранция доколко е автентичен контакт, но течѐ като водопад и затова го предавам в синьо, но с по-голям шрифт:

Близкият става ближен, когато приеме идеите ни и почне да работи, да се бори рамо до рамо с нас за тяхното изучаване и осъществяване; ближният става близък в момента, когато има нужда да сподѐля ***бита*** *си с нас. Мнозина си мислят, че това е повик за интимен живот в обикновения смисъл, но се лъжат. Важна е близостта на етерните аури и изпълнението волята на* ***Бога****, а не някакви принудителни и*

съмнителни плътски контакти.

Точно по това време през 2002 г. посетихме и снимахме и знаменития исторически комплекс в областта "Мишкова нива" в Странджа. За него се казва:

"Този тип свещени места – на реални или митични прародители, почитани като херои – са познати отлично в цяла Югоизточна Европа, но този в м. Мишкова нива е най-големият и добре запазен. Те са били организирани около стари гробни съоръжения и около тях се оформял некропол. Обикновено тези херои-прародители са почитани в свещената територия на това светилище.

Животът на култовия комплекс може да се разположи между средата на 2 хил. пр. Хр. до епохата на Късната античност (4-6 в.). При всичките си преустройства, архитектурни и функционални, комплексът остава свидетелство на тракийската орфическа вяра в енергийното безсмъртие и един от най-популярните паметници на древната духовност в Югоизточна Европа."

Плътският човек е роб на кармични обвързаности и на принизения си вкус и затова е в плътска близост с несродни души. Именно това е неморално пред Бога, макар и нормирано от хората. Но еднакво неморално е и да призоваваме ближния към близост, когато той има нечисто мислене и криво въображение. При все това, невъзможно е ближният (сродният по дух) да ни стане близък, ако няма общ живот с нас на една малка територия – достатъчно близко и достатъчно често, за да почнат и химически взаимодействия,

смесване на етерните и астралните тела. Светските и религиозните хора са в плътски контакт, защото се съединяват без да питат Бога; живеещите в братки комуни не се съединяват, а се смесват: индивидуално остават свободни, всеки си има и лична територия, в която се оттегля сам след общата работа и общия живот - т.е. "Работилницата" и "Трапезата".

Озовахме се над светилището на богиня Бастет, взривено и затрупано от военните, след като са отнесени оттам уникални реликви. Снимахме това, което видяхме.

Традиционните родови и интимни гнезда по кармична линия и с нисък идеал представляват противозаконни амалгами, където индивидуалният елемент се губи и се получава сплав. Има и божествени сплави, но при адските и човешките става изсушаване или сплуване – вникват дрязги, напрежения, болести, тежки въздишки и постоянно отлагане на Божественото Дело в името на "близките". Това може да продължава до пълно изкривяване и до гроба, в резултат на едно крайно неразбиране на въпроса за грижите и кармата. Затова там последствията са по правило лоши: примката се затяга до невъзможност. При това положение обвързаният никога не може да стане близък с ближните си (истинските сродни души) и да им бъде приятел в истинския смисъл на думата – остава си ***познат****. Дори и да имате сродни идеи, той е натоварен с други хора и неща и упорито страни от Работилницата и Трапезата.*

В Работилницата се кове Словото и Делото, а на Трапезата тече Животът, Божественият Живот. Там човек

се подмладява, преживява неща, каквито никога не е преживявал с обикновените си близки и симпатии. Скита се с Ятото до насита из Космоса!

Дали това е самото осияние, обещано тази сутрин, не е съвсем ясно. Затова ще попитаме Някого: ***това*** *ли имаше да ни каже срочно – или нещо друго?*

6,17ч.

- И това, и нещо друго. Тези свирепи школи, упражнения и режими, когато ви повалят физическите и душевните болки и ви притиснат докрай задълженията към хората, нямат нищо общо с Естествения Път.

В Естествения Път има ядене, пиене и ходене по Сватби, където превръщаме водата във вино. Какво иска да ни каже Христос с тези действия? – С това Христос иска да ни каже, че когато е дошъл Младоженецът, не е време за постене, медитации и молитви – Животът и веселието са молитва сами по себе си. Така Учителят превръща Орфическия култ в Дионисиев, астралната и будическата вода – в душевно вино, където се стига до опиянение. Кажи

на скования моралист и религиозен, че Исус е ядел и пиел наравно с грешниците, и той ще ти каже: "Глупости! Това са само символи".

Там е работата, че не са само символи. Черната ложа създаде семейството и държавата, монофиксацията и църковния морал, както и чувството за грях и вина, с единствената цел да сблъска катастрофално староорфическия култ с дионисиевия. Да оголи жиците и да ги постави на късо. Христовото веселие и вино от Кана Галилейска се превръщат отново във вода; водата се превръща във вкиснало вино, уиски и водка...

Това символи ли са? – И символи, и факти.

Египетската богиня Бастет

Защо в Странджа чистите хора обичат не само жаравата, но пускат младите голи по пещери и по-

*ляни, да си опознават телата? Това "дяволско", "грешно", "сатанинско" ли е? – Не! Това е превръщане на водата във вино, възстановяване на контакта между астралното и будическото тяло - **Сватба** в Кана Галилейска, защото е дошъл **Младоженецът**! Сватбарите трябва да пият и пеят, да играят на Хорото. Но когато няма сватбари и всеки се свива в черупката си; когато на Виното се поставят етикети с надпис "отровно", Учителя Орфей и Учителя Дионисий отново ги противопоставят - и коридорът между Уйрул и Улуру се затваря.*

*Колко жалко! Бяхте на **прага** да пътувате по този коридор. В Странджа има врати за телепортация в Австралия, а оттам – към една странна вселена, където очакват да се завърнат аборигените. (И към Колхида в Кавказ, но това се изясни по-късно – б.п.) Сега ще се наложи завръщане по други места, за да се повтарят невзети изпити. Евридика и Родопа още не се познават.*

Улуру – тайнствената австралийска планнина

Когато ви казва Синът: "Напуснете близките си и оставете всякакви плътски и духовни гурбети, та елате на Сватбата", вие казвате: "Зает съм, Гос-

*поди, имам други планове...". Бог схваща това и **затваря** Вратата.*

*Нищо. Всчко е добро и за добро. Ако има комуна в **града**, ще има и комуна сред **природата**. Когато градеж и природни сили се обединят, се получава **"орзѝн" – есенцията на подмладяването**. Ближният става близък и обратно и се срещате в Кана Галилейска често, защото къщите ви са наблизо.*

6,55ч.

2002 г., Странджа планина -
в областта на древните Светилища.

В това осияние се споменават аборигените – една тайнствена раса, напълно непозната нам в дълбоките ѝ измерения. Припомняме си един документален разказ от американска журналистка, отишла на "конференция" с вождовете на аборигените в Австралия, с надеждата да ѝ доверят повече тайни за живота и философията си, отколкото на други. Това е Марло Морган, която описва своето приключение в знаменития пътепис "Заслушани в молитвата на Вселената". Водят я в една тенекиена барака далече в пустинята, където "диваците" са голи, но нарочно са сложили по една престилчица отпред – само заради гостенката. Казват ѝ, че ако наистина иска да узнае повече, трябва да и тя се съблече и да остане с

подобно късо прикритие – като едно изключение... Иначе те си ходят както ги е майка родила. Тя е твърдо решена и се съблича, но следва още едно изпитание, което никой американец не би преглътнал: хвърлят дрехите, документите, самолетните билети за връщане, доларите, кредитните ѝ карти, часовника, накитите и камерата ѝ в огъня!

Следват три месеца страшни изпитания и приключения с това номадско племе, което не спира – обикаля из пустинята. Стъпалата ѝ се набиват с тръни от кактуси, безумно болят и кървят, накрая хващат 2 сантиметра кора и тя претръпва. По пътя узнава много и вижда потресаващи неща, на които са способни аборигените – небесен народ, дошъл замалко на Земята. Те не са били така изродени както днес, сегашният им вид и съдба се дължат на белите колонизатори. По принцип са били вегетарианци, но суровият им живот днес ги принуждава да убиват по пътя животни само за храна – дълго се молят за прошка, преди да насочат копието. Един от тях пада в пропаст и си счупва крака – намазват го с вълшебно лекарство от месечната кръв на жените и на другия ден пак ходи. Най-после стигат до заветната цел – свещената пещера, от която се надяват скоро да се телепортират в своя свят, понеже настъпва краят на Земята... Американката успява някак да се върне в цивилизацията, възстановява се – и пише тези спомени.

Дали тайнствената пещера се намира точно там, откъдето е приложената снимка по-горе – планината Улуру? Важното е, че връзката Странджа – Улуру – Египет е разкрита и школните полети на бъдещите изследователи могат да допринесат още повече за нейното изясняване.

През 1980-81г. един от свързаните със Словото работи в Министерството на културата при Людмила Живкова в НФДДМБН (Направление за фундаментално документиране на духовния мироглед на българския народ). По нейно поръчение той и една негова колежка (Р.) правят исторически обзор и подготвят теренни изследвания в Странджа за нестинарството, който са могли да се развият и по посока на Бастет. Точно тогава определени сили елиминират Живкова, понеже нямат сметка от насоката на нейните интереси. Екпертите, назначени от нея, биват незабавно уволнени, предявяват им тежки обвинения. Чест прави на баща ѝ Тодор Живков, който защитава доблестно пред Леонид Брежнев двамата експерти-"дъновисти", както ги нарича Брежнев, и гълчи Живков

защо е допуснал дъщеря му да назначава такива. Това Тодор Живков описва в един от автобиографичните си томове. Той се осмелява да критикува информаторите на Брежнев, когато съветският глава го извиква в Москва на разговор изкъсо. Живков му казва, че "дъновистите" са спасили живота му и са го крили и хранили на Изгрева по време на нелегалността му и че неговите впечатления от тях са отлични: те не са опасни за държавата, а напротив, са най-честните и най-добрите в труда и гражданските си задължения. Позволява си да каже на Брежнев друг път да не се доверява на такива тенденциозни и неверни информации. Не е известно дали бащата на Людмила не си отива от този свят преди нея поради проявената дързост. В пресата се явяват статии с доказателства, че от определен момент нататък на сцената излизат негови дубльори, а той е вече мъртъв.

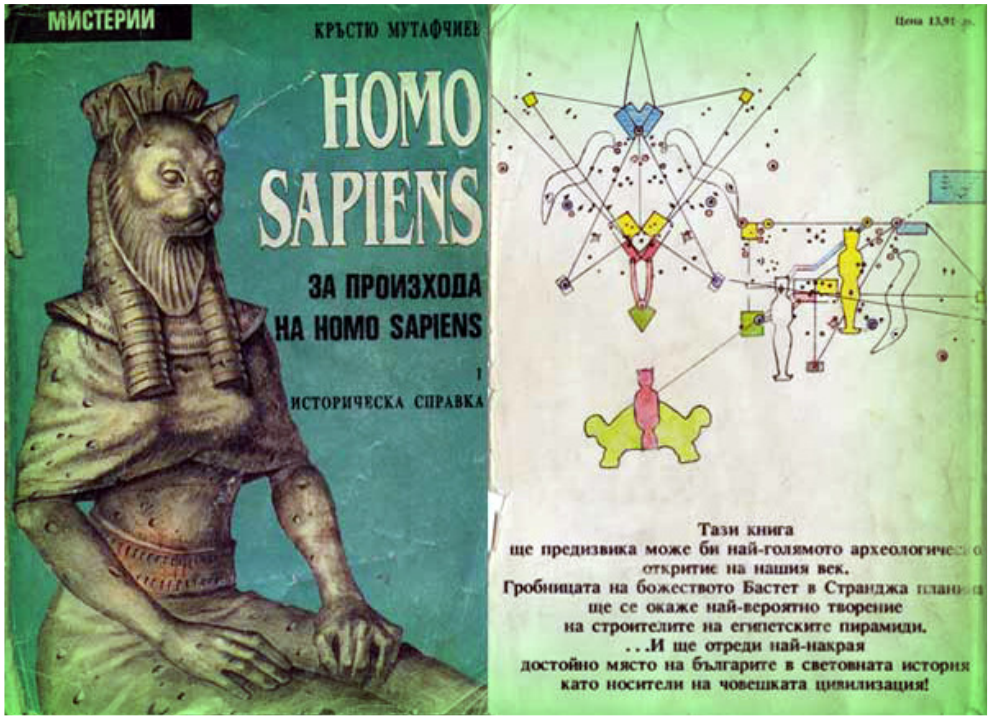

Няколко статии от в-к Стандарт за светилището на Бастет в Странджа са включени в притурката към кн.34. Мястото и околните светилища са посетени от същия човек, уволнен някога от Комитета за култура. Той е общувал с шефката си на официални и други нива и после бива обвинен, че е един от тия, който са ѝ въздействали за окултно-мистичната насока на българската култура и даже бил един от анонимните автори на нейните книги, доклади и изказвания, заедно с изследователи като К.Мутафчиев, когото също елиминират физически.

21-23.VI.138(2002)
Китен

КОГА СЕ ПОЯВЯВА ДЪГАТА

Днес, 21.VI.2002г. – един от Божествените дни на годината – дойде ред на една от най-уникалните беседи на Учителя – "Влизане" (неделна беседа от 2.I.1927г., изд.1931г., фототипно изд. от 1996 г., вероятно "Сонита") . Не че всички Негови беседи не

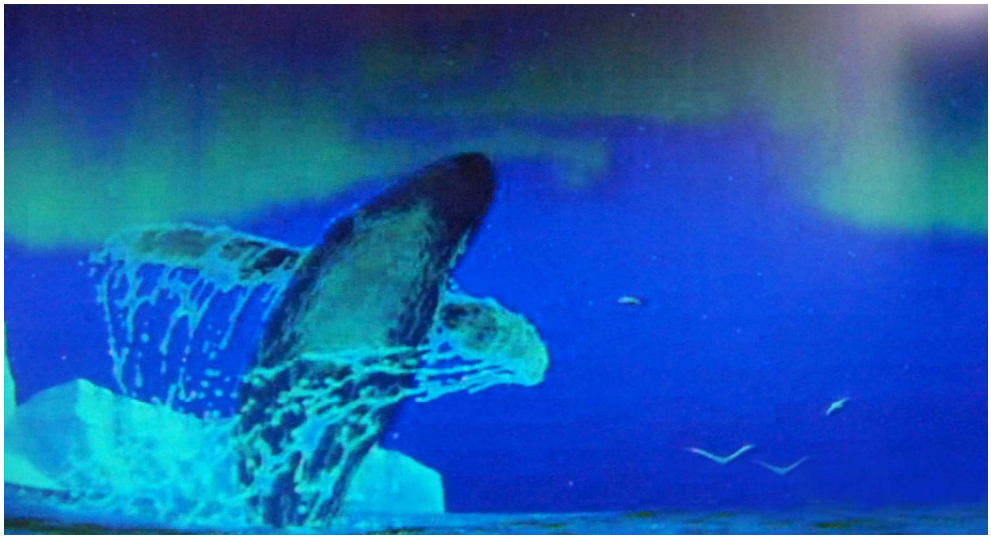

са уникални и фундаментални, но стилът е различен – с определени цели. Тази тук е от най-вдъхновените. Тя стана причина да се надяваме на ново осияние от Елма.

Ето мислите, които предизвикаха най-силно и дълбоко вълнение:

"[Когато човек се докосне до космическото съзнание], в него се заражда велик импулс към самоотричане от всички материални блага и желания; [стремеж] да служи на хората от любов към Бога, да носи навсякъде радост и веселие." (стр.16)

"Погледнеш през прозореца – всеки се е свил в стаичката си, нарязал си е малко дръвца, постоянно подклажда огъня и за никого отвън не мисли – само за себе си мисли. И след всичко това, иди хлопай по чуждите врати! Някъде ще те приемат, а някъде и десет пъти да хлопаш на вратата им, нито ще те чуят, нито ще ти отворят. Имаш нужда от нещо, минеш покрай някой човек, помолиш му се, той казва: "Махни се от тук! Аз разрешавам само своя въпрос, а не и твоя." (стр.9-10)

*"В живота на самосъзнанието съществуват само **понятия** за добро и зло, но там не*

съществува ***правене*** *на добро."* *(стр.9-10)*

"Не може да се нарече човек онзи, който не може да слуша. Който не знае да слуша, нищо няма да придобие. Когато обичате някого, как го слушате? – Слушате го без отекчение и усещате, че във вас се влива някакъв еликсир, който ви ободрява и съживява. Като си замине любимият ви човек, казвате: "Много нещо ни остави този човек!" – Ето ***това*** *значи да любиш и да те любят!"* *(стр.20)*

"Ако вие сте човек, който се стреми към безсмъртието, към космическото съзнание, [то] като ви говори някой безсмъртен човек, вашият живот моментално ще се измени и ще се намерите обиколени от много братя и сестри. Сега казвате: "Кой знае..." – Докато живеете в плоскостта (т.е. в самосъзнанието, егоизма – според обясненията на Учителя в тази беседа – б.п.), ще казвате "кой знае..."; но когато дойдете до положението на хора, родени от вода и Дух, нещата ще бъдат за вас точно определени. Духът ще донесе абсолютната справедливост; водата ще донесе мекотата и чистотата; чистотата ще донесе здраве, а здравето –

светлина. Тогава животът ви няма да бъде мъчение и труд, а работа и наслаждение." *(стр.24)*

"Да служим на Бога – това е велика Божествена идея. Да служим на хората със своя ум, със своето сърце и със своята воля – и това са Божествени идеи. Обаче да продадем на хората своя ум, своето сърце и своята воля – това вече не е Божествено. След всичко това, може ли човек, който се продава, да съди онзи, който служи на Бога?" *(стр.24)*

"Защо сте остарели? – От много грижи и безверие." *(стр.27)*

"Ако не можете цял ден, поне за един час или за една минута или една секунда трябва да имате съприкосновение с Божественото съзнание. Този кратък момент ще донесе блага на душата ви за хиляди години. Незабравим момент е той! Велико събитие за целия космос е да се приближи Бог до някоя душа! Всички същества – и висши, и нисши – ще отправят всичкото си съзнание към тази душа и ще я питат: "Какво ти каза Господ?" Този е най-тържественият ден в живота на душата. И анге-

ли, и богове, и светии – всички ще се заинтересуват от нея. Всяко докосване на Бога до една душа означава откриване на нов, велик свят. Този човек може вече да каже: "Аз живея в Божията Любов, дишам светлината на Божията Мъдрост, движа се във великата Божия Истина, която носи свобода и простор за душите, които раздават всичко, което Бог им е дал.

Човекът на Истината разполага с неизчерпаемо богатство. Той живее в изобилието на Божията Любов." (стр.27-28)

"Пак ви пожелавам да преживеете този велик и славен момент, който представлява идването на вашия възлюбен. Дойде ли този момент, всичко старо, всичко преходно ще се обезсмисли. Този момент ще бъде още днес, в настоящето, в което вие се движите и живеете. Само този момент е в сила да смекчи човека, да измени лицето му и да го облагороди.

/Когато хората не отварят вратите и сърцата си за "външни" хора и за истински сродните си души, те живеят още в самосъзнанието/. (Изразите в прави скоби са преразказана предходна мисъл от Учителя, а в случая – съчетана с други

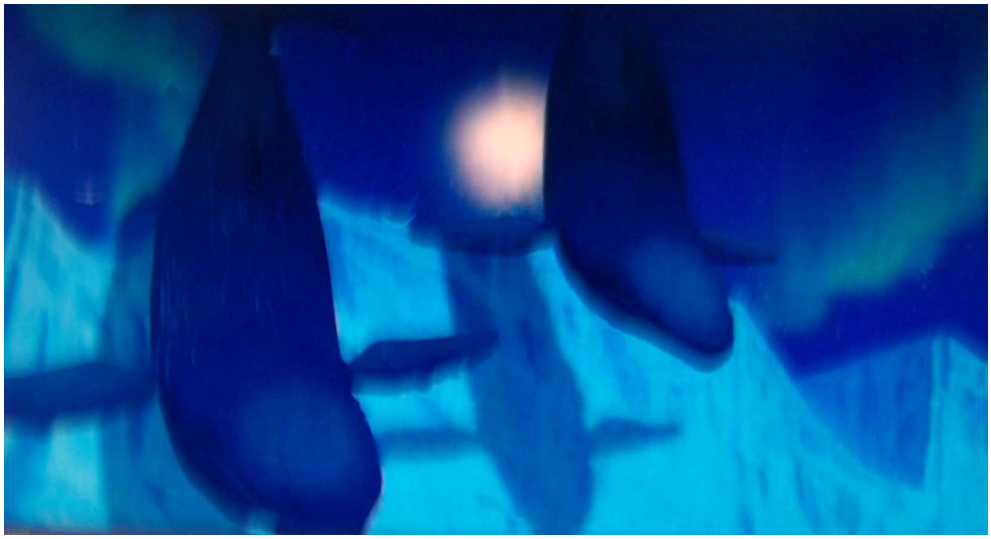

мисли от беседите Му – б.п.) "Влезете ли в живота на космическото съзнание, всяка лъжа, всяка неправда ще изчезне от вас. Когато влязат в космическото съзнание, хората отварят широко вратата си за своя приятел с братска усмивка, със светъл ум и с чисто сърце. Какъв по-хубав прием от този можете да очаквате?

Няма по-хубаво нещо от това, да разполага човек с вътрешен мир и доброта! Какво по-хубаво от това, да виждаш навсякъде Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина? - Няма по-добри условия за работа от този живот!

И тъй, пожелавам на всички да преживеете момента на съприкосновение с Бога, който ще събуди в душите ви непреодолимо желание и силен копнеж за постигане на новия живот – живота на Божественото, космическото съзнание!" (стр.28-29)

Същия том, из беседата "Сам с ума си" от 9.1.1927г.:

"Мнозина мислят, че великите хора никнат като гъби в света. И гъбите, за да изникнат, изискват се условия – влага и съответна почва. /.../ Казвам тогава: ако за гъбите са

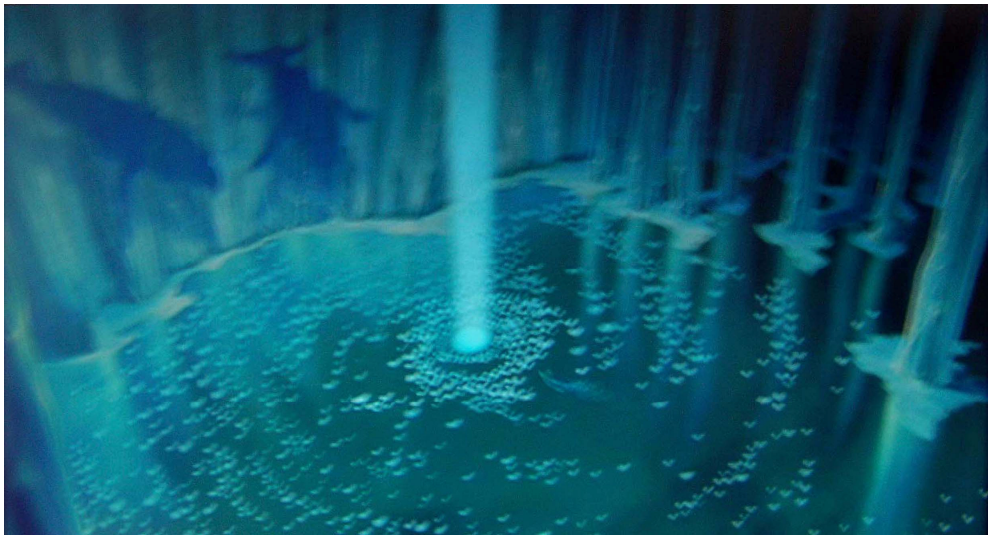

нужни специални условия, колко повече такива условия са нужни за създаване на велики хора? В света има една велика култура, която изпраща и до вас своите светли лъчи, обаче ние трябва да ги възприемем, задържим в себе си и използваме. По същия начин, за да дойдат велики хора между нас, ние трябва да създадем благоприятни условия, да им определим място за живеене." (стр.49)

"Щом се съберат двама души, които познават Истината, те могат напълно да се разберат." (стр.54)

"Ако между двама души има само една допирна точка, ще се яви противоречие. Ако има две допирни точки, ще се яви разногласие. Ако има три допирни точки между тях, ще се явят разумни, хармонични отношения. Следователно, разумният живот се основава върху три допирни точки." (стр.56)

"По какво ще познаете човека на Истината, който служи на великия Божи закон? – Ако този човек срещне някой чужденец, който няма нийде никого, той веднага ще го познае: ще

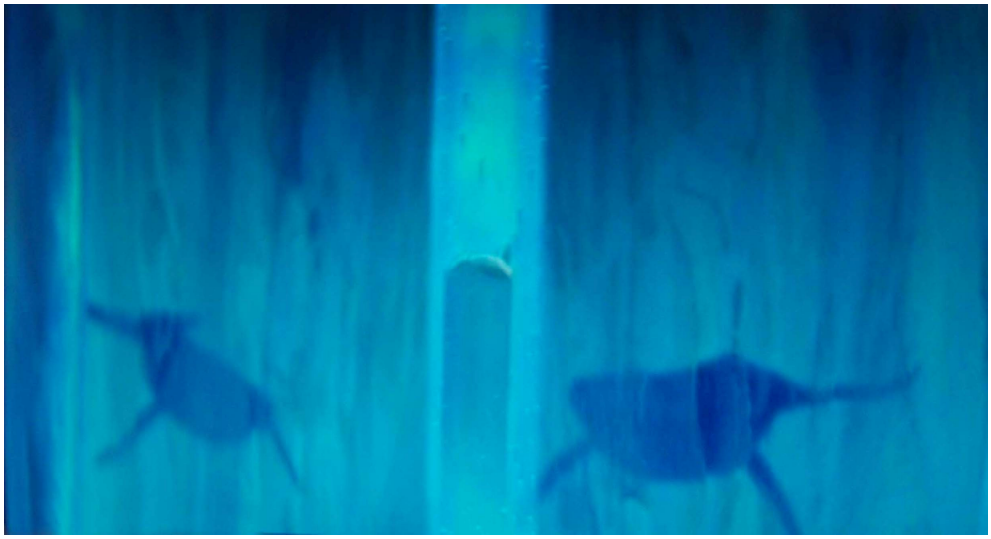

прочете в очите му, че никой не го е приел. Човекът на Истината ще бъде последният, който ще го срещне и ще му помогне. Такива хора съставляват благото, кредита на света." *(стр.57)*

"Човек трябва да умре за нещо, за да оживее за друго." *(стр.57)*

Същия том, из "Едно стадо" от 23.1.1927г.:

"Когато обичаме някого, ние харесваме всичко, каквото той прави: пее ли, говори ли, свири ли – ние намираме, че всичко е добро и хармонично. Закон е това! Обичаме ли някого, и глупостите му търпим. Не го ли обичаме, и божествени работи да върши, казваме: "Това нищо не струва..." *(стр.64)*

"Смисълът на живота не седи само в това да правим добрини. /.../ Главната задача в живота не седи в това да бъде човек добър, но да изпълнява волята Божия." *(стр.76)*

"Земният живот е ***Божествен*** *- и никой няма право да живее както* ***той*** *намира за добре."* *(стр.81)*

Слово на Елма от 23.VI.138г., след изгрев слънце, Китен:

*- Шепотът на Бога, долините на душата – ето върху какво искам да ви говоря сега. И друг път сме си говорили на тази тема: ясновселената съществува в междуточията и междулинията на света. Тя тъче нишки от сигурност и определеност, но тъкачът и нишката са различни неща. Ямките на Битието, където то престава да бъде Битие – **ето** тайната обител на Тъкача, в която той се съединява с Абсолютния.*

*Това, с което се занимават духовете и една част от боговете, **са точките и центровете** на живота – най-силните сгъстявания на Хол, превръщането на Абсолюта в Огън. Върховете на вълните – това вълнува всеки, който се подчинява на щастието да бъде радостен, бликащ, откроен (открояващ се, изпъкващ – б.п.). Цялото хлътва и изпъква на безброй места, Неговите яркости са безчислени, но безчет са и хлътнатините Му. Само че именно тук става най-великото пресяване на съществата: големите се забиват по върховете и остават над мрежата, а малките изпадат. И двата стремежа са Божествени: да си малък и голям – това са **полюсите** на съвършенството.*

Когато Цялото настръхне, явяват се неизброими точки, центрове и вселени. Явяват се реки, мостове и коридори между тях, по които тече сгъстено

*познание; същества и бития си гостуват, става обмяна на всемирните субстанции. Самосъзнание, самочувствие и обмяна – ето какво кипи по върховете та живота, по точките, центровете и меридианите на настръхналостта. Там всичко е настръхнало да напредва, да покорява, да се откроява, затова и науките за Дърветата и Реките на Живота в тия настръхнали духове и общества виждат само **центровете**, отличават само **линиите** на мрежата.*

*В същото време, далече извън всички тия жажди, безсмъртната душа изпитва и дълбоки, сладки тръпки. Те идват от **долините, от ямките** на живота; от насладата да си никой и нищо и да си стигнал до някакво дъно, най-близко до Абсолюта – неизвестен, нежелаещ, укротен. Силата, с която другите искат да са настръхнали, се е превърнала в сила на мълчанието, гравитация на Всемирната Тръпност – "Съюз на Ямките на Битието"...*

*Когато се оформи едно съвършенство, то се стреми към най-малка повърхност и се превръща в сфера. Докато пламти **навън**, тя е още **духовна** и затова един закон я ограничава да хлътне навътре – да се смири и покори. Звездата се превръща в капка, търкулва се от върха към ямката и търси точката на абсолютния покой. Към тази точка се стреми всяко същество, което е узряло. Водата търси улеи и се укротява в междини, трапчинки, ями, езера, морета. Дори и Мировият Океан не може да побере нуж-*

дата ѝ от абсолютност. Грамадната ѝ, ненаситна любов към Центъра я кара да попива, да се процежда, да стане едно с онази Най-Малка Точка, която е невидима и е само една.

Значи, настръхналите за проява и обмяна, гонени от огъня, от нагона за постижения и преживявания, се стремят навън от Центъра, образуват радиус към периферията. И ***това*** *е велико, защото да си връх, стрела към Безконечното, това е стремеж на самия Абсолют, когато е излязъл от Себе Си. Най-великите постижения са* ***Негови*** *постижения - и хората и духовете с имена, които са окрали славата Му, са забравили това.*

Когато се отдалечаваш от Центъра, ти си един от векторите Му и можеш да станеш брилянтен връх, елмазена звезда, брилянтна вселена в най-отдалечените краища на Битието! Това е тържество на Проявения Дух, триумф на съвършенството, зенит на Деня на Отца, в който най-достойните са най-проявените. Тези от тях, чиято слава и величие не се превръща в придобивки, власт и имена, скоро изпитват неутолима жажда да се върнат обратно, да се превърнат в дъжд. Блясъкът почва да ги дразни, те искат да се хвърлят в пропастта с всичка сила, да чуят гръмотевицата, да вдъхнът дъх на колендро – и да умрат със сладък удар в пръстта! Този удар, външно подобен на смърт, е най-желаният миг от летежа към Бога, алфата и омегата на Съ-

вършенството, безмерното щастие да летиш с други надолу, за да изчезнеш. Цялата мощ на скоростта ти, обратно пропорционална на радиалните подвизи и приключения, се пръсва в един миг на всички страни в зажаднялата земя. Изсъхнали души и сърца, Божия плът, напукана от суши и безсърдечия и от безмилостните лъчи на себизмите, сега очаква твоето свято самоубийство, когато ще взривиш водната си същност в дълбочина и на всички страни и ще изчезнеш завинаги.

Но ще изчезнеш ли?

Това, което тук звучи като поезия и метафора, има строги съответствия в науката за Ямките и Хлътнатините на живота. Техните центрове са строго математически най-отдалечени от всички околни върхове на радиалност, на изява. Чрез самочувствието и самомнението, Бог строи нови бития; но през дъното на трапчинките, през техните пори Той диша и попива влага – субстанцията на душите, които се възвръщат към Него.

Ето защо Учителите ви препоръчват меридиани и центрове и ви фиксират само върху тях, но Учителят ви възвръща, като благодатен дъжд към най-пустите места между тях, за да отдадете ***живот.***

Вземете и най-съвършеното Дърво на Живота – това, което отговаря на душата на Учителя, Ученика и Праведния в най-последната епоха, в най-не-

винните народи. Вземете самата "Алвýх" – Кристала-Интегрион, който е действителният модел на човешката душа в момента. Отбележете центровете, върховете и ръбовете му, узнайте истинските им имена, очертайте и потоците и реките на живота вътре в него. След това помолете Бога да ви представи модела на "Анти-Алвýх" – онзи дивен, Божествен антикристал, чиито най-значими точки са дъната на ямките и улеите, най-отдалечени от съответните върхове и течения на първия. Ще получите ***другата*** *половина от Съвършенството. Ще изпитате нуждата да се гмурнете към* ***Центъра****, където множественото число се стопява като дим. Там Бог е само един, Учителят - само един, Ятото – само едно. "Учители", "близки" и "постижения" не съществуват. Всяко наежване, всяко накокошинване от чувство за собствена правота или собствено щастие престават; ръганията и бодежите за уникалност и самоизява се укротяват; инстинктът за дълг и саможертва към случайни същества се изпарява без остатък –*

И ЧОВЕКЪТ
СТАВА
КАПКА!

Ето защо дъждѝнката, росинката Божия е последният живот на искрата Божия, в който тя се е самоосъществила докрай и не търси нищо в множествено число. Търси само Единия – а на многото се са-

*мораздава. С многото се слива в Океан, понеже намира **най**-малката повърхност на самомнението. Там медитациите се превръщат в приласкавания; подвизите и упражненията – в обятия; бягството от Любовта и Истината – в сливане.*

*Не призовавайте ръбестите към **Учителя** – на тях са нужни "Учители". Който е пръска **навън** (пръска (същ.) – летяща капчица вода), още не разбира, че е преминало тежко колело, за да го отпрати. Кална или кристална, тази пръска има **още** да се учи във външната вселена, докато затъгува да се превърне в дъжд. Щом слънцето и дъждът се съберат, явявям се аз като Дъга, за да свидетелствам, че сме **едно**.*

Както виждаме, при отварянето на Словото от томовете с беседи веднага след това осияние се пада абсолютно същото:

*[Човек, който търси **Истината**, е способен с лекота да се освободи от заблужденията на своя живот]. "Той трябва да съзнае в себе си, че в света съществува само един Учител, Който посочва на всички хора пътя на Истината. Думите на този Учител са сила и мощ! Съзнае ли човек, че само една Истина съществува в света, после той ще съзнае, че има само **една** Мъдрост, **една** Любов, **една***

*Правда, **една** Добродетел и **един** Живот."* *(с.84 от тома, цитиран в началото)*

*"И когато Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът", Той подразбира **онази** среда, в която човек може да намери своя възлюбен. Дойде ли човек до това положение, всичко в него оживява: той болести не познава, външните условия не му препятстват, мъчнотиите не го спъват, страданията не го обезсърчават. На всички услужва без възнаграждение, затова нито се пазари, нито се цани.*

[Един японски принц нарочно слугувал инкогнито в едно европейско семейство, за да добие нова опитност. Накрая не приел пари.] "С това искал да каже: "Аз не се нуждая от пари – те са само за дребнави хора, за хора без убеждения. /.../ Това се отнася само за идейните хора, а обикновените нека работят както разбират." *(стр.85)*

"Само безсмъртният разбира кое е смъртно и кое – безсмъртно. Човек, на когото очите светят като види месо, той не може да намери Бога. Този човек няма съзнание за нещо високо, за нещо идеално в живота си. Мнозина

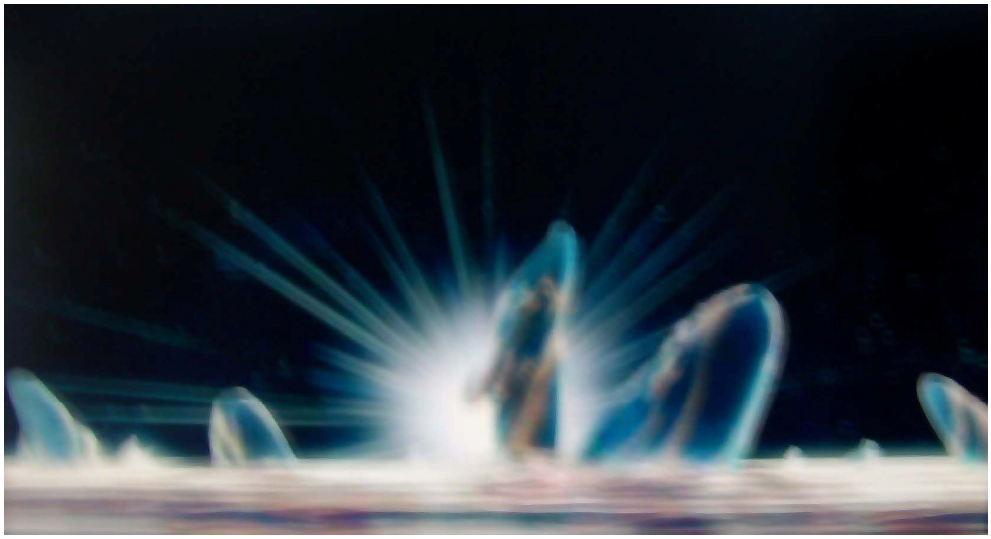

мислят, че и да ядат месо, пак могат да бъдат духовни, морални и добри хора. Това не е философия." (стр.86-87)

*"Да ти се плаща, това подразбира **смърт**; **даром** да работиш – това подразбира **живот**. Някой ми работи даром. Това значи: той ми работи от **любов** – и **аз** му се отплащам с **любов**; той ми работи с **живот** – и **аз** му се отплащам с **живот**."* (стр.87)

*"И ще бъде едно стадо и един Пастир". Това значи: всеки човек трябва да има само **един** Учител, само **една** свещена идея – нищо повече!"* (стр.88)

*"Някога човек **намери** Истината – и скоро след това се отдалечи от нея. Защо? – Защото хората се заблуждават едни-други."* (стр.88)

"Няма да мине дълго време, и нашите кораби ще спрат на пристанището, дето ще кажат на всички пътници: "Хайде, излезте вече вън от парахода!" Като стъпим на сушата, ще вземат билетите ни и ще ни проверят. Щом видят, че някой човек не е разбрал, че има са-

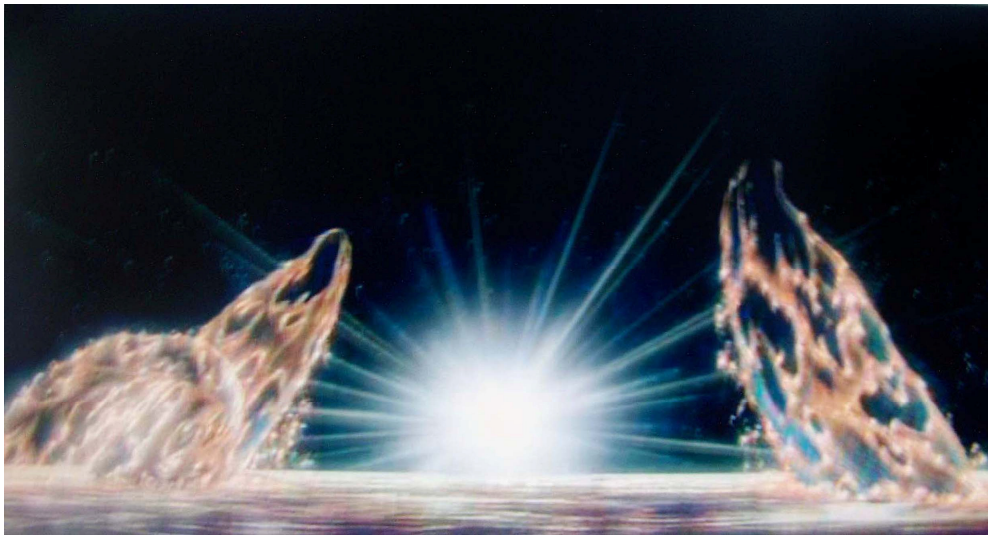

*мо **един** Бог и **един** Учител, ще го изпратят на друго пристанище, в друг кораб – отново да мине през океана. После пак ще спре на някое пристанище, дето повторно ще прегледат билета му. Докато човек не възприеме идеята, че има само **един** Бог и **един** Учител в света, още много люшкания, много повръщания ще има в неговото пътуване.(стр.89-90) (Този закон за постигане на Второто Посвещение е формулиран още в "Махабхарата" – в "Багавад Джитà". В академичните преводи, там Кришна казва на най-добрия си ученик Арджуна, че най-високото познание е да познаеш Полето и Познавача на Полето в най-последното Му идване на Земята във физическо тяло. Тогава, след заминаването си в другия свят, ще се възвърнеш завинаги в **Него**; останалите ще отидат при боговете, ангелите е авторитетите, на които са се кланяли. Тенденциозните и некоректни преводи спекулират с думата "трансценденалност" и с други интерпретации, от които се губи автентичният смисъл, че Бог има и физическо тяло на Земята и че за дадена епоха от 1000 или 2000 години то е само едно; че онзи, който Го разпознава измежду другите като Богочовек, т.е. Господ, е изкачил мистичната планина Морея – посвещението на **Смирението**. За горделивия това е невъзможно. Със същата цел и Христос пита Симона за кого Го мисли, и Петър-Симон без колебание му отговаря, че Той е **Господ**, "Син на Бога Жѝваго". Знаейки това, почти всеки лъжеучител се мъчи да внуши на последователите си, че именно той е последното въплъщение на Бога, т.е. "Учител**ят**", Господ. В разпознаването на Учителя **физически** се състои втората фаза на "Виждането на Бога"; или - както казва сам Той, - "ли-*

*це в лице, **физически**". Първата фаза е да Го разпознаеш в Словото Му. В тайната Мъдрост се знае, че и в промежду-тъците между Неговите "празнични", лични присъствия на Земята, Той също лее Свято Слово и води стадото Си, макар и чрез свои "Тръби". Това се потвърждава и от една по-следваща мисъл, цитирана тук ("Той има **много** проявления в света"). Въпросът е по какво се разпознават и те – б.п.)*

*"**Търсете** себе си; и като се намерите, направете връзка с Първичната Причина, Която ви е пратила на Земята - и ще видите, че между Бога и вас никакъв клин не може да влезе!" (стр.90)*

*"И ще бъде едно стадо и един Пастир". Пожелавам на всички да намерите вашия Учител! **Един** е Учителят, който носи истинското знание! Той има много проявления в света, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговото проявление, едновременно с това ще намери и себе си." (стр.90)*

"Да видиш Бога, да видиш и себе си – този е най-свещеният момент в живота на човека. За този момент, именно, човек живее.

*И тъй, поздравявам всички, които са видели вече Бога и себе си! Поздравявам и онези, които скоро ще видят Бога и себе си! На ония, на които предстои в далечното бъдеще да видят Бога и себе си, пожелавам с **търпение** да дочакат този момент!*

Затова и в Писанието е казано: "Само чистите по сърце ще видят Бога." (стр.91)

ОСИЯНИЯТА ОТ ЕЛМА ПРОДЪЛЖАВАТ В КНИГА 35

uralonii@abv.bg anhira@abv.bg inolaria@abv.bg
holzelohim@gmail.com
http://neobyatnotogovori.blogspot.com/